

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
ДРУГО ВАНРЕДНО ЗАСЕДАЊЕ
24. јун 2017. године

(Седница је почела у 10.05 часова. председава Маја Гојковић, председник Народне скупштине.)

*
* *

ПРЕДСЕДНИК: Поштоване даме и господо народни посланици, отварам седницу Другог ванредног заседања Народне скупштине Републике Србије у Једанаестом сазиву.

На основу службене евиденције о присутности народних посланика констатујем да седници присуствује 120 народних посланика.

Ради утврђивања броја народних посланика присутних у сали, молим народне посланике да убаце своје идентификационе картице у посланичке јединице.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да су у сали присутна 134 народна посланика.

Сагласно члану 86. став 2. и члану 87. став 2. Пословника Народне скупштине, обавештавам вас да сам ову седницу сазвала у року краћем од рока утврђеног у члану 86. став 1. Пословника народне скупштине и, изузетно, за суботу, дакле мимо дана утврђеног у члану 87. став 1. Пословника Народне скупштине, због потребе да што пре размотримо предлог закона из дневног реда ове седнице.

Достављени су вам записници Четврте и Пете седнице Првог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у овој години и записници Седме и Осме посебне седнице Народне скупштине Републике Србије у Једанаестом сазиву.

Прелазимо на одлучивање.

Стављам на гласање записник Четврте седнице Првог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2017. години, одржане 18, 19, 22. и 23. маја 2017. године.

Закључујем гласање: за – 147, против и уздржаних – нема, није гласало 17.

Констатујем да је Скупштина усвојила Записник Четврте седнице Првог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у овој години.

Стављам на гласање записник Пете седнице Првог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у овој години, одржане 26. и 29. маја 2017. године.

Закључујем гласање: за – 151, против – нико, уздржаних – нема, није гласало 16.

Констатујем да је Скупштина усвојила Записник Пете седнице Првог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у овој години, одржане 26. и 29. маја 2017. године.

Стављам на гласање записник Седме посебне седнице Народне скупштине Републике Србије у Једанаестом сазиву, одржане 31. маја 2017. године.

Закључујем гласање: за – 154, против – нико, уздржаних – нема, није гласало 16.

Констатујем да је Скупштина усвојила Записник Седме посебне седнице Народне скупштине Републике Србије у Једанаестом сазиву, одржане 31. маја 2017. године.

Стављам на гласање записник Осме посебне седнице Народне скупштине Републике Србије у Једанаестом сазиву, одржане 15. јуна 2017. године.

Закључујем гласање: за – 155, против – нико, уздржаних – нема, није гласало 17.

Констатујем да је Скупштина усвојила Записник Осме посебне седнице Народне скупштине Републике Србије у Једанаестом сазиву, одржане 15. јуна 2017. године.

Поштоване даме и господо народни посланици, уз сазив Другог ванредног заседања Народне скупштине Републике Србије у Једанаестом сазиву, које је сазвано на захтев 152 народна посланика, сагласно члану 106. став 3. Устава Републике Србије, члану 48. став 3. Закона о Народној скупштини и члану 249. Пословника Народне скупштине достављен вам је захтев за одржавање ванредног заседања, са одређеним дневним редом садржаним у том захтеву.

Одређен је следећи

Дневни ред:

1. Предлог закона о изменама и допунама Закона о министарствима, који је поднео народни посланик др Александар Мартиновић.

Прелазимо на рад по дневном реду.

Молим посланичке групе, уколико то већ нису учиниле, да одмах поднесу пријаве за реч са редоследом народних посланика.

Сагласно члану 157. став 1. Пословника Народне скупштине, отварам начелни претрес о ПРЕДЛОГУ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О МИНИСТАРСТВИМА.

Да ли предлагач, народни посланик др Александар Мартиновић, жели реч? (Да.)

Изволите.

Реч има предлагач Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господа народни посланици, дозволите ми да на почетку честитам свим грађанима Србије чињеницу да је Србија, макар на један дан, јуче, заиста у правом смислу те речи, постала центар света. Успели смо да у Београд доведемо и Запад и Исток, и Север и Југ, да доведемо највеће ...

(Радослав Милојичић: Шта је са законом?)

ПРЕДСЕДНИК: Молим да не вичете и не добацујете. Покажите мало пристojности и да пустимо посланика да каже.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Захваљујем се, госпођо Гојковић.

Дакле, успели смо да доведемо у Београд највеће и најзначајније светске државнике, да практично у Београду ујединимо и Запад и Исток, да ујединимо цео регион. Били су присутни лидери из свих земаља бивше Југославије. Јуче се показало, по ко зна који пут, да је председник Републике Александар Вучић, да је Србија, да су грађани Србије, у правом смислу те речи, стуб стабилности – и политичке и економске и безбедносне – на подручју Западног Балкана.

Зато желим да се захвалим свим грађанима Србије на томе, јер су својим гласовима на изборима који су одржани 2. априла омогућили да Србија, између осталог, постане то што је данас – једна модерна уређена земља, земља коју поштују сви у свету, земља која води суверену и независну политику и која је због тога цењена и у Москви, и у Вашингтону, и у Бриселу и у Пекингу.

Што се тиче Предлога закона о изменама и допунама Закона о министарствима, формални предлагач овог закона сам ја. Суштински иза овог предлога закона стоје, пре свега, посланици који су у Народну скупштину изабрани са изборне листе Александар Вучић – Србија побеђује, њих 129, и наравно, иза овог предлога закона стоје и наши политички пријатељи и политички савезници који ће гласати не само за овај предлог закона него и за нову Владу Републике Србије на челу са госпођом Аном Брнабић, која треба да буде изабрана током следеће недеље.

Укратко ћу изнети неколико основних ствари везаних за Предлог закона о изменама и допунама Закона о министарствима. Две су најважније. Формира се ново министарство, Министарство заштите животне средине, које до сада формално није постојало али је постојало као један ресор, односно као један сектор у оквиру Министарства пољопривреде и заштите животне средине.

Мислим да не треба трошити много речи о томе колико је заштита животне средине важна и колико је важно да се Република Србија у пуном капацитету укључи у ову веома важну област.

Заштита животне средине је једно од оних питања око којих постоји мање-више консензус између држава, једно од питања између којих постоји консензус и на нивоу међународне заједнице.

Животна средина се данас штити како националним законодавством тако и бројним међународним конвенцијама, а највећи број тих конвенција је ратификовала управо Република Србија, чиме смо као држава дали свој допринос заштити животне средине. Дали смо свој допринос борби против

климатских промена, дали смо свој допринос свим оним поремећајима у природи које је проузроковао човек различитим својим активностима и делатностима, пре свега у области индустрије. Нажалост, поремећаји у природи директно или индиректно изазивају и бројне негативне последице када су у питању животи и здравље људи.

Због тога је СНС сматрала да и те како има разлога да се формира посебно министарство за заштиту животне средине и да Србија још активније ради на плану заштите животне средине. Колико је то битно говори и чињеница да се климатске промене, нажалост, одражавају и на Републику Србију, што има негативне последице на нашу пољопривреду али има негативне последице и на здравље људи.

Још један је разлог због којег смо сматрали да животну средину треба издвојити у посебно министарство је зато што је Министарство пољопривреде већ само по себи довољно активно у области пољопривреде, тако да је заштита животне средине по природи ствари област која би требало да буде изузета из надлежности Министарства пољопривреде имајући у виду бројне активности и бројне позитивне резултате које је Министарство пољопривреде постигло у последњих неколико године.

Допустите ми да изнесем само неколико основних показатеља који говоре о томе да смо постигли значајне резултате у овом министарству и да ће сваки будући министар пољопривреде имати сасвим довољно посла да се бави само пољопривредом и да због тога животну средину треба издвојити у посебан ресор, односно да треба изабрати посебног министра који ће се бавити животном средином.

Ми смо у пољопривреди затекли веома тешко стање. Бројни пољопривредни комбинати су продати по врло јефтиним ценама, углавном странцима, после 2000, 2001, 2002. године и даље. Преко сто хиљада радника у прерађивачком сектору у области пољопривреде остало је без посла. Странци су, нажалост, постали власници великих пољопривредних комплекса у Републици Србији, а наша некада веома успешна пољопривредна предузећа су или уништена или за мали новац продата тајкунима из иностранства или појединим домаћим тајкунима.

Шта је урадила Влада на чијем се челу налази Александар Вучић у области пољопривреде? Аграрни буџет за 2017. годину износи скоро 44 милијарде динара, што је повећање од 8,11%, односно више од три милијарде динара у односу на 2016. годину.

Буџет за подршку инвестицијама у пољопривреди повећан је више од четири пута, са 520 милиона динара у 2016. години на 2,2 милијарде динара у 2017. години. До сада је у Министарство пољопривреде пристигло укупно 1.900 захтева за набавку трактора, односно нове механизације. Ово је мера за набавку трактора за воћарску, виноградарску и повртарску производњу са могућим повраћајем 50–65% регионима са отежаним условима за рад до максималних 1,8 милиона динара.

Први пут у историји Србије Министарство пољопривреде и Влада Републике Србије омогућили су подстицаје за младе пољопривреднике до 40

година у максималном износу од 1,2 милиона динара, и то бесповратно 75% вредности инвестиција. Обезбеђена су бесповратна средства 50–65% укупне инвестиције у подручјима са отежаним условима рада за развој прерађивачких капацитета, набавку опреме и механизације.

Што се тиче капиталних инвестиција у области пољопривреде, Министарство пољопривреде је заиста постигло импозантне резултате. У току је изградња 14 система за наводњавање; од тога је 11 на територији АП Војводине, три система у централној Србији. Ови системи за наводњавање смањују ризик од суша и повећати продуктивност пољопривредне производње наводњавањем нових 25.000 хектара за повртарску, воћарску и ратарску индустрију. Укупна вредност ових пројеката износи 32 милиона долара. Рок за завршетак радова је крај 2018. године.

Оно што је такође изузетно значајан резултат у областима Министарства пољопривреде и говори у прилог томе да заштиту животне средине треба издвојити у посебан ресор, у посебно министарство, јесте нешто што ниједном министарству пољопривреде досада није пошло за руком, да Србија може да извози своје производе, пре свега месне прерађевине, на једно огромно, готово неисцрпно тржиште Народне Републике Кине. Први производ који је кинеска држава ставила на листу објеката одобрених за извоз је јагњеће месо, ускоро и одобрење за још три објекта за клање и прераду меса и до краја године очекује се дозвола за извоз свињског меса, млечних производа и сувих шљива.

Регистрација нових извозних објеката допринела је сталном расту вредности извоза од 2,9 милијарди евра 2016. године и суфицита од близу 1,6 милијарди евра, а увећаних за 600 милиона евра у односу на 2014. годину. Од 2014. године одобрено је укупно 112 објеката за тржиште ЦЕФТА, ЕУ и Руске Федерације, тј. Евроазијске економске уније за прераду млека и меса, рибе, пужева, коже, хране за кућне љубимце итд.

Оно што такође говори у прилог доброг рада Министарства пољопривреде јесу санације последица поплава. Наиме, у периоду 2014–2016. године извршене су бројне хитне интервенције и хитни санациони радови у вредности од скоро четири милијарде динара на преко 310 локалитета у целој Републици Србији.

Хитни радови за отклањање последица поплавних таласа у марту 2016. године и формирање система за заштиту Лучана од великих вода, Бјелице и притока, као и радови на заштити Рашке од великих вода реке Рашке. Обезбеђено је 380 милиона динара из буџетске резерве и радови ће бити завршени до краја ове године.

Припремљена је техничка документација и тиме је остварена могућност прилива значајних средства из међународних извора финансирања, а Влада Србије је доношењем одговарајућих аката обезбедила могућност ефикасног извршења ових капиталних радова, који имају статус хитних радова по Закону о планирању и изградњи.

То се односи на следећа подручја: реконструкција одбрамбених линија у зони градских подручја Ваљева, Параћина, Свилајнца, Крупња, Уба, Смедеревске Паланке, Петровца, Алексинца, Обреновца, Чачка, Лучана, Новог

Пазара и Рашке. Ова места, односно ови градови и општине добили су приоритет за финансирање из средстава која су обезбеђена кроз међународне финансијске аранжмане у износу од 33 милиона евра. У питању је веома повољан кредит Светске банке и претприступни фондови ЕУ, а планирани рок за завршетак ових радова је крај 2019. године.

Ми се надамо да ће Министарство пољопривреде наставити и даље са успешним резултатима и мислимо да ће будући министар пољопривреде имати много посла да настави рад на унапређењу српске пољопривреде, пре свега да омогући пласман српских пољопривредних производа на велика светска тржишта ЕУ, Руске Федерације, Кине и других земаља који су партнери Републике Србије.

Што се тиче друге измене, предложили смо да се формира министарство за европске интеграције. Досада су послови европских интеграција били у надлежности, са једне стране, министарке без портфеља госпође Јадранке Јоксимовић и Канцеларије за европске интеграције. Ми сада предлагемо да се формира посебно министарство за европске интеграције, имајући у виду чињеницу да је Република Србија заиста далеко одмакла са европским интеграцијама. Европске интеграције, односно улазак Србије у ЕУ је стратешки, политички и економски циљ ЕУ и сматрамо да због тога треба формирати посебно министарство за европске интеграције.

Госпођа Јадранка Јоксимовић је као министар која је и до сада била задужена за европске интеграције у сарадњи са Канцеларијом за европске интеграције постигла огромне успехе на овом плану. Желим да истакнем само неке. Досада је отворено 10 преговарачких поглавља са ЕУ, два преговарачка поглавља су затворена.

Дана 14. децембра 2015. године у Бриселу је одржана Друга међувладина конференција између Србије и ЕУ и отворена су два од 35 преговарачких поглавља: Поглавље 32 о финансијском надзору и Поглавље 35 о нормализацији односа Београда и Приштине.

Дана 18. јула 2016. године у Бриселу је одржана Трећа међувладина конференција између Србије и ЕУ и донета је одлука о отварању два поглавља: Поглавље 23 – правосуђе и основна права и Поглавље 24 – правда слобода и безбедност.

Дана 13. децембра 2016. године донета је одлука о отварању преговарачких поглавља 5 и 25 на Четвртој међувладиној конференцији у Бриселу. На конференцији су представљене преговарачке позиције Србије за Поглавље 5 – јавне набавке и Поглавље 25 – наука и истраживање.

Дана 27. фебруара 2017. године, на Петој међувладиној конференцији у Бриселу, донета је одлука о отварању преговарачких поглавља 20 и 26. На конференцији су представљене преговарачке позиције Србије за Поглавље 20 – предузетништво и индустријска политика и Поглавље 26 – образовање и култура.

Пре неколико дана, 20. јуна 2017. године, на Шестој међувладиној конференцији у Луксембургу је донета одлука о отварању преговарачких поглавља 7 и 29. На Конференцији су представљене преговарачке позиције

Републике Србије за Поглавље 7 – право интелектуалне својине и Поглавље 29 – царинска унија.

Од ових 10 преговарачких поглавља која су отворена у периоду од непуне две године Република Србија је успела да затвори два преговарачка поглавља, веома битна за Републику Србију и њене грађане. То су Поглавље 25 – наука и истраживање и Поглавље 26 – образовање и култура.

Имајући у виду чињеницу да је потребно обезбедити већи степен координације између свих министарстава у Републици Србији када је у питању прикључивање Србије ЕУ, када су у питању преговори са ЕУ уз свих ових 35 поглавља, ми у СНС-у сматрамо да и те како има разлога и основа да се формира посебно министарство за европске интеграције и искрено смо убеђени и надамо се да ће то министарство наставити са својим успешним радом онако како је на плану европских интеграција тај посао досада радила министарка без портфеља задужена за европске интеграције, госпођа Јадранка Јоксимовић.

Оно што такође желим да кажем то је да је доношење Предлога закона о изменама и допунама Закона о министарствима практично правни основ и први корак, правни и политички, за избор нове Владе Републике Србије, на челу са новом председницом Владе, госпођом Аном Брнабић.

Српска напредна странка је убеђена да ће нова влада наставити да води исту онакву политику какву је водила Влада Републике Србије на челу са Александром Вучићем. То значи политика економског развоја, то значи политика наставка консолидације наших јавних финансија, то значи политика мира и стабилности у региону, то значи политика наставка пута ка пуноправном чланству Србије у ЕУ, али истовремено политика свеобухватног пријатељства, свеобухватне и најшире могуће сарадње са нашим пријатељима на Истоку, као што су Руска Федерација, Кина, Индија и друге земље које су се доказале као проверени пријатељи, савезници и партнери Републике Србије.

Убеђен сам да ће доношење овог закона, као и избор нове владе Републике Србије омогућити даљи развој Републике Србије у свим областима друштвеног живота у делокругу надлежних министарстава и убеђени смо да ће се политика која је у Србији вођена од 2014. године наставити, да ћемо омогућити раст БДП-а, да ћемо омогућити бољи живот грађана Србије, да ћемо омогућити повећавање плата у јавном сектору, повећање пензија, развој пољопривреде, развој спорта, наставак нашег пута ка ЕУ, да ћемо продубити односе са нашим руским и кинеским пријатељима, да ћемо наставити добре и успешне пројекте на плану изградње и обнове саобраћајне и путне инфраструктуре.

Моје колеге ће у наставку расправе да изложе најзначајније резултате из рада досадашњих министара и досадашњих министарстава у Влади Републике Србије и мислимо да ће то бити добар аргумент да убедимо и друге колеге народне посланике да подрже Предлог закона о министарствима, а у дану за гласање да можда подрже и нову Владу Републике Србије, којој желим пуно среће и успеха у раду, којој желим да се пуним срцем, са много храбрости, са много снаге успешно суочава са проблемима са којима се суочавала, али их је успешно решавала Влада коју је водио Александар Вучић. Хвала вам још једном.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Да ли известиоци надлежних одбора желе реч? (Да.)

(Радослав Милојичић: Повреда Пословника.)

Реч има народни посланик Радослав Милојичић.

Изволите.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала.

Рекламирам члан 107. и рекламирам члан 108.

Слушали смо претходног говорника, господина Мартиновића, како је говорио о инаугурацији, о једном срамном чину за који нам се смеје цео свет...

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, не тражим вашу оцену. Тражим да говорите о Повреди Пословника.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Ја говорим о повреди Пословника и говорим у чему је претходни говорник прекршио Пословник.

ПРЕДСЕДНИК: Не говорите о повреди Пословника. Дајете вашу оцену као да сте ви читав свет. Ви сте само Радослав Милојичић, посланик.

Да се разумемо, неће бити оваквих ствари, ја вам гарантујем. Можете говорити о повреди Пословника.

Молим посланике да не вичу на мене.

Значи, реците у чему сам ја повредила члан 107?

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Повредили сте члан 107, да је говорник који говори у Народној скупштини дужан да поштује њено достојанство, што претходни говорник није урадио.

(Председник: Поштује достојанство Парламента.)

Повредили сте и члан 108, да се о реду на седници стара председник Народне скупштине. Као што сада мене опомињете и као што ми сваки пут одузимате реч и кажњавате финансијски, били сте дужни да то урадите и претходном говорнику, који је говорио о инаугурацији председника по 17. пут за ових месец дана. То није тема данашњег дневног реда. Али ако сте њега пустили да говори о томе, пустите да завршим и ја. Имам своја два минута да образложим...

(Председник: Не, немате ви своја два минута, него ви треба стриктно да говорите о повреди Пословника.)

Ја знам да је вама криво што су јуче само два председника држава долазила у Србију и знам да сте ви тужни због тога... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, због злоупотребе повреде Пословника, по члану 103. став 8, одузимам вашој посланичкој групи две минуте од укупног времена. Можете да вичете на мене, ја сам на то навикла. У недостатку аргумената навикла сам на вику и на увреде, али срамота је што вређате Републику Србију вашим речима.

(Радослав Милојичић: Срамота!)

Ако ми дозволите.

(Радослав Милојичић: Не, сиђите на место па дискутујте са мном.)

Мислите да је ово представа једног човека, односно вас, па председник Парламента, по Пословнику, не треба да вам одговори? Ја сам вам одговорила по члану 103. став 8. То је моје мишљење о томе шта ви радите. Сасвим је јасно.

Посланиче, пустићу вас да срљате даље у пропаст, ако вам је то најјачи аргумент, али дозволите да вам одговорим.

Радите све оно што сам ја предвидела да ћете радити. Хајде, будите једном непредвидиви.

Значи, ја ћу вам одговорити на то што сте рекли, да посланик Александар Мартиновић није говорио о теми. Ви сте угодно ћаскали са послаником Ћирићем све време и уопште нисте обраћали пажњу на то шта он говори. Гледала сам све време у вас, верујте ми, јер сте држали тај пословник као да сте се спремили прекјуче да говорите о повреди Пословника. Све време сте причали са послаником Ћирићем, а могу тачно да вам кажем и ко је са ким разговарао 21 минут и неколико секунди. Према томе, ви уопште нисте слушали, ви сте се јуче спремили да причате о догађају на којем нисте уопште били.

Немања Шаровић има реч.

Изволите.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Хвала, веома сте љубазни.

Указујем да је повређен члан 106. Пословника Народне скупштине и цитираћу став 1: „Говорник може да говори само о тачки дневног реда о којој се води претрес“. Ми у овоме тренутку водимо претрес о тој једној тачки дневног реда и та тачка се зове – Предлог закона о изменама и допунама Закона о министарствима. Овим законом ви практично уређујете рад будуће владе, повећавате број министарстава за два.

Господин Мартиновић, који је, супротно свим демократским традицијама, предложио и образлагао тај закон, одмах на почетку свог излагања започео је дискусију о стварима које немају апсолутно никакве везе са овим. Дакле, он је говорио о инаугурацији, што уопште и није инаугурација, јер у складу са Уставом Републике Србије... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, вашу оцену нисам тражила, само члан 106 – да није говорио о тачки дневног реда.

(Немања Шаровић: Ја образлажем, то је моја пословничка обавеза.)

Не можете да дајете оцену.

(Немања Шаровић: То је моја обавеза по Пословнику. Ја сам дужан да образложим како је повређен Пословник.)

Како сам ја повредила Пословник, тако пише у Пословнику. Значи, како је председник повредио Пословник.

(Немања Шаровић: Ја управо образлажем његово понашање, које сте ви морали да санкционишете. Ја морам да цитирам и да опишем на који начин је Пословник повређен. Дозволите ми да, у складу са Пословником, образложим.)

Уопште вас не спречавам.

(Немања Шаровић: Укључите ми микрофон.)

Нисам га искључила, него је нервозан посланик па лупа по тастеру.

(Немања Шаровић: Ја држим ово у руци, изразито сам концентрисан.)

Кад се будете сконцентрисали, даћу вам поново две минуте.

Поново ви имате реч.

Реч има народни посланик Радослав Милојичић.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала.

Рекламирам повреду члана 100, уважена председавајућа, и молим вас да заиста више не унижавате достојанство овог парламента неким речима које нису својствене..., које ниједан председник Скупштине пре вас није користио и да не оцењујете ви какав је који посланик који затражи реч.

Члан 100. каже да председник Народне скупштине када председава седници Народне скупштине, ако жели да учествује у претресу и учествује у расправи и дискусији са посланицима, што ви радите све време са мношћом и са колегом претходним говорником, мора да заузме своје место у клупама посланика, а не да говори са места председавајућег.

Ви сте прекршили члан 100. Ја вас молим, заиста, да не дајете више описне оцене било ког посланика, карактеристике. Нема смисла.

ПРЕДСЕДНИК: Уважени посланиче, када будем желела да учествујем у претресу, а претрес није почео, осим што је предлагач...

(Радослав Милојичић: У расправи.)

Добро, само вичите, само напред. Ваљда ћете се уморити до по подне.

Значи, у члану 103, ако желите и будете љубазни да прочитате Пословник до краја, пише да сам дужна да вам одговорим. То што вас не интересује шта имам да одговорим је ваш проблем, али ја морам да одговорим читавом пленуму а не појединцу, јер ви тражите од пленума да гласа о повреди Пословника, а у дискусији и расправи ћу учествовати када уопште до тога дође, а повредама Пословника не желите да дође до расправе.

Хоћемо ли гласати за повреду члана 100?

Посланиче, после СМС-а, хоћете бити љубазни да ми одговорите?

(Радослав Милојичић: Рекао сам – да.)

Захваљујем.

Само мала пажња, да бих могла да радим. Пошто сам дошла да радим.

Изволите.

Реч има поново Немања Шаровић.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Госпођо Гојковић, повредили сте члан 103, ставове 4, 5. и 6. Ја ћу их цитирати.

Каже – народни посланик је дужан да наведе који члан овог пословника је повређен поступањем председника Народне скупштине и да образложи у чему се састоји та повреда, с тим што може говорити најдуже до два минута.

Следећи став каже – ако сматра да повреда није учињена, председник Народне скупштине је дужан да да објашњење, што ви нисте урадили, а уколико сматра да је повреда учињена, дужан је да повреду отклони.

Следећи став каже – ако и после објашњења председника Народне скупштине народни посланик сматра да је повреда учињена, може захтевати, без права на образлагање, да се Народна скупштина, без претреса, о томе изјасни у дану за гласање.

Дакле, ви сте неколико пута прекршили овај члан, односно прекршили сте три става, пре свега тиме што ми нисте дозволили да у оквиру предвиђена два минута образложим начин на који је претходно повређен Пословник. Ја сам успео да цитирам одредбу Пословника и ништа више; онда сте ме прекинули и искључили ми микрофон.

Следеће, морали сте дати објашњење; нисте га дали.

Трећа ствар, морали сте мене питати да ли сам задовољан објашњењем и дати ми прилику да се изјасним да ли желим да Скупштина у дану за гласање гласа о повреди овог члана. И то нисте урадили, неспорно.

Према томе, ево, ја вас молим, госпођо Гојковић, да макар ову повреду Пословника, која је очигледна, сви су то чули, имамо и директан пренос, прихватите. Није страшно да човек некад призна да је погрешно. Никома неће летети глава да кажете – ето, била сам у тренутку можда мање концентрисана, прихватам грешку, идемо даље.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала, посланиче. Ја бих вам одговорила да сте уопште нешто рекли о повреди Пословника. Прошли пут нисте рекли баш ништа, па не знам шта да вам одговорим, без обзира на моју сконцентрисаност на вођење данашње седнице. Значи, на ништа одговарам са ништа, верујте ми.

(Немања Шаровић: Ја сам вам цитирао све чланове.)

Не чујем сад овај део.

Да ли желите да гласамо о члану 103? Пошто сви чланови и посебне одредбе, дакле ст. 3, 4. и 5, ја сам пробала да одговорим и да испуним то у мери у којој сте ви изнели повреду Пословника. Реците да ли желите да гласамо о повреди Пословника, члан 103, ст. 3, 4. и 5.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Да, и овој и оној претходној коју сам...

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Елвира Ковач.

Изволите.

ЕЛВИРА КОВАЧ: Захваљујем.

Поштована председнице, потпредседници, даме и господо народни посланици, у име Посланичке групе СВМ – Партија за демократске деловање говорићу о изменама и допунама Закона о министарствима и држаћу се дневног реда. Значи, о самој влади и о нашим очекивањима од будуће владе следеће недеље говориће шеф посланичке групе, а у наставку расправе ће наш уважени колега Фатмир Хасани изнети своје виђење.

Дакле, као што смо чули, у Предлогу закона о изменама и допунама Закона о министарствима измене се односе на делокруг министарстава привреде, правде и спољних послова, а допуне, што је и најзначајније, односе се заправо на предлог да се формирају два нова, посебна министарства – министарство за европске интеграције и министарство заштите животне средине.

Наша посланичка група овај предлог види као политику континуитета и као поштовање политичких ставова из уводне изјаве Републике Србије са међувладине конференције о приступању ЕУ из јануара 2014. године. Ми свакако поздрављамо овај предлог да се формирају два нова министарства, јер то видимо као јасну политичку поруку и доказ да ће приоритет нове Владе Републике Србије представљати интензиван рад на приближавању, прикључивању, приступању Србије ЕУ, као и други, што је још значајније са становишта самих грађана Републике Србије – посвећеност унапређењу квалитета живота грађана.

Због чега је важно образовање два нова посебна министарства, за европске интеграције и заштиту животне средине? Имамо неколико аргумената

због којих ћемо ово подржати. Најпре, сматрамо да ће се на овај начин ефикасније организовати процес усклађивања нашег домаћег законодавства са европским наслеђем, тзв. Акијем (*Acquis Communautaire*), с једне стране. С друге стране, зато што ће се посао, не само по одређеним областима, као што су заштита животне средине, климатске промене итд., ефикасније организовати, већ сматрамо да ће се на овај начин унапредити и побољшати хоризонтална и вертикална комуникација, као и међуинституционална координација одређених институција, како на централном тако и на локалном нивоу.

Сматрамо да је формирање два нова, посебна министарства нужно и значи јачање процеса децентрализације, јер сви ми знамо да нема ефикасних европских интеграција, нема добрих политика европских интеграција ни заштите животне средине без укључивања што више субјеката – активног и одговорног учешћа субјеката, како на централном тако и на локалном нивоу. Сматрамо да темељ јавних политика чине локалне политике.

Образовање ова два нова посебна министарства ће допринети јачању административних капацитета, јер сматрамо да је добро устројена и образована администрација на националном и локалном нивоу услов, императив за добру реализацију јавних политика и, коначно, нема правне државе и владавине права без квалитетне, ефикасне и образоване јавне управе.

Уз наведене аргументе, Посланичка група СВМ – Партија за демократско деловање сматра да образовање посебног министарства за европске интеграције јесте гаранција за наставак политике нове владе. То представља континуитет у јачању, унапређивању, заштити, промовисању права припадника националних мањина. Ово видимо посебно кроз реализацију приоритетних задатака, програма и активности утврђених у Преговарачком поглављу 23 и посебно у реализацији свих области наведених у тзв. мањинском акционом плану, значи у посебном акционом плану у вези са заштитом права припадника националних мањина.

Образовање посебног министарства за европске интеграције ће помоћи бржем испуњавању критеријума, надамо се, придруживања ЕУ, али и оно што је за све на, који подржавамо европске интеграције значајно – ефикаснијој промоцији тема које морају постати саставни део комплетног правног оквира, а то су ефикасност, сврсисходност, једнаке могућности, социјална инклузија, антидискриминација, па и родна равноправност и, наравно, еколошка одрживост, одрживи развој.

Све време пратећи континуитет политика, значај образовања министарства заштите животне средине ценимо кроз ставове утврђене у уводној изјави Републике Србије на међувладиној конференцији о приступању ЕУ из јануара 2014. године, где је заштита животне средине препозната као једна од најзахтевнијих и најсложенијих области, како по питању усклађивања правила нашег законодавства са законодавством ЕУ тако и по питању инвестиција и техничких решења, а све у вези са достизањем европских стандарда у овој области.

Имајући у виду сложеност, комплексност ове области – конкретно, правно наслеђе ЕУ садржи више од 200 важних докумената који обухватају хоризонтално законодавство, које је регулисано, као што знамо, кроз

Преговарачко поглавље 27 – заштита животне средине и климатске промене, јасно је свима нама да пред будућим министарством заштите животне средине стоје изузетно важни и тешки задаци, озбиљни, али бих подсетила и на претходне кораке – да сви заједно морамо да радимо на подизању свести о значају животне средине и климатским променама, да се ове теме интегришу у све области живота, колико је могуће.

Подсетила бих и да је у извештају Европске комисије о напретку Србије у приступању ЕУ, последњи је објављен у новембру 2016. године, оцењено да је Србија постигла извештан ниво усклађености у овој области, значи ако причамо о заштити животне средине, да је, конкретно, формиран Национални савет за климатске промене, да је од почетка ове године, од првог јануара 2017. почео да функционише Зелени фонд, који је основан као буџетски фонд. Има још доста тога да се уради. У наредном периоду, на пример, треба израдити стратегију за климатске промене која ће бити у складу са оквиром ЕУ за период до 2030. године, за климатску и енергетску политику, и добро интегрисана у све релевантне секторе.

Велики проблем Србије, нажалост, представља недостатак одговарајућих пројеката из ове области који би омогућили да се што ефикасније искористе средства ЕУ. Сходно оценама Европске комисије, Србија је заиста транспоновала више од 98% директива ЕУ у домаће законодавство, али је изузетно велики проблем примена ове регулативе у пракси. Имплементација је најтежа на локалном нивоу, у локалним заједницама. Таква је ситуација, можемо да кажемо, и поражавајућа. Тренутно се за животну средину троши тек 0,9% бруто друштвеног производа, а планирано је да до 2021. године улагања у ову област достигну и три посто бруто друштвеног производа.

За достизање ових улагања за заштиту животне средине до 3% бруто друштвеног производа Републике Србије потребно је да се до 2019. године за превођење индустрије на одрживу производњу, изградњу инфраструктуре, као и за решавање отпада и отпадних вода обезбеди близу 11 милијарди евра.

Као што сам нагласила, нисам намеравала да се у свом излагању бавим радом Владе или очекивањима од будуће владе, то ће наша посланичка група, односно шеф посланичке групе учинити следеће недеље, а предложене измене и допуне закона подржавамо и у дану за гласање гласаћемо за. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Хвала.

Поштоване колеге, пред нама је Предлог закона о министарствима, односно допуна која предвиђа два нова министарства, али ја не могу да се не осврнем и да не изразим чуђење и изненађење што ми обично састављамо тачке које често немају никакве везе једна са другом а расправљамо о ономе што природно иде једно са другим. Мислим да је било много логичније и боље да смо сукцесивно али ипак унутар једне расправе објединили причу о министарствима и да се одмах о томе надовезивала прича о мандатару.

Знам да то није формално у реду, али суштински не можемо причати о Закону о министарствима а да немамо на уму оно што се дешава у друштву, да

немамо на уму оно за шта је овај предлог измена закона увод. Дакле, он је увод у избор нове владе са новим премијером, односно новим мандатаром.

По мом мишљењу, по мишљењу наше посланичке групе, нити је тај мандатар добар, нити је овај предлог проширења и увођења нових министарстава адекватан.

Подсетио бих вас да је председник Српске напредне странке Александар Вучић обећавао малу и ефикасну владу. Колико је ефикасна, то ће судити грађани, али да је мала – није. У сваком случају је мања од оног броја и оне величине која је била обећавана. Прва влада господина Вучића имала је 16 ресора и два министра без портфеља, имала је 18 чланова. Друга је имала 16 ресора и три министра без портфеља, има 19 чланова.

Сада се обећава влада која има 18 ресора и, док се не изјасни мандатар, не знамо колики број министара без портфеља. У сваком случају, то је влада која ће да буде међу већим владама у нашој новијој историји, иако је, правде ради, а сигуран сам да ће колеге из владајуће већине на то подсетити, било, наравно, и већих влада, као што је влада Мирка Цветковића, мислим Мирка Марјановића и неке друге, али ове две су биле баш превелике.

Пошто наша власт или ви, поштоване колеге из владајуће већине, волите да истичете светске примере и узоре, посебно Немачку, и када за то има и када нема разлога, подсетио бих да немачка влада има свега 15 министара. Дакле, 15 министара једна велика Немачка, а Француска има 19. У САД је ствар мало другачија, мало комплекснија, али они имају знатно мање државних секретара и са све тим, условно речено, министарствима нема их више од 15.

На крају крајева, подсетио бих оне мало старије међу нама и међу гледаоцима да онај чувени и злогласни СИБ, Савезно извршно веће, у чијим просторијама је јуче одржана инаугурација која је помињана на почетку ове дебате, да је тај СИБ углавном имао једног председника, два потпредседника и свега 12 секретара, који су негде у рангу министра. Сада видимо, а то знају они који залазе у те зграде, да се тај СИБ, као и зграда Владе Србије, повија од броја људи запослених тамо, а тешко да је ово ефикаснија држава од оне која је била сложена, дакле савезна држава или федерација.

Хоћу да кажем да је Влада превелика, а свакако је већа од онога што је било обећано и најављивано када је СНС и када је Александар Вучић као опозициони политичар кретао у свој поход на врх власти.

Наравно да ће колеге рећи, а видео сам и у предлогу господина Мартиновића да ово не ангажује никаква додатна финансијска средства, али људи моји, можда не ангажује у овом тренутку – правимо ново министарство које ће преузети део кадрова постојећих, постојеће канцеларије или постојећег Министарства пољопривреде, али пошто се предвиђају велики послови из домена заштите околине, потпуно је јасно да ће то, пре или после, морати да повећа и администрирање и буџет.

Дакле, неефикасно, нерационално и скупо, али што је још много важније – погледајмо образложење, ја бих скренуо пажњу и подсетио колеге да ми у овом тренутку имамо Канцеларију за европске интеграције и Канцеларију за Косово и Метохију.

Ми смо имали у два сазива, ту је био колега Богдановић, сада је изашао, он је био министар за Косово и Метохију. Значи, у мандату две владе Републике Србије смо имали Министарство за Косово и Метохију и то је министарство у једном тренутку спуштено на ранг канцеларије. Речено је – нема то везе, није важно, важни су послови, важна је борба за очување Косова у Србији. Онда се појавила Канцеларија за европске интеграције, па су једно време Канцеларија за Косово и Метохију и Канцеларија за европске интеграције били у истом статусу. Сада се Канцеларија за европске интеграције уздиже на ранг министарства.

Дакле, када ја, моје колеге или колега Славиша Ристић кажемо – зашто нема министарства за Косово и Метохију, из редова владајуће већине одговори се – није важно, имамо канцеларију, важно је да канцеларија добро ради, није важно како је зовемо. Па када није важно, зашто онда Канцеларију за европске интеграције уздигнете на ранг министарства за европске интеграције? Шта фали да ради као канцеларија?

Ово делује као ситница, али и на овом примеру се заправо види шта је приоритет ове владе, или барем шта је оно чему она тежи, а то су европске интеграције. Оно што је често, а поготово у кампањама, истицано као важно и као „срце Србије“ је Косово и Метохија, које полако одлази у запећак. Знам да се са тим колеге неће сложити, али ево, кад већ повећавате број министарстава, ја сам против тога али ако већ повећавате, зашто онда не вратите министарство за КиМ? Ако нећете то да радите, зашто уздигнете на ранг министарства Канцеларију за европске интеграције?

Кажете да има много посла. Наравно да има много посла око европских интеграција, али бих ја подсетио уважене колеге и јавност Србије да за разлику од Косова и Метохије, за које постоји консензус да је саставни део Србије... на крају крајева, независно од консензуса постоји уставна преамбула где то стоји и пише, и нико у Србији, сем можда једне странке и једног или пар колега овде међу нама, не мисли да треба да буде другачије, док за разлику од тога, на страну сад шта је реално, шта је могуће и како се та борба за Косово и Метохију спроводи и да ли се спроводи на адекватан начин, ми мислимо да се не спроводи на адекватан начин, али свеједно, ако постоји консензус око Косова, ја бих вас подсетио да таквог консензуса око европских интеграција нема. Да, нема га, драге колеге. Нема га међу нама овде у Скупштини, а нема га ни у јавности.

Ја сам врло толерантан по том питању. Ја сам евроскептик, као и већи део мојих колега, али реално је јавност Србије по том питању подељена. Радо ћу признати и признајем да је некада постојала много већа и јаснија већина у погледу европског опредељења Србије. Ја сам и тада био против и сада сам против, али постојала је јасна већина. Та се већина изгубила протеклих неколико година, делом због начина на које су наше владе спроводиле и како наше владе спровode те евроинтеграције, а делом због тога на шта личи сама ЕУ у овом тренутку, с обзиром на проблеме са којима се суочава.

Другим речима, апсолутног консензуса никада није било, али је постојала јасна већина. Већ дуже време немамо више јасну већину у погледу европског опредељења грађана Србије, а трчимо пред руду и правимо министарство за европске интеграције, при чему се каже – па добро,

референдум, одлучивање, то ћемо кад будемо пред тим процесом, пред сам пријем. Па кад дођемо до пријема, шта онда да питамо грађане? Ако има смисла питати грађане, треба их питати пре, треба их питати сада. То је сад питање референдума.

Оно што је важно и што треба имати на уму у овом тренутку је још увек мало већи број грађана који подржавају улазак Србије у Европску унију, али је веома велики и број грађана који се томе противе. Зашто онда уводимо министарство? Зашто уводимо министарство по једној теми која је контроверзна и око које нема консензуса нити међу нама овде, нема га, по мом мишљењу, међу вама у владајућој већини, али то је већ ваш проблем. Ни ви нисте баш убеђени, бар не у потпуности, да је улазак у Европску унију заиста основни национални и државни циљ. Али, кажем, то је ваш проблем. Оно што је јасно, јасно је да га нема у друштву, па зашто ће нам онда министарство за европске интеграције?

Насупрот томе, понављам и наглашавам, министарство за КиМ се укида, тј. укинута је, не подиже се на ранг министарства већ остаје канцеларија. Морам признати, овакав би предлог био очекиван да је, рецимо, предлагач закона или мандатар нове владе колега Чедомир Јовановић. Са њим се ја не слажем, као ни он са мном, али на неки начин то је предлог који може да дође од њега или његових истомишљеника, јер је за њих питање Косова на неки начин решено како они мисле да је решено, он ће ме сигурно исправити или демантовати, или ће се сложити – сматра да је Косово независно јер ми ту не можемо много да учинимо. Насупрот томе, сматра да треба сав приоритет и акценат ставити на пут европских интеграција.

Дакле може ЛДП, може Чедомир Јовановић, али не можете ви да изађете са оваквим предлогом. Мени је понекад жао колеге Мартиновића кад видим са каквим предлозима мора да излази. Прошли пут је био онај закон о несрећним судијама, где је најбоље што је урадио у једном тренутку било да је одустао од тога да га брани и пустио да ствар прође како прође, јер су напосто били неодбрањиви ти предлози, измене Закона о судијама, односно председницима судова.

Тако и овога пута верујем да би на неком искреном, тајном, интерном изјашњавању добар део колега владајуће већине подржао мој предлог. Наравно да га овако неће подржати. Али ево, запитајте се сами, макар у себи ако нећете овде јавно, зашто, ако већ повећавамо број министарстава, не уведете и министарство за КиМ? Та „жута“ влада коју смо критиковали заједно и ви и ја имала је Министарство за КиМ, имала га је и влада Војислава Коштунице, сада га нема. Одбор за КиМ заседа врло ретко, ређе од скоро свих других одбора у Скупштини. То говори о томе шта су национални приоритети.

Једно је пред изборе, када треба прикупљати патриотске гласове, онда је важно Косово, онда су важни Путин и Русија, а када избори прођу, онда је важан господин Курц, Ангела Меркел и европске интеграције. Просто, то није у реду и пре или касније ће то и грађани увидети.

Да завршим барем за овај, уводни део излагања. Хајдемо, колеге драге, независно од Предлога закона о министарствима, да направимо један поштен

референдум. Мислим да је то у нашем заједничком интересу, да преломимо ту причу око евроинтеграција. Али поштен референдум, где ће јавност бити упозната с аргументима и за и против и једне и друге стране, па како већина грађана одлучи тако ћемо и да се понашамо. Ја први, иако јесам евроскептик, обећавам да ћу, као и моје колеге, радити на спровођењу политике која добије јасну већину.

Немојмо рећи – били су избори и грађани су рекли своје. Нема потребе за таквом врстом изјашњавања. На Западу и у тој демократској Европи, која има своје мане и неке своје предности, постоје избори, рекао бих, ипак демократскији него што су били код нас, па опет постоје и референдуми о неким важним питањима.

Другим речима, изјаснимо се на референдуму, дајте људима шансу да изложе своје аргументе па онда после тога уводимо министарства или уводите министарства за евроинтеграције и ја ћу вам помоћи ако то буде заиста курс за који се већина грађана определи. У овом тренутку, као што рекох, такве већине нема упркос томе што већина јавности и јавног мњења, медија и политичке елите навија у еврофилном правцу. Стога, пре него што уведемо то министарство, хајде да чујемо шта мисле грађани. Тада радимо оно што нам је посао и оно што у Уставу пише – то је борба за очување КиМ а нипошто да их стављамо у исти ранг.

То су радиле неке претходне владе, стављање у исти ранг, ту је била прича о паралелизму – боримо се за Косово и боримо се за европски пут. Ја и неки други овде у сали смо од почетка говорили да то можда лепо звучи, али није реално. Не можете се, драге колеге, борити за очување Косова у Србији и за улазак Србије у ЕУ. То просто није реално. То су нам рекли много пута наши и ваши уважени гости и пријатељи челници најважнијих земаља Европе.

Реците јасно и гласно, подржите политику Чедомира Јовановића ако мислите да је то прави пут, или неког сличног. Извињавам се Чедомиру, он ће сигурно реаговати мада ово није прозивка и није ништа критички на његов рачун. Или то подржите или, ако не подржавате, онда јасно и гласно радите на спровођењу политике која не укључује министарство за европске интеграције пре него што су грађани рекли шта мисле о тим европским интеграцијама.

На крају, ако госпођа председница дозволи, знам да вам понекад није лако али просто бих вам скренуо пажњу, ако један говорник дође и почне своје излагање говором о инаугурацији и сматра да је она сјајна, прво, то није инаугурација, али није важно, о свечаном пријему у Палати Србија, и каже да је она сјајна и фасцинантна, онда ви као председник Скупштине, ако га нисте прекинули и ако нисте интервенисали, не можете да не дозволите неким другим колегама да и они кажу шта мисле о тој инаугурацији, а мисле, рецимо, све супротно. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала и вама. Али не у оквиру повреде Пословника. Не у оквиру повреде Пословника свакако.

Реч има Александар Мартиновић, као предлагач.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР MARTИНОВИЋ: Даме и господа народни посланици, у излагању претходних колега било је доста незнања; наравно, било је доста и политичке зловоље, а могао бих да кажем и политичке мржње.

Хајде да кренемо од почетка. Што се тиче свечаног пријема председника Републике...

Пошто видим да то многе боли и да многима смета када се о томе говори, као што видим да многима смета и када се каже колико је ко добио на изборима, испада да је Србија једина земља у свету у којој не смеш да кажеш да је онај ко је добио скоро 56% гласова победник на изборима, а да је онај ко је добио 2%, 4% или 5% гласова на изборима у ствари победник. Макрон добије у Француској 32% гласова на председничким изборима, сви француски медији кажу да је то историјска победа. У Србији Александар Вучић освоји скоро 56% гласова, одмах хук – шта је то?, то није ништа, незадовољни смо изборним резултатима, то није ништа, очекивали смо 70% итд. Но, то је њихов проблем са перцепцијом политичке стварности.

Јуче је Александар Вучић успео да на свечаном пријему окупи више од 5.000 људи. То је више него што сте сви ви из бившег режима успели да скупите људи на улицама откада протестујете, од тамо 2-3. априла до данас. Толико о вашој политичкој снази. Дакле, Александар Вучић је окупио за једно вече 5.000 људи, и то каквих људи. Овде се један, иначе изгледа врло уман народни посланик, подсмевао званицама на свечаном пријему. Људи, у Београд су дошли Рогозин, Јоханес Хан, заменик генералног секретара НАТО-а, дошли су сви шефови држава или влада бивших југословенских република, дошао је потпредседник Свекинеског националног конгреса, дошла је делегација САД, дошли су људи из Африке, дошле су делегације из Азије, дошли су наши пријатељи из арапског света. Па то је успех свих нас! Па то је успех грађана Србије!

Не разумем да неко због тога што мрзи Александра Вучића мрзи своју сопствену земљу. Па ти људи су дошли у Београд. Па ти људи су показали поштовање и према председнику Републике али и према Републици Србији као држави. Показали су поштовање према једној малој земљи која има врло јасно дефинисану спољну политику, а то значи – хоћемо у Европску унију, хоћемо најбоље могуће односе са САД и хоћемо најбоље могуће односе са нашим пријатељима на Истоку. То је политика коју цене сви – и у Вашингтону, и у Бриселу, и у Москви и у Пекингу. То је заједнички успех свих нас. Заиста не разумем потребу да се неко томе подсмева.

Овде је било речи о томе, вероватно у недостатку бољих аргумената, да се десила страшна ствар. Даме и господа народни посланици, досад смо имали 16 министарстава, а сада ћемо имати 18. То је велика катастрофа за Републику Србију, по мишљењу неких којих су до 2012. године вршили власт у Републици Србији. За такве имам врло јасан одговор – смета им 18 министарстава, при чему фактички, да будемо потпуно искрени, та министарства већ постоје. Значи, заштита животне средине већ постоји, само што је у оквиру Министарства пољопривреде, али тај ресор, тај сектор постоји. Неко се тиме већ бави, неки људи већ примају плате за то што раде на заштити животне средине.

Што се тиче европских интеграција, фактички то министарство постоји, само се тако не зове. Министарка Јадранка Јоксимовић дефакто води министарство за европске интеграције. Ми чак вршимо и рационализацију у овој области. Канцеларију за европске интеграције, односно за придруживање ЕУ прикључујемо Министарству за европске интеграције и сад ћемо имати једно кровно министарство које ће се бавити преговорима са ЕУ и које ће унутар Републике Србије да врши координацију свих послова који се односе на припремање акционих планова за отварање и затварање преговарачких поглавља са ЕУ.

Апропо броја министара, односно броја министарстава, колега који је малочас говорио изгледа да има проблем са политичком амнезијом. Прва влада Војислава Коштунице, у коју се он својевремено клео, богами, ако ћемо да ставимо руку на срце, имао доста и финансијске користи од разноразних истраживања, јавног мњења итд...

(Драган Шормаз: То знам.)

АЛЕКСАНДАР MARTИНОВИЋ: Ево, зна Шормаз.

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче.

АЛЕКСАНДАР MARTИНОВИЋ: Дакле, прва влада Војислава Коштунице имала је 22 члана и 19 министарстава. Пазите, у време када је постојала Државна заједница Србија и Црна Гора. Србија је сада самостална држава, унитарна држава, нисмо федерација. То је важна ствар, која мора да се нагласи и коју зна сваки правник који се иоле разуме у уставно право.

Друга влада Војислава Коштунице била је још гломазнија. Њу су чинили ДСС и ДС. Они који су потписали фамозни ССП. Они који су потписали да од 1. септембра 2017. године некретнине, укључујући и пољопривредно земљиште, могу да купују странци. Исти они који воде хајку против Александра Вучића и против СНС – као да смо ми за то одговорни, а они потписали и они за то гласали 2008. године. Дакле, друга влада Војислава Коштунице имала је 25 чланова Владе и 22 министарства. Сад, како је 18 веће од 22 мени то никако није јасно.

Било је позивања на Савезну Републику Немачку. Претходни говорник изгледа не зна да је Савезна Република Немачка, сам назив јој каже, федерално уређена држава. Тамо имате поделу надлежности између федерације, односно између савезне државе и њихових, како они кажу, земаља, покрајина, односно федералних јединица. По Уставу Савезне Републике Немачке или, како Немци кажу, Основном закону из 1949. године, претпоставка надлежности је у корист федералних јединица, а само је за оно што није директно стављено у надлежност федералних јединица надлежна савезна држава, односно Савезна Република Немачка. Па и поред свега тога Немци имају више министарстава него што ће их по овом предлогу закона имати Република Србија, која је, понављам, унитарна и самостална држава. Ви, изгледа, те ствари не разликујете.

Што се тиче овог ламентирања, које је већ, како да вам кажем, на граници политичког лицемерја и фарисејства најгоре врсте, овде се роне крокодилске сузе над Косовом и Метохијом. Овде су велики браниоци Косова и Метохије; ево, отворено ћу да вас питам, вас који сте толико велики противници

ЕУ а заговорници одбране Косова и Метохије, што је легитиман политички став – колико ваше деце живи у земљама Европске уније? Колико вас има станове у Паризу, у Риму, у Берлину, у Лондону, у Бечу? Чија деца студирају на најпрестижнијим европским и америчким универзитетима, где се школарина мери десетинама хиљада евра и долара? Да ли неко од вас, колеге из СНС-а, има стан у Бечу, или стан у Берлину?

(Народни посланици СНС-а, сви углас: Не.)

Знам их много који све то имају али се, када дођу у Народну скупштину, понашају као фарисеји и лицемери. Кажу – боже, ко нас то води у Европску унију, шта ћемо ми тамо? Како шта ћемо тамо? Да боље заштитимо ваша имовинска права, да вам неко не провали у те ваше станове. Није мала ствар, људи, када имате пентхаус у Бечу. Није мала ствар када имате неколико станова у Паризу, Берлину, Лондону, Риму, када идете да шопингујете бунде у Рим итд. То кошта.

Један од разлога зашто идемо у Европску унију је да ваша имовинска, да ваша економска, да ваша финансијска права буду боље заштићена. Ваше некретнине ће имати бољи режим правне заштите када Република Србија постане чланица Европске уније него сада, када смо само на путу ка Европској унији.

Има још један, веома важан разлог зашто формирамо министарство за европске интеграције и зашто сматрамо да је Србији место у Европској унији, свесни чињенице да се Европска унија суочава сама са собом, са огромним унутрашњим проблемима, свесни чињенице да поједине државе, велике државе у Европској унији према Републици Србији понекад воде неправедну политику, политику која нас боли, политику која није увек у складу са међународним правом и међународним стандардима.

Економски разлози су пре свега ти који просто терају Србију, условно речено, ка Европској унији. Изнећу вам неколико података. Укупан обим трговине између Републике Србије и Европске уније на крају 2008. године износио је нешто више од 13 милијарди евра, при чему је увоз био више него дупло већи од извоза у Европску унију, уз покривеност увоза извозом од 44%. На крају 2016. године, дакле говоримо о влади коју води Александар Вучић, укупан обим трговинске размене са Европском унијом износио је скоро 20 милијарди евра, у односу на ваших 13, уз покривеност увоза извозом од 81%, што значи да је обим трговине знатно повећан, уз континуиран већи раст стопе извоза него увоза.

Оно што је чињеница, оно што неке може да се свиђа или не свиђа али је просто чињеница од које не можемо да побегнемо волели или не волели Европску унију, или поједине државе у Европској унији или поједине њихове лидере, то је чињеница која јасно говори зашто Србија пре свега у економском смислу треба да напредује ка Европској унији. Европска унија је главни спољнотрговински партнер Србије, јер се око 65% трговине Републике Србије обавља са државама чланицама Европске уније. Дакле, 65% наше трговине односи се на Европску унију.

Када су у питању инвестиције, обим инвестиција у 2013. години износио је 576 милиона евра, говоримо о инвестицијама које долазе из ЕУ, 2014. године 1,1 милијарду евра, а 2015. године 1,53 милијарде евра, што је неких 72,4% укупних страних директних инвестиција. Дакле, највећи број инвестиција, преко 72%, долази управо из земаља ЕУ. И то је чињеница.

Да ли желите да кажемо свим оним људима који раде у фирмама, у привредним друштвима из ЕУ која су инвестирала у Србију, да кажемо њиховим радницима – знате, лоша је ЕУ, идите кући, нећете више примати плату, затворићемо све ваше фабрике зато што су оне немачке, француске, италијанске или неке друге? То је немогуће. Српска привреда би доживела слом, српски финансијски систем би доживео слом, то би био смртни ударац грађанима Србије које смо успели да запослимо – у односу на период када сте их ви отпуштали.

То су разлози зашто се СНС определила да формира министарство за европске интеграције, зашто смо одлучили да на тај, симболичан начин, на начин дефинисан правним језиком покажемо да смо опредељени за ЕУ.

Што се тиче КиМ, о којем је такође било речи, ево председник Републике Александар Вучић је спреман да да и да се заложи да се свакоме од вас који се борите за КиМ, али одавде, из Кнез Михаилове, из ваших луксузних станова на Старом граду и Врачару, да новчана помоћ државе па се мало преселите из Старог града и Врачара у Ранилуг, у Штрпце, у Приштину, у Косовску Митровицу, па мало тамо браните интересе Срба на КиМ. Изађите мало из круга двојке. Знам да је удобно у кругу двојке, има много лепих кафића, није баш ни јака врућина, добро раде клима-уређаји, али идите мало доле па на лицу места браните интересе Срба на КиМ, као што то ради Марко Ђурић.

Ко подржава кога на КиМ, па то су вам рекли последњи резултати избора. Девет од десет загарантованих места у косовском парламенту, у парламенту АП КиМ добила је Српска листа, која је имала директну подршку владе Александра Вучића. Дакле, српски народ на КиМ зна ко брине о његовим интересима, зна да су то председник Републике Александар Вучић, зна да је то Влада Републике Србије и зна да је то Канцеларија за КиМ коју тако успешно, тако храбро, тако срчано води Марко Ђурић, који је био на КиМ хиљаду пута више од вас, од свих ваших министара за КиМ, од свих вас који сте се залагали за очување КиМ, који је обишао сваку општину, свако село и сваки заселак на КиМ где живи макар један једини Србин.

ПРЕДСЕДНИК: Чедомир Јовановић, реплика.

Даћу вам реч, посланиче, када изнесете чај у керамичкој шољици. Овако не можемо да разговарамо, угрожавате достојанство Народне скупштине Републике Србије. Овде се не једе и не пије. Изволите.

ЧЕДОМИР ЈОВАНОВИЋ: Госпођо председнице, поштовано председништво, даме и господа народни посланици, бићу кратак. Господине Вукадиновићу, наравно да ме нисте увредили својим ставовима, само мислим да овде има довољно људи који знају колико сам упоран. Између осталог, мера те упорности је ова чињеница која је пред нама, која говори да данас у Парламенту

седи више људи који деле моје политичко уверење, ако говоримо о Косову и Европи, него што је то био случај пре десет година.

Мој став према идеји европске Србије и обавези коју Србија има према Косову не произлази из мог хира, него ваљда из обавезе да смо као политичари дужни да се бавимо политиком размишљајући о цени коју ће друштво за ту политику платити. Министарство за КиМ требало је да имамо пре 30 година. У том министарству су морали да раде људи који су живели на Косову и Метохији, Срби, Албанци, способни да решавају проблеме који су тада могли бити решени а данас су далека прошлост.

Борба за српски народ на КиМ води се једино европеизацијом Србије, а не косовизацијом, и то је оно што ви, господине Вукадиновићу, одбијате да прихватите као чињеницу.

Зашто немамо министарство за КиМ покушаћу да вам сликовито одговорим – из истог разлога из ког је бесмислено да имамо министарство за прекоморске територије. Косово и Метохија у политичком животу Србије постало је искључиво предмет манипулације и мука којом се бави свако ко је на власти не знајући шта ће са тим да уради. Што пре проговоримо поштено о свему томе, људима који тамо живе а за чију судбину смо ми веома одговорни биће лакше.

Наравно да су неки проблеми могли бити решени пре десет година. Да је било више памети и слуха, спремности да се уваже неки наши ставови, данас би живот тог света био другачији, наши односи међусобно бољи. Немојте очекивати да ја данас, када Вучић у 2017. години говори оно што сам ја говорио у 2007. години, будем радикал какав је био он само због тога што ћу тиме добити аплауз на некој другој страни. То је неодговорно према овој земљи.

ПРЕДСЕДНИК: Време. Хвала вам.

Реч има Соња Павловић.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Повреда Пословника.

Ево и ја се придружујем групацији молитеља да се не крши члан 108 и молим вас, уважена председавајућа, да се старате о Скупштини. Разумем коалиционе симпатије, али господину Мартиновићу сте заиста дозволили да прекрши члан 106 и прекрши члан 109 став 7 те тако на основу члана 106 говорио ван теме која је данас на дневном реду и у оквиру члана 109 дозволио себи да износи чињенице и оцене које се односе на приватни живот других лица.

Он није позван да врши присилне миграције посланика ни у Косовску Митровицу ни у престонице Европе нити да размишља у којим становима и у којим градовима они живе. Осим тога, ако причамо о томе да је ван теме, молим вас да једном заувек ставимо то, ако можемо, са стране.

Чињеница је да је на скупу господина Александра Вучића било 5.000 званица...

ПРЕДСЕДНИК: То све знамо. Ви сте се сада јавили по повреди Пословника. Ви радите све оно што критикујете.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Тако је, и ја вас зато молим да поштујете члан 108. према свима. Ја образлажем, поштујте члан 108. према мени, поштујте и према другима.

ПРЕДСЕДНИК: Ви тражите да у две минуте вама изађем у сусрет да кажете шта вам год падне на памет у оквиру Пословника. То не може.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Ви не дате да образложим оно. Значи, 5.000 људи у црном на сахрани демократије је било на инаугурацији.

ПРЕДСЕДНИК: Уважена посланице, ви сте се позвали на члан 109. Став 9. уопште не постоји. Требало је одмах да вас прекинем. Не постоји ни став 7. Морате да разликујете став и алинеје. Постоји став 1. и више алинеја. Требало је одмах да вас прекинем, али...

(Зоран Живковић: Требало је.)

Хвала вам, посланиче Живковићу.

Значи, требало је да вас одмах прекинем, због тога што не знате основну ствар – шта је став, шта је алинеја.

Јесте, ја сам неписмена, а ви сте гигант писмености и културе у овом парламенту. (Аплауз.) И ја прихватам да сам апсолутно неписмена и недостојна да водим овај парламент у поређењу са вама. Прихватам сваку вашу критику. Дубоко моје извињење за то.

Реч има Мирослав Алексић.

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ: Захваљујем.

Поштована председнице, поштоване колеге посланици, данас имамо четврти закон о министарствима у последњих пет година. Имамо и пету владу за пет година. Дакле, држите јако добар ритам да сваке године имамо нову владу. За то време променио се јако велики број министара. Преко 30 потпуно нових и различитих личности. За тих пет година смо имали четири министра привреде, четири министра пољопривреде, три министра финансија. Наравно, та пракса се наставља, пракса са политиком ради политике, пракса са тиме да министри служе само да би у једном временском периоду одрадили оно што врховни вођа од њих очекује и после тога били бачени у корпу као потрошни папир.

Дакле, та политика се наставља и данас. Данас треба да се сетимо свих оних министара, јер пред нама је избор нових министара, који су обележили ових пет година, које нешто слабо помињу они који су их ту поставили, са образложењима да су они специјалисти у својим областима, да ће они направити јако велике резултате за Републику Србију и за њене грађане, као што су, рецимо, били Милан Бачевић, Братислав Петковић, Иван Мркић, Небојша Родић, Лазар Крстић, Драган Гламочић, Томислав Јовановић, Срђан Вербић и многи други. Дакле, то су све били министри. Многи су се ротирали у одређеним ресорима у претходном периоду и заиста не знам како неко данас може да постави питање зашто у Србији изостају резултати – па изостају управо због тога што за пет година нисте успели да изградите никакав систем за функционисање државе.

У прилог томе говори и чињеница да данас председник Републике у свом обраћању најављује да ће нова влада Републике Србије имати два премијера. Тога нема у закону, и ја сада не знам кога он лаже, да ли лаже мандатарку Ану Брнабић или лаже господина Ивицу Дачића. Ако је истина да ће бити два премијера, ја онда постављам питање како је могуће да је неко спреман да

прихвати мандат премијера и буде толико понижен да му се каже – бавићеш се само економским ресорима, а политиком ће се бавити неко други.

То заправо говори о томе да у овај закон треба убацили једну кључну реченицу, а та кључна реченица, и ми смо као посланичка група поднели амандман за то, јесте да министарства и министри све послове из свог делокруга треба да обављају по прибављеној сагласности председника Републике. Онда ће овај закон имати смисла и моћи ћете да га примењујете адекватно реалном стању у Републици Србији, а то је да један човек доноси све одлуке и да сви ви у извршној власти прихватате улогу да играте у његовом фолклору, док он свира музику по којој жели да ви играте.

У овом закону пред нама имамо још једну занимљивост, а то је да имамо два министарства више. Ако се сећате, није било тако давно, свега пре годину и нешто дана, говорили сте о томе како је влада Александра Вучића најмања, са најмањим бројем министра; због рационалности, због уштеда сте максимално смањили број министарстава.

Данас, годину дана после тога имамо потпуно другачију ситуацију – увођење нових министарстава са образложењима да морамо имати нова министарства како би се послови из тих ресора и области боље обављали него што је то био случај до данас. Заиста не знам да ли је истина ово што читам у данашњем образложењу или оно што смо читали пре годину дана, али заправо једно са другим не иде.

С друге стране, ако говоримо о финансијском аспекту, можемо рећи да очигледно постоје финансијски ресурси где држава троши више. Ако може да троши више на нова министарства, хајде онда да вратимо и оно што сте узели пензионерима, хајде да вратите и оне плате које сте узели запосленима у Републици Србији. Такође, оно што је суштина везано за увођење два нова министарства заправо није ништа од онога што сте ви написали у образложењу. То је у ствари легализација политичке трговине, подмиривања и доказ да су апетити појединих коалиционих партнера порасли и да ћете морати сада да направите неке одређене компромисе.

То значи да ни подршка није више онолика колика је била. А имали сте суверену подршку и мандат да промените све што је лоше у овој Србији, све оно о чему сада говори предлагач закона да је неко други радио у претходних пет или десет година. Пет година сте имали мандат да покажете шта знате и умете. Од свега тога видели смо пет влада, виђамо изборе сваке године и очигледно ће се ти избори наставити и даље.

Поред тога што у овом закону апсолутно има политичких компромиса и трговине, а не ефикасности и рационалности, имамо још једну занимљиву ствар – да су ресори подељени по феудима, да коалициони партнери добијају сваки своју област. Поделили сте Србију да се њом играте онако како одговара појединим коалиционим партнерима који чине Владу. Тако је данас из надлежности Министарства привреде избачено све што се тиче јавних предузећа у области енергетике. Дакле, Министарство енергетике ће искључиво бити надлежно над свим пословима које обављају јавна предузећа у тој области, вероватно да би сваки коалициони партнер знао шта њему припада.

Али када већ тако делите Србију и када уводите нова министарства, ја ћу вас питати шта је са највећим проблемом у Србији – шта је са демографијом, шта је са породицом у Србији? О томе не говорите.

Малочас сам слушао образложење предлагача закона како је пољопривреда јако важна област, зашто треба основати ново министарство за заштиту животне средине, и ја то подржавам, али сте пет година имали прилику да покажете ту важност пољопривреде у Србији. То сте 2012. године и у Белој књизи и у свом програму написали представљајући пољопривреду као стратешку грану привреде у Републици Србији – да ћете подизати буџет за пољопривреду сваке године за по један проценат, са тадашњих пет. Дакле, данас би требало да имамо минимум десет, а ми имамо испод пет процената.

И данас кршите Закон о буџету и спочитавате неким пре вас који су урадили исто, који су били лоши итд. Па ви сте дошли на власт са причом да ћете бити бољи, да ћете исправити све оно што су ти други лоше радили. Шта смо добили у пракси? Дobili смо да ви радите далеко горе него ти које после пет година прозивате да су радили лоше ствари за Републику Србију.

Данас је у Републици Србији негативни природни прираштај толико велики да сваке године Србија губи 36.000–38.000 становника. За десет година скоро 400.000 становника смо изгубили. И то не треба да чуди, јер вас то не интересује, ви се тиме не бавите. Не бавите се проблемима грађана, бавите се великим темама, манипулацијама, организацијама разноразних представа. Игара никад доста у држави у којој се ништа озбиљно не ради, то је ваш мот.

Јуче сам био у једном маркету. Испред мене је један млад момак куповао три кутије хране за бебе и то је платио чековима. Чековима је то платио у Србији! И не треба да вас онда чуди овакав природни прираштај. Не треба да вас чуди ни то што се мајке први пут у 28. години одлучују на мајчинство, а мушкарци у 33. на очинство. Не треба да вас чуди, јер се тиме не бавите, а то је питање свих питања. У овом закону тога нема.

Не треба да вас чуди ни то што сваке године десетине хиљада људи одлази из Србије. То је резултат ваше петогодишње политике и петогодишњег рада свих министарстава, министара, влада, усвајања разноразних закона о министарствима који су само пука форма за задовољавање политичких амбиција појединаца који данас чине власт.

Прошле године нам је отишло преко 50.000 људи. Исти случај је био и 2015. године. Дакле, то је пражњење Србије. А зашто се празни? Зато што не чујете грађане Србије, од њих сте се отуђили.

Пре неколико дана, тачније прошле недеље, момак који је најбољи физичар у Србији, који је позван да учествује на олимпијади физичара, из Трстеника је, није отишао на олимпијаду зато што његови родитељи нису имали средства да плате авионску карту. Зато што Министарство просвете није изашло у сусрет том младићу, зато што локална самоуправа није изашла у сусрет, дечко је остао код куће. Знате шта су му рекле колеге? – Па нема везе, има времена, ићи ћеш следећих година.

Тај момак, кога Србија треба да негује и у кога треба да улаже ће, нажалост, вероватно као и већина његових претходника који су талентовани,

отићи у друге земље, тамо формирати породицу и својим знањем помагати другим државама да се развијају. То је проблем који ви не желите да видите и овим законом не желите да решите.

Из тог разлога смо ја и наша посланичка група СДС-НПС и предложили амандманом увођење министарства за породицу и демографију, јер сматрамо да је, поред ових осталих, најважније, једно од најважнијих министарстава којим треба да се бавите.

Ви сте почели тиме да се бавите. Дали сте министарки без портфеља госпођи Ђукић Дејановић да се тиме бави и рекли сте јој – ајде ви постигните резултат. А онда сте јој у буџету издвојили 130.000.000. Подсетићу вас да сте за фонтану на Славији дали 260.000.000. Дакле, 130.000.000 за наталитет, а 260.000.000 за музичку светлећу фонтану на Славији. То говори о посвећености и приоритетима како их ви дефинишете данас у Републици Србији.

Онда сте господина Вучића поставили, односно он је вероватно сам себе поставио за председника Савета за демографију и популациону политику. И то је, наравно, као и све остало, само мртво слово на папиру, јер нема апсолутно никаквих активности по том питању, да се неко тиме озбиљно бавио у претходном периоду.

Данас се Србија празни, изумире. Од 4.709 насеља, колико данас имамо, 1.200 нестаје. То је проблем којим се морате бавити. Није Србија само Београд, уз уважавање свих оних који ту живе. Србија је далеко шира и сви грађани Србије треба да заслужују иста права. Нема овде никаквих прича нити о регионалном развоју нити о помагању недовољно развијених подручја Републике Србије. Једноставно, све се свело на пуку форму, као што сам то и досада говорио.

Такође, оно што морам још једном да поменем, то је да за ових пет година нисте урадили ништа по оним кључним проблемима који разарају економију Србије, пре свега мислим на реформу јавних предузећа. Данас имамо исту слику коју смо имали 2012. године, када сте дошли на власт. Обећавали сте реформисање и ЕПС-а и Србијагаса и ЕМС-а. Осим афера које су се дешавале у ових пет година, пре свега захваљујући стручним кадровима попут директора ЕПС-а као највећег јавног предузећа који је, наравно, као једину референцу за то место имао то што је власник печењаре и плаћао струју за ту своју печењару, не треба да нас чуди то шта се данас дешава у Републици Србији у јавном сектору и у јавним предузећима.

Данас сте предложили за мандатара, заправо председник Републике је предложио особу која је дошла у Министарство државне управе и локалне самоуправе, такође на ваш предлог, која је требало да реформише државну управу и да помогне локалној самоуправи. Знате ли шта смо добили? Ја сам радио с њом на неким пројектима док смо били у НАЛЕД-у. Данас као резултат имамо смањена средства локалним самоуправама, грађане који, као некада за визе, седе на хоклицама у полицијским страницама и чекају да добију пасош, чекају за здравствене књижице, не знају како могу да функционишу са здравственим књижицама. За годину и нешто дана рада није успела да преброји раднике у свом министарству. Не знамо колико је запослено радника после

забране. И то су вероватно квалификације због којих јој дајете прилику да води Владу.

Не, једини и суштински разлог зашто ће она то бити у наредном периоду је тај што ће беспоговорно и покорно слушати председника Републике, који ће, као и досада, управљати свим предузећима, и свим министарствима и свим општинама у Републици Србији, а управљаће, богами, и Владом, с тим што ћемо, као што смо видели, имати два премијера.

Дакле, што се тиче овог закона о министарствима, апсолутно није прихватљив ни за мене нити за нашу посланичку групу, нарочито што је то четврти по реду а ови претходни нас нису убедили у супротно.

Ја бих поставио питање, не знам коме, вероватно мандатарки, да ли ће преузети експозе који је пре годину и нешто дана тадашњи премијер Вучић овде образлагао неколико сати а поједине колеге га прогласиле за научни рад и да се треба изучавати на факултетима – ко ће спроводити тај експозе, да ли ће га она преузети или ће имати свој експозе. Али то ћемо видети врло брзо, у наредним данима, када будемо бирали Владу.

Дакле, посланичка група СДС–НПС неће подржати овај закон. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): По Пословнику, народни посланик Владимир Ђукановић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Уважени председавајући, грубо је повређен члан 107. везано за достојанство Парламента, јер не можете да допустите да се износе такве лажи и неистине и да се обмањује јавност.

Знате, госпођа Брнабић није своју фамилију запошљавала као неки који су и своју и женину фамилију запошљавали у локалним самоуправама па дођу овде да нам причају о томе како млади одлазе и како нам, не знам, пада наталитет. Нити је она уништила све наше фабрике и предузећа која су били гиганти, него су то урадили неки који су подржавали оне које су довели као експерте, од Ђелића па надаље, и који су нам упропастили привреду. И Динкића, наравно.

Значи, не можете да причате о паду наталитета када данас имамо званичне податке – Србија у 2017. години има две хиљаде и нешто беба више у односу на прошлу годину у овом периоду. Први пут имамо напредак у наталитету. Да не причамо о томе што кажу да млади одлазе. А где су могли у њихово време да се запосле? Коју су фабрику отворили? Ми данас имамо 56.000 више запослених младих који су у репродуктивном периоду него у њихово време, зато што су овде дошле неке фабрике и неко се запослио. Требало би да се стиде. Ја вас молим да не допустите више овакво обмањивање јавности, јер ово је грубо кршење Пословника. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Сматрам да нисмо прекршили Пословник ни претходни председавајући ни ја. Да ли желите да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање?

(Владимир Ђукановић: Не.)

Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић, повреда Пословника.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Члан 107. став 2, о коришћењу увредљивих израза и чињеница и оцена које се односе на приватни живот других лица. Али Пословник је овде двоструко прекршен...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Који члан?

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Члан 107. став 2.

Дакле, двоструко је прекршен Пословник. У међувремену је дошло до промене председавајућег. Заправо је повреду направила председница Скупштине, јер није дозволила реплику иако сам био директно прозван.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Па не можете сада о томе.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Па сада рекламирам. Немојте, молим вас. Дакле, овако. Повреда је Пословника.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Не можете о томе. Можете само на излагање...

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Па сада. Дакле, овде се говори, помињу се подаци са неким нејасним алузијама, нејасне алузије се допуштају без опомене председавајућег и производи нејасноћа и збуњеност код припадника јавности, пошто се ствара утисак као да ја или неке моје колеге имамо пентхаусе по Аустрији... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Не можете. Можете само на излагање колеге Мирослава Алексића.

Идемо даље.

Реч има народни посланик Милена Турк, повреда Пословника.

МИЛЕНА ТУРК: Захваљујем, председавајући.

Рекламирам повреду Пословника, члан 109, где је посланик изнео увредљиве изразе. Ради се о увреди достојанства Народне скупштине изношењем лажи и неистина, јер када је реч о општини Трстеник, док је претходни говорник био на месту председника општине, новчана накнада за незапослене породиље у износу од 10.000 динара је каснила...

(Народни посланици опозиције негодују.)

Причам само о повреди Пословника, јер је он рекао да не радимо на демографским...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Молим вас да дозволимо колегиници да каже шта има.

МИЛЕНА ТУРК: Дакле, новчана помоћ за породиље је каснила три и шест месеци. Данас је она повећана за 50% и не касни ни један једини дан. То је политика коју води СНС.

Када је реч о подршци ученицима који представљају Трстеник и Републику Србију, ми изузетно радо дајемо подршку оваквим ђацима и апсолутно је изнета неистина. Не тако давно претходни говорник се преко медија и амбасада нудио за министра пољопривреде, у прошлој влади, па можда треба да очекујемо и у наредним данима, до избора Владе, сличне понуде и рекламе у новинама. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Сматрам да није прекршен Пословник. Да ли желите да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање? (Не.)

Колега Ђорђе Милићевић има реч, реплика.

Изволите.

БОРЋЕ МИЛИЋЕВИЋ: Сходно Пословнику, нисам желео малопређашњем говорнику да одговарам као председавајући него сам сишао у посланичке клупе. Поменут је председник Социјалистичке партије Србије, господин Ивица Дачић.

Малопређашњи говорник је говорио о свему али врло мало о ономе што је тема данашњег заседања, о Предлогу закона о изменама и допунама Закона о министарствима. Говорио је о персоналним решењима. Персонална решења за СПС и Посланички клуб СПС јесу важна, али она нису тема данашњег заседања. У контексту персоналних решења је говорио о томе да постоје два премијера. Наравно да не постоје два мандатара, постоји један мандатар и то је госпођа Ана Брнабић, а о експозеу и о персоналним решењима говорићемо онда када будемо саслушали експозе и када будемо саслушали предлог за састав новог кабинета.

Што се тиче Социјалистичке партије Србије, да, ми делимо одговорност и вредности када је реч о Влади Републике Србије и да, наравно, изражавамо спремност и опредељеност да заједно са Српском напредном странком наставимо да радимо на реализацији онога што ће бити прокламовани циљеви и начела будуће Владе Републике Србије.

Ко ће бити министар и ко ће обављати коју функцију, ја немам намеру у овом тренутку да нагађам. Саслушаћемо експозе будућег мандатара за састав нове владе, али ако то буде поново неко из редова СПС-а, наравно да ће, као и досада, одговорно, озбиљно и посвећено обављати посао у најбољем интересу Србије и наших грађана.

Оставите ви, господине Алексићу, наше односе нама. Односи између Српске напредне странке и Социјалистичке партије Србије су и стратешки и дугорочни, потврда тих односа су резултати, а те резултате, што је најважније, на прави начин сагледавају грађани. Грађани су ти који дају коначан суд. Бавите се ви односима унутар опозиције. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Милићевићу.

(Мирослав Алексић: Реплика.)

Не може реплика. Он је одговорио на оно што сте ви изнели, а немате право на реплику када је у питању повреда Пословника, када је у питању то образложење.

Значи, колега Милићевић је само одговорио на оно што сте ви дефинисали у вашем говору. Немојте сада злоупотребљавати, молим вас.

(Мирослав Алексић: Реплика.)

Немате право на реплику.

Народни посланик Бошко Обрадовић има реч.

Изволите, колега.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Драги, поштовани, понижени и увређени грађани Србије, помаже бог свима. Ја се слажем са председавајућима да приватна журка новог председника о трошку народа и државе не треба да буде тема...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Нећу вам дозволити да говорите тако. Не говоримо овде о приватним журкама и молим вас да говорите о теми, колега. Хвала пуно, унапред.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, председавајући. Управо сам почео да говорим о теми али након прве реченице сте ме прекинули, што јасно говори о томе због чега ви председавате данас Народној скупштини Републике Србије.

Желим да честитам Српској напредној странци одржавање геј-параде данас у Београду, јер је то изузетно важна тема, у складу са новим законом о министарствима. Раније смо имали једну, али откад је Српска напредна странка на власти, имамо две геј-параде. И то је тај напредак на путу Србије у европске интеграције. Ја вам заиста на томе честитам.

Оно што је много већи проблем од тога јесте што ми под вашом влашћу, нажалост, немамо државу. За пет година власти Српске напредне странке имали смо четири изборна циклуса и имамо четврту Вучићеву владу за пет година власти Српске напредне странке. Прва је била она где је формално председник Владе био Ивица Дачић док је суштински шеф Владе био први потпредседник Александар Вучић, друга је била она од само две године, од 2014. до 2016. године, трећа ова скандалозна влада од неколико месеци, пре него што је Александар Вучић побегао са места председника Владе и, ево, добијамо сада четврту Вучићеву владу, на челу са лажним мандатаром, маском, икебаном Аном Брнабић.

Оно што је овде важно а због чега ви мењате Закон о министарствима...

(Председавајући: Ја вас само молим да не вређамо људе, да не вређамо мандатара, било кога у овој сали и ван ове сале. Хвала.)

Хвала, председавајући. Веома је тешко увредити мандатара ако је мандатар двоглав, ако има две главе, ако политички део води Ивица Дачић а економски део Ана Брнабић, тако да се онда не зна ко је премијер и ја онда никога нисам могао да увредим. Када будете дефинисали ко је премијер у тој влади, да ли онај који води политички део или онај који води економски део, онда можемо евентуално говорити и увредити премијера. Ако нема премијера, ако је премијер и даље Александар Вучић, онда га не можемо увредити.

Дакле, да се вратим на тему, ви сте ме прекинули.

Нови закон о министарствима је заправо слика и прилика власти Српске напредне странке у ових пет година и свих лажи и лажних предизборних обећања којих смо се нагледали.

Сви се сећамо приче о малој влади којом нас је некада, као и свим својим лажним обећањима, обасипао Александар Вучић. Данас је та мала влада изашла на 18 министарстава које ви овде нама предлагате. Тако су прошла и сва лажна предизборна обећања Александра Вучића.

Оно што је за нас у Српском покрету Двери најпогубније јесте наставак тог катастрофалног пута Србије у Европску унију по сваку цену. Поштовани грађани Србије, ми 17 година идемо у Европску унију и никако да у Европску унију уђемо. Ми 17 година жртвујемо све наше националне, државне и економске интересе зарад малог уступака од стране бриселског централног комитета. Ни најмањег уступака нема, само нове уцене, само нови притисци, само нова понижења из Брисела.

Верујте, веома је трагикомично када нас о путу Србије у Европску унију као нечему сјајном уверава један Александар Мартиновић, који је читаву своју

политичку каријеру градио на противљењу Европској унији. И онда се заиста поставља питање ком Александру Мартиновићу веровати, да ли онемо који је био против Европске уније или овоме који сада грозничаво брани пут Србије у ЕУ.

Јер ако ви предлагете министарство за европске интеграције, онда то значи да желите до краја да читаву Владу Републике Србије ставите у функцију Европске уније и интереса Европске уније у Србији. Ово неће бити српска влада, ово ће бити колонијална управа, влада Европске уније у Београду. И то је суштина увођења министарства за европске интеграције.

А колико сте ви у Српској напредној странци напредни најбоље говори то што вам је требало пет година да схватите да постоји екологија као важна друштвена област у Србији. Пет година власти вам је требало да издвојите министарство за заштиту животне средине у посебно министарство. Пет година вам је требало да схватите колико је угрожена заштита здравља грађана Врбаса због Великог бачког канала или грађана Панчева, Ужица или Лазареваца.

И сада ви нама предлагете министарство за заштиту животне средине, после пет година ваше власти а да ниједног тренутка не признате да се досада уопште нисте бавили екологијом, да немате појма о екологији, да вас је Европска унија натерала да имате министарство за заштиту животне средине и да га без тога ви никада сами не бисте увели. Јер ви, иначе, у Србији не радите ништа док не питате газду у Бриселу. И то је суштина и овог увођења министарства за заштиту животне средине, које ја поздрављам и требало га је одавно увести, али, ето, напредњацима треба пет година да схвате основне ствари.

Са друге стране, апсолутно смо као Српски покрет Двери против овог скандалозног министарства за европске интеграције. Уосталом, кроз амандмане на овај закон о изменама и допунама Закона о министарствима предложили смо прави министарски кабинет, а то је министарство за европске дезинтеграције и Европу после распада Европске уније, што је много актуелније данас у Европи од вашег министарства за европске интеграције.

Оно што морам да констатујем јесте да у самој Српској напредној странци и међу бирачима СНС-а и СПС-а постоји велики број људи који деле ово наше мишљење – против уласка Србије у Европску унију. Који је разлог због којег ти људи у овом тренутку гласају за СНС и СПС о томе можемо да дискутујемо, али је кључно да они деле мишљење Двери, да су против уласка Србије у Европску унију. То показују сва истраживања јавног мњења.

Када питате грађане Србије да ли су за или против уласка Србије у ЕУ, више од 40% грађана Србије је против уласка Србије у ЕУ. Више од 60% грађана Србије је против уласка Србије у ЕУ ако смо уцењени признањем независног Косова, а сви знамо да смо уцењени признањем независног Косова да бисмо наставили овакве катастрофалне и штетне приступне преговоре на путу у ЕУ. Дакле, више је него јасно да се велики број бирача СНС и СПС много више слаже са мојом дискусијом против уласка Србије у ЕУ него са вашом идејом о министарству за европске интеграције.

Друга ствар која је овде веома важна, веома је важно да нагласимо и да грађани Србије чују чега нема у вашем закону о министарствима. Зашто изнова

нема министарства за породицу и популациону политику? Зашто вам је изнова борба против беле куге на последњем месту у државним приоритетима? Зашто не бринете о презадуженим породицама које не могу више да сервисирају своје дугове и плаћају комуналне услуге? Зашто дозвољавате да приватни извршитељи и јавни извршитељи избацују породице из својих домова када су презадужени?

Како се уопште дозвољава да жена данас остане без посла када је у другом стању, да не може да се запосли ако планира породицу, да не може да усклади мајчинство са пословном каријером, да не може да буде систематски, на државном нивоу, организовано министарство које ће подржавати рађање, младе брачне парове, породице са више деце, самохране мајке и очеве итд., итд?

Изнова сте избегли да донесете најважније министарство које је потребно Влади Републике Србије, а то је министарство за породицу и популациону политику. Уосталом, о томе ћемо вам много детаљније говорити када на ред дођу наши амандмани који то предвиђају.

Моја обавеза је да пред грађанима Србије изнесем шта сте још заборавили да предвидите вашим законом о министарствима. Заборавили сте, наравно, Србе на Косову и Метохији, јер нема министарства за Косово и Метохију. Заборавили сте све Србе који живе ван Србије, јер нема министарства за Србе у региону и расејању.

Иначе, од тренутка доласка на власт СНС-а укинута је свака брига за Србе ван Србије. Укинута је министарство за дијаспору и Србе у окружењу, сведено на ниво канцеларије. Затим, укинута је канцеларија за Србе у региону и расејању, сведена на ниво управе при Министарству спољних послова. Три године не можете да изаберете директора Управе за Србе у региону и расејању и то је најбоља слика вашег односа према нашим сународницима који живе ван граница Србије.

Па наравно да нико није очекивао да ћете ви предвидети министарство за Србе у региону и расејању. Једна трећина нашега народа живи ван граница Србије. Ко брине о Србима ван Србије? Који део државне управе се тиме бави? Да ли је то небитно за вас? Да, то је небитно за вас. За вас је битно само шта каже централни комитет из Брисела, шта каже НАТО, шта каже ММФ и друге ваше стране газде.

Вас не интересују интереси Срба који живе у бившим југословенским републикама – без људских права, без грађанских права, без верских права, без права на имовину и са свим другим скандалозним решењима која су према њима донета од стране власти бивших југословенских република. Вас не интересује вишемилионска српска дијаспора, која вам сваке године у дознакама доноси у државу више милијарди долара, дупло више него што од свих ваших страних инвеститора заједно добијете на годишњем нивоу. И ево како враћате српској дијаспори, немате чак ни министарство за Србе у окружењу и расејању.

Наравно, немате ни министарство вера, јер да ви бринете о традиционалним верским заједницама, не бисте организовали не једну него две геј-параде годишње у Београду, јер је заправо то слика вашег хомосексуалног лобија који влада Србијом на челу с Александром Вучићем.

Оно што овде јесте кључно и на шта желим заправо посебно да скренем пажњу јавности, дакле све што је важно за државу Србију – Срби на Косову и Метохији, Срби у региону и расејању, министарство вера, дезинтеграције у Европи које морамо да пратимо да бисмо се снашли у новом европском поретку након распада ЕУ и, наравно, министарство за породицу и борбу против беле куге, тога нема у вашем предлогу закона о министарствима.

Али, ту сте се после пет година сетили да постоји екологија, што највише говори о томе колико сте ви напредни. Ви сте изузетно назадњачка странка, не само због организације геј-параде, него управо због овог случаја, где вам је требало пет година да схватите да нам је потребно министарство за заштиту животне средине. Ни то не бисте схватили да вам, као и већину ових ствари, а то ви овде отворено пишете, каже – обавеза усклађивања са документима и прописима ЕУ.

Све што ви радите, господо на власти, читава ваша политика, ваш систем вредности, све оно за шта се залажете и спроводите у Србији, то је само обавеза усклађивања са интересима ЕУ, која вас је довела на власт када је заједно са Милом Ђукановићем и Станком Суботићем Цанетом формирала СНС пре девет година.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Ђорђе Милићевић): Господине Обрадовићу...

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Моја је обавеза на крају, поштовани председавајући, да кажем следеће...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Обрадовићу, дозволићу вам да наставите. Ваша је обавеза, сходно Пословнику...

БОШКО ОБРАДОВИЋ: С једне стране, ако дозволите да одговорим... Или ћете ме прекинути?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Свакако ћу вам дозволити, нећу вас прекинути.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Узећете ми време, претпостављам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Надокнадићу вам време. Нема разлога за нервозу. Малочас сте рекли – моја је обавеза. Ваша је обавеза да поштујете Пословник и ја вас молим да поштујете Пословник и да говорите о ономе што је тачка дневног реда данашњег заседања, а то је Предлог закона о изменама и допунама Закона о министарствима. Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, председавајући. Разумем вашу обавезу према СНС-у да је браните и, наравно, разумем колико је СПС спремна да се понизи да би била у Влади Републике Србије, мени то није спорно.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Не, ово што сам вам сугерисао је моја обавеза као председавајућег према Народној скупштини Републике Србије као институцији.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала. Ја сам вам се већ захвалио, не морате ми понављати, разумео сам вас. Трошите моје време.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала.

Дакле, све што је од интереса за грађане Србије и српског народа, тога нема у новом закону о министарствима, а све што је у интересу ЕУ и Запада, то сте ставили у нови закон о министарствима. Ви сте континуитет ДОС-а, ви сте врхунац ДОС-а, ви сте врхунац петооктобарске републике, ви сте врхунац

служења интересима Запада. Никада Србија није имала већег слугу Запада од Александра Вучића. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има представник предлагача, народни посланик Александар Мартиновић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, претходни говорник каже да ћемо имати двоглавог премијера. Мени се чини да је он безглав. Он нема ниједну главу, јер само безглав човек, човек без елементарног здравог разума, човек који не слуша самог себе шта говори може да изговара овакве реченице, у оном стилу Планинц и Доланц – причај шта ти је воља 20 минута, нисам ни прочитао Закон о министарствима, све од НАТО-а... Вучић је за све крив, бела куга, Двери, православље, Русија итд.

Али да кренемо редом. Каже господин који је малочас говорио о броју глава да је Предлог закона о министарствима лош зато што ћемо наводно имати два министарства више. Дакле, у односу на постојећих 16 имаћемо 18, иако, као што сам рекао, фактички ми та министарства већ имамо. Само су формално једно у саставу Министарства пољопривреде, друго се води као министар без портфеља и Канцеларија за европске интеграције, али суштински то су ти људи који ће и даље да наставе да раде свој посао.

Значи, ми смо велики зликовци и злочинци зато што хоћемо да предвидимо два нова министарства, а господин претходни говорник, који каже да смо због тога зликовци, предлаже увођење не два, него пет нових министарстава. Значи опет је два више од пет? Удар је на буџет када формирате два нова министарства која фактички већ постоје, али није удар на буџет када формирате пет нових министарстава.

Причао је о амандманима. Ево, имам тај амандман у руци, предвиђа министарство за породицу и популациону политику. Колико се сећам, 2016. године, на оној бини испред старе зграде Народне скупштине у Улици краља Милана стајали су редом наслaгани сви опозициони лидери и вијорила се застава у дугиним бојама. Исправите ме ако грешим. Господин Бошко Обрадовић је подржао од првог дана ове протесте, како они кажу протесте против диктатуре, људи који су, што је иначе нонсенс у демократском свету, незадовољни резултатима председничких избора, јер њима смета то што је Александар Вучић освојио скоро 56% гласова. Међу тим људима који су протестовали били су и припадници различитих геј-удружења, вијориле су се геј-заставе. Тад му то није сметало; тад их је подржавао преко Твитера, овде у Народној скупштини итд.

Па онда предвиђа министарство за Србе у региону и расејању (на ово његово министарство ја ћу мало детаљније да се осврнем мало касније), министарство вера, министарство за АП Косово и Метохију (не знам колико је гласова добио на Косову и Метохији, вероватно се мери у неким десетинама, у апсолутним бројевима) и, каже, министарство за европске дезинтеграције и Европу после „Еврпоске“ уније. Вероватно пише Европске уније; познато је да претходни говорник има проблем са српским језиком, како говорним, тако и писаним, тако да овакве грешке и не чуде.

Сада ћу да вам кажем нешто о томе како претходни говорник, иначе највећи Србин на кугли земаљској, највећи православац, највећи русофил, човек који је највише забринут за Србе у региону... А ја сам, иначе, јуче на свечаном пријему, заједно са својим колегама, видео и Милорада Пуповца и Милорада Додика и Жељку Цвијановић, видео сам и Младена Иванића. Па ваљда су и то неки Срби који долазе из региона, ваљда и они некога представљају. Видео сам и Србе из Македоније, видео сам и Србе из Црне Горе. Додуше, нисам видео претходног говорника, али сада ћу да кажем зашто га нисам видео.

Он који прича о Србији, о томе како смо ми понижени од стране Европске уније, како Александар Вучић извршава налоге Брисела, сада ћу да вам кажем шта је тај велики Србин урадио пре три дана. Дана 21. јуна 2017. године господин Бошко Обрадовић је као председник Посланичке групе Двери упутио допис генералном секретару Народне скупштине да ће Народну скупштину посетити – молим вас, обратите пажњу, веома је важно – следећи страни држављани, чији ће домаћин бити шеф Посланичке групе Двери, господин Бошко Обрадовић. У питању су следећа лица: Волен Сидеров – Република Бугарска, Јавор Нотев – Република Бугарска, Павел Шопов – Република Бугарска, Станил Станитов – Република Бугарска, Николај Димитров – Република Бугарска.

Иначе, свих ових петоро људи су посланици бугарске партије Атака. То је партија, за оне који не знају, можда ни Бошко Обрадовић не зна, која се отворено залаже за поништавање уговора из 1919. године који је закључен у француском граду Неји а којим су дефинисане границе између Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца и Бугарске, која тражи да се делови Србије и делови данашње Македоније припоје Бугарској.

Да не би било никаквих недоумица, ја ћу вам прочитати. Није ми било тешко чак ни да преведем са бугарског на српски, то су два сродна словенска језика. Можда сам мало омануо у преводу, немојте ми замерити, али ово је суштина. Немојте да се љутите, колеге народни посланици, њима сем мржње ништа друго није преостало.

Посланик Атаке Андријан Асенов на седници Бугарског парламента 27. новембра 2013. године каже овако: „Господине председниче, даме и господо, као што сви знате, данас, 27. новембар, трагичан је дан у историји Бугарске. На данашњи дан 1919. године потписан је понижавајући диктат, један за Бугарску трагични уговор којим, нажалост, скоро половина Бугара остаје ван земље Бугарске. Овом приликом, поводом ове годишњице постоји резолуција коју желим да прочитам у име посланичке групе и партије Атака у целини“. То су ови људи који су пре неколико дана били гости уваженог, највећег Србина на кугли земаљској.

Адријан Асенов, ово је све цитат, цитат из стенографских бележака Бугарског парламента поводом 94. годишњице од „понижавајућег за Бугарску Нејског уговора“. Атака странка изјављује, пазите, следеће: „Територије насељене Бугарима које се налазе унутар граница данашњих држава Србије и Бивше Југословенске Републике Македоније треба предати у посед Бугарске“.

Иначе, јуче сам видео, руковао се са председником Републике Александром Вучићем Ђорђе Иванов.

„Србија и Бивша Југословенска Република Македонија не могу се сматрати као сукцесори српско-хрватско-словеначке државе. Србија није била призната као наследница Југославије од стране Уједињених нација и међународне заједнице и Бивша Југословенска Република Македонија у Уједињеним нацијама није ни призната под њеним уставним именом Република Македонија. Зато оно што је Нејским диктатом додељено Србији и Бившој Југословенској Републици Македонији ништавно је у вези са западним бугарским подручјима и региону Струмица у Македонији, због нестанка државе која је постојала.

То значи да земља отета Бугарској на основу овог уговора мора бити враћена њеној територији. Нејски диктат није ни легитимисан од стране бугарске државе, као што је предвиђено Трновским уставом, са ратификацијом Народне скупштине. Таква ратификација никада није била спроведена.“ Атака странка сматра да питање повратка западних граница мора да се решава пред приступање Србије Европској унији.

Ово што говори Бошко Обрадовић није случајно. Он ово говори по диктату највећих непријатеља Србије и српског народа. Дакле, Атака каже – треба условити Србију приступањем Европској унији тако што ће западне, како они кажу бугарске покрајине да се врате Бугарској. Улазак Бивше Југословенске Републике Македоније у Унију треба регулисати након повратка региона Струмице унутар граница Бугарске.

Ево, господине Обрадовићу, то је политика за коју се ви залажете.

Даме и господо народни посланици, да би вама било јасно, сви ви који долазите из Ниша, из Врања, из Лесковца, из Поморавља, из доброг дела Косова и Метохије, сви ви који сте можда рођени у источној Македонији, знајте – Бошко Обрадовић се залаже за то да се сви ти градови, сви ти делови српске територије врате Бугарској. То говоре његови бугарски пријатељи које је 21. јуна примио у Народној скупштини.

Када је примио пре неколико месеци посланика Хрватског сабора који је полагао венце усташама у Блајбургу, ја сам заиста мислио да је човек у незнању. Не мора човек баш све да зна; не мора свако од нас да буде подједнако информисан и подједнако образован. Дакле, када је примио господина Пернара који се сликао у Блајбургу са усташком капом, заиста сам мислио да је човек у незнању. Али када је примио у Народној скупштини Републике Србије припаднике партије која се отворено залаже за мењање граница Србије и Бугарске и припајање знатних делова источне и југоисточне Србије Бугарској, онда ми је дефинитивно постало јасно да се не ради о незнању, да се ради о злој намери према Републици Србији и према српском народу.

Према томе, господине Бошко Обрадовићу, као бога вас молим, немојте више да причате о Србима у региону и Србима у расејању. Маните се Срба из Крајине, маните се Срба из Републике Српске, маните се Срба из Црне Горе. Ви хоћете и Србе из Србије да вратите у Бугарску. Како вас, бре, није срамота? И онда дођете у Народну скупштину и кажете – ми хоћемо министарство за Србе у

региону. Хоћете да и Нишлије, Лесковчани, Врањанци буду у расејању, да се ово ваше министарство и њима бави након што их вратите Бугарској, која је изгубила Први светски рат и која је потписала Нејски уговор 1919. године, између осталог са Краљевином Срба, Хрвата и Словенаца као државом која је била на страни централних сила. Срам да вас буде, господине Обрадовићу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Повреда Пословника, народни посланик Неђо Јовановић.

Изволите.

(Бошко Обрадовић: Реплика.)

Добићете право на реплику, али повреда Пословника има предност.

Изволите.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Рекламирам члан 106 и члан 109 Пословника имајући у виду да сте и ви а и ваш претходник господин Маринковић опоменули говорника Обрадовића и да то очигледно није имало никаквог ефекта.

Ваша опомена коју сте изrekli, односно не опомена него указивање да се мора вратити дневном реду, очигледно је изазвало сасвим супротну реакцију, а то је понижавање ове скупштине, понижавање народних посланика и свих грађана Републике Србије.

Други разлог, господине Милићевићу, требало је да примените члан 109. и да опоменом казните господина Обрадовића због увреда које је износио на рачун многих, како на рачун мандатара тако на рачун председника државе, тако и на рачун првог потпредседника Владе Републике Србије, господина Дачића.

Ниједна од ових увредљивих речи које је изговорио, а које су сигурно у стенограму нотиране, наведене, није изазвала реакцију која је морала да буде овде манифестована, а то је ваша обавеза да примените члан 109. Пословника.

Осим тога, морам да укажем на то да је ова слика коју господин Обрадовић континуирано покушава да предочи грађанима нешто што грађани сигурно неће прихватити. Грађани су то већ оценили на изборима и то је оно што се њему увек враћа као бумеранг. Али то је слика једног од посланика а не слика Парламента. Не слика нас који представљамо грађане, не слика оних које грађани препознају као оне који заступају њихове интересе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Јовановићу.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Молим вас да убудуће за сваку непримерену реакцију примените Пословник.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Јовановићу, два минута је истекло.

Ви, господине Јовановићу, јако добро знате да господин Маринковић, који је председавао непосредно пре мене, као и ја, нерадо користимо и примењујемо члан 109. Имао сам намеру да саслушам све оно о чему је говорио господин Обрадовић. Нисам могао, наравно, да предвидим и немогуће је предвидети о чему ће народни посланици говорити. Онда када сам сматрао да то на одређени начин нарушава достојанство Народне скупштине, скренуо сам му, добронамерно, пажњу, јер је то моја обавеза сходно Пословнику о раду Народне

скупштине Републике Србије. Али, наравно, зато сте и ви ту као народни посланици да укажете на ово на шта сте управо указали.

Не мислим да смо повредили Пословник, и опет вам кажем, нерадо примењујемо члан 109. и немамо двоструке аршине, као што знате, ни према посланицима позиције ни према посланицима опозиције.

Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника? (Не.)

Захваљујем.

Повреда Пословника, народни посланик Ђорђе Комленски.

Изволите.

ЂОРЂЕ КОМЛЕНСКИ: Захваљујем, председавајући.

Рекламирам повреду Пословника, члана 108 и члана 107. Наиме, уважени председавајући, ви нисте овде да некога молите да се држи теме дневног реда, да буде пристојан, да буде васпитан, барем у оној минимално прихватљивој мери, већ сте дужни да се старате о реду у Скупштини као председник Народне скупштине и примењујете мере које су вам на располагању.

Или изаберите убудуће, молим вас, и радите оно што треба да радите као председавајући или дозволите да то ради неко други уместо вас, без љутње, јер мислим да претерана толеранција коју ви показујете може да нас даље одведе у оно што је повреда члана 107, а то је да је овде дозвољено да се до те мере повреди достојанство Народне скупштине вређањем мандатара, вређањем сваког од посланика који седи са ове стране, јер готово да не постоји већа увреда, барем за мене, него да ме неко назове „петооктобарцем“ и „баштиником досовске идеологије“.

То је нешто што је недопустиво и нешто што је неприхватљиво, а поготово је неприхватљиво када то чини неко ко од својих одборника отима новац, ко од цркве узима новац на превару да би финансирао постојање своје странке, неко ко данас вређа припаднике ЛГБТ популације на начин како то чини а заборавља да му је пре релативно кратког времена јако пријало када су они стајали директно иза њега да би успео да уђе у ову скупштину. Нисам сигуран да ли све ове увреде и глупости које чујемо од колеге који је све ово изговорио смишља он сам или му неко помаже, тако да једино око тога заиста имам дилему.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Комленски. Образложење је потпуно идентично као и образложење које сам малочас дао колеги Јовановићу. Мислим да сте и ви били свесни чињенице да сам више пута сугерисао господину Обрадовићу онда када сам сматрао да је у више наврата нарушено достојанство Народне скупштине Републике Србије.

Нерадо примењујем санкције и нерадо примењујем члан 109, али се слажем са вама да то у одређеним тренуцима, изгледа, јесте неминовност и неопходност.

Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника? (Не.) Захваљујем.

Повреда Пословника, народни посланик Србислав Филиповић.

Изволите.

СРБИСЛАВ ФИЛИПОВИЋ: Хвала, председавајући. Чекао сам стрпљиво на ову повреду Пословника.

Један од претходних говорника, Бошко Обрадовић, повредио је члан 106, 107 и тако даље – ем што не говори о теми, ем што човеку није довољно да прича нешто да би био паметан него нешто паметно и смислено и да каже у овој скупштини, нешто што ће грађани да чују и прихвате како треба. Њега грађани никако да прихвате, на сваким изборима све мање и мање гласова.

Каже да бринемо о породици и деци, а је ли идеја да бринемо о породици и деци тако што ћемо све инвеститоре да отерамо из Србије, тако што онима који хоће да дођу са Запада и улажу у Србију треба да кажемо – марш из Србије? Не, добродошли сте у Србију. Дођите да улажете у Србију, у Руму, у Ниш, у Нови Сад, у Владичин Хан, у Кикинду, у Ћуприју, у сва она места где је досада отворено 56 фабрика у Србији три године уназад.

Хајде да радимо нешто за ову Србију, да не долазимо у Скупштину да сваки пут понављамо једно исто. Чули смо да сте против НАТО-а, али знамо и ко вас финансира. Чули смо да сте против ЕУ, али нисмо чули за шта сте. Чули смо и како хоћете да распарчавате Србију. Све смо то чули. Чули смо и на изборима оно што мисле грађани Србије. Чули смо да имате 1% или 2% подршке у бирачком телу.

Грађани су на изборима изабрали јасну политику председника Србије Александра Вучића са 56% подршке и Србију у ЕУ и инвестицијама и са Запада, и са Истока, и са Југа и са Севера. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Филиповићу, колико сам могао да схватим из вашег излагања и образлагања указане повреду Пословника чл. 106. и 107, и ви се залажете да у наредном периоду и наредном току седнице чешће примењујемо члан 109 ако се наруши достојанство Народне скупштине на начин какав смо малопре могли чути.

Моје образложење је потпуно идентично образложењу које сам дао колеги Комленском и колеги Јовановићу. Моје питање за вас је – да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника? (Не.) Захваљујем.

Повреда Пословника, народни посланик Милимир Вујадиновић.

Изволите.

МИЛИМИР ВУЈАДИНОВИЋ: Хвала, председавајући. Указујем на повреду Пословника у члану 109. Мислим да је јасно предвиђено да се опомена изриче народном посланику који употребљава псовке и увредљиве изразе. Има ли ишта увредљивије, председавајући, од тога да сопствену државу назовете колонијалном управом, да кажете да немате државу а да седите у парламенту ове државе, да радите у институцијама ове државе и за то примате плату? Мислим да сте морали да употребите овлашћења која вам даје члан 109 и изрекнете опомену посланику Бошку Обрадовићу.

Наиме, онај део који се односи на негирање Србије и српске државности, мислим да је посланик Мартиновић доста већ о томе рекао али ја ћу само рећи да, када је у питању брига за Србе у региону, и то је једна од неистина и увредљивих ствари које је данас посланик изрекао за говорницом, напоменућу

пре свега ради грађана Србије и ради држављана који живе у Републици Српској, Црној Гори и околним земљама, да је Влада Републике Србије и те како показала бригу према нашим држављанима који живе у Републици Српској.

Подсећам да је Влада Александра Вучића уплатила средства за обнову Храма у Мостару, да је у току изградња моста између Републике Србије и Републике Српске, да је пре неки дан уплаћено 12.000 евра за опрему за српску школу у Мостару и још много, много других ствари које је учинила Влада Републике Србије за наше држављане преко Дрине.

Као једну потврду томе рећи ћу само да су отприлике и такви изборни резултати на изборном месту у Бањалуци, у Конзулату Републике Србије – Александар Вучић је добио 69% гласова, у Конзулату у Херцег Новом 93%, на бирачком месту у Беранама 93%. Мислим да се гласови покрета који води посланик мере...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Моје питање за вас је – да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника?

МИЛИМИР ВУЈАДИНОВИЋ: Не желим.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Повреда Пословника, народни посланик Зоран Живковић.

Изволите.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Изгледа да је систем отишао на погрешну страну.

Члан 108, који се тиче реда на седници.

Молим вас, председавајући, да почнете да радите свој посао, а то је да заведете ред, пре свега због вас самог. Ви сте трпели, свашта су вам рекли неки посланици из ваше посланичке групе, из неке друге, леве групе, мислим идеолошки леве, посланици ове највеће групе о којима знамо која је та група. Морате да водите рачуна; не може свако да притисне дугме да вам каже шта год хоће, што нема никакве везе са дневним редом. То се дешава цео дан – и кад је председавала председница, и кад је ваш колега председавао и кад ви председавате.

Је л' је ово субота за неки празник, је л' су ово неки слободни састави данас или имамо закон о министарствима? Ако имамо закон о министарствима, онда лепо узмите и дајте да се о томе прича. Дијаспоре, Мостари, не знам шта све нисмо, Бугари, Бугарски парламент...

Знам да се јуче попило мало више у шест сати тамо преко пута, али имали сте целу ноћ да се истрезните. Хајде сад полако мало.

Коначно, морате да спречите да неки посланици, који за себе кажу да се само глади плаше, не вређају један важан датум и људе који су учествовали у једном важном великом догађају, а то је 5. октобар. Поносан на то што постоји 5. октобар у српској историји, поносан на то што сам учествовао у томе, да вас обавестим, читајте мало, ДОС је престао да постоји новембра 2003. године, ја сам председавао седници када је угашен.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Указали сте на повреду Пословника, члан 108.

Господине Живковићу, моја обавеза као председавајућег је да саслушам сваког посланика и да омогућим сваком посланику да, сходно Пословнику о раду, добије реч. Уколико неко укаже на повреду Пословника, ја морам, и то је моја обавеза, да му омогућим да образложи повреду, да кажем зашто сматрам да нисам или јесам учинио повреду Пословника и да поставим конкретно питање – да ли жели да се о указаној повреди Пословника изјасни у дану за гласање. То сам чинио све време.

Да ли желите да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање? (Да.)
Захваљујем, господине Живковићу.

Повреда Пословника, народна посланица Снежана Пауновић.

Изволите.

СНЕЖАНА ПАУНОВИЋ: Захваљујем, уважени председавајући. Рекламирам члан 27. У обавези сте били да опоменете колегу Обрадовића у оном моменту у којем је понизио безмало народ целог једног региона Републике Србије. О чему говорим? Инсистирање на министарству за Косово и Метохију може бити лични став до оног момента док не вређа достојанство свих нас који се сматрамо подједнако грађанима Србије као и уважени колега који живи у Чачку и који је у Чачку рођен.

Не можемо на тај начин да разговарамо у Скупштини Србије, нарочито не под околностима да са једне стране заговарамо велико српство бранећи КиМ а у другом тренутку целу једну територију Републике Србије стављамо под министарство, изједначавамо је са Србима у региону и правимо такав преседан у односу на један немали број грађана Србије. То је недопустиво за једног народног посланика или за било кога, а бојим се и за вас који председавате овој седници.

Друга ствар, која је јако важна. Бавити се политиканством је дозвољено са скупштинске говорнице, а оно што није дозвољено је занемарити суштину бавећи се формом. Ако критикујемо Владу и предлог новог закона о министарствима у смислу да је морало постојати министарство за бригу о породици, како је рекао колега Обрадовић, не видим разлику између министарства без портфеља које се уско бави овим питањем и има иза себе резултате протеклих годину дана у односу на неко новоформирано министарство које би се у том смислу направило. Важно је постићи ефекат. Форма никада није решавала суштински проблем. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинце Пауновић, немогуће је пропратити о чему говори сваки посланик, али зато сте ви ту да укажете и управо сте то учинили.

Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди? (Не.)

Господине Весовићу, ви желите по повреди Пословника?

Изволите.

ДРАГАН ВЕСОВИЋ: Хвала, господине председавајући. Указујем на повреду Пословника, члан 103.

Малопре сте образлажући и дискутујући са господином Живковићем показали да апсолутно не познајете овај пословник. Заиста се чудим зашто га не

примењујете. Дакле, ја сам седми народни посланик који се јавља по повреди Пословника. Од седам пријављених народних посланика на повреду Пословника једино је колегиница која је говорила пре мене скренула пажњу на члан 27, а ја на члан 103. Петоро претходних народних посланика је скретало пажњу на повреду чланова 107, 108 и 109, а у члану 103 се каже да народни посланик не може да укаже на повреду у поступању председника Народне скупштине на коју је већ указано.

Дакле, ви сте давали у серији повреде Пословника по истом члану припадницима СНС-а, господину Неђи Јовановићу и господину Комленском. Евидентно је да сваки говор господина Обрадовића изазива читаве серије реплика, што је дозвољено, немам никакав проблем са тим, али ме чуди због чега сте дозволили петорици колега да узастопно рекламирају исти члан.

Нећу тражити да се гласа, одговарам вам унапред, јер знам да то нема смисла, али ово је редак моменат када сте одиста повредили Пословник. Да ли сте то урадили свесно или несвесно, остаће ми нејасно. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Неће вам, господине Весовићу, ништа остати непознато. Ја се извињавам што пуштам и дозвољавам демократску расправу у Народној скупштини Републике Србије и што омогућавам посланицима да добију реч када укажу на повреду Пословника. Указивали су на одређени члан али на различите ставове тог члана и то је разлог зашто сам омогућио и дозволио да се јаве и да укажу на повреду Пословника.

Завршили смо са кругом повреда Пословника. Нико се више не јавља по повреди Пословника, односно не указује на повреду Пословника.

Сада имамо најпре реплику представника СНС Владимира Орлића, па онда ви, господине Обрадовићу.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, господине председавајући.

Помињала је досовска политичка старлета Пернар Двернар жустро СНС у неколико наврата. Да, та политичка старлета, добро сте је препознали, која има проблема са синтаксом а непремостивих тешкоћа са семантиком. Успео сам ја да разазнам у оној гомили врло чудних ствари да је помињала СНС, па ред је и да чује пар ствари.

Прва ствар, што се тиче наводне гадљивости те досовске политичке старлете Пернара Двернара на било шта страно, позната нам је, знамо је врло добро – знамо да уопште није гадљива на страни новац. Најпре мислим на новац вероватно политичког патрона те старлете, досовског кандидата Вука Јеремића. Даље мислим на страни новац, новац који је стигао из страних донација и грантова „жутом предузећу“, а кроз њега опет тој истој старлети. Надаље мислим на Сороша, који врло лепо, издашно финансира одређене организације, са којима пак на локалу, а то знам јер је о томе реч у крају у којем ја живим, организација досовске политичке старлете Пернара Двернара дивно сарађује, дели са њима те Сорошеве новчиће, тако да колико се тога гади више нам је него познато.

Друга ствар, да расправљам са том старлетом о Европи и екологији могу, али за почетак нека савлада синтаксу и нека изговори реч Европа и реч екологија а да не погреша. То је предуслов за било какву даљу расправу.

Трећа ствар, то што говори на нивоу таблоида Милована Бркића је мени потпуно логично, јер се поистоветила са... Којим беше таблоидом, оним данасоидом? Та старлета је рекла својевремено да је она иста као данасоид? Онда се слажем и могу да кажем – логично је.

Даме и господо, све је ово потпуно природна последица енормне количине излива нежности, оних нежних загрљаја са досовским кандидатом Јанковићем. Онај ко њега грли, тај не може да брине ни за КиМ, јер не брине за суверенитет. Тај не може да брине за Републику Српску, јер је оптужује за геноцид, и тај, када каже „помаже бог“, може само да добије одговор „дај му боже памети“.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Орлићу.

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић, право на реплику.

Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштовани господине председавајући, да ли имам право на две реплике или на једну? Пошто сам поменут и од стране господина Мартиновића и од стране господина Орлића.

Пре свега, хвала на праву на реплику, да имам могућност да подсетим госпoду са власти на одређене непријатне ствари. Када би, на пример, у Држави Израел за саветника председника Владе био постављен неки нацистички генерал, то би било отприлике исто као када је на место саветника председника Владе Републике Србије Александра Вучића постављен Тони Блер, главни организатор бомбардовања Србије 1999. године.

Важно је да пажљиво мотрите на своје речи, јер себе заправо најгоре плујете када покушавате да плунете неког другог. Јасно је да сте већ ви од КиМ направили дијаспору. Тамо се већ гласа по посебним правилима, која су различита од правила у остатку Србије, и тиме се јасно показује да сте ви КиМ већ прогласили дијаспором.

Што се тиче бугарске партије Атака, наравно да Српски покрет Двери са њима негује и развија балканске и православне односе. Наша идеја јесте савез балканских православних народа, а вама смета свака политичка организација из окружења која је против уласка у ЕУ, која је против НАТО, која признаје Косово и Метохију у саставу Србије, као што је то случај Атаке, која је против геј-парада, која је за Јужни ток и која на сваки други начин дели са нама заједничке политичке вредности.

Ја разумем да то нису ваше вредности. Ваше вредности су вредности Тонија Блера, Шредера и других НАТО убица које су бомбардовале ову државу, који су ваши саветници, ваши пријатељи, ваши другови. Дакле, ви немате право да било коме било шта у том смислу спочитавате. Ви, пре свега, имате једино право да организујете ову СНС недељу промоције хомосексуализма која траје до Видовдана, када планирате да изаберете првог геј-премијера у ...

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, пазите шта говорите. Чему ово?

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Шта?

ПРЕДСЕДНИК: Какав је то речник у Парламенту Србије?

БОШКО ОБРАДОВИЋ: СНС недеља промоције хомосексуализма?

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, нећу дозволити да тако говорите, дефинитивно. Стварно не желим да делим казне и да овде будем дежурни полицајац, али језик мржње не дозвољавам у овом парламенту.

Ви сарађујете са европским земљама, сада сте се хвалили. Питајте их нешто на тим састанцима. Немојте само да се сликате пред заставом.

Посланиче, моје право је да водим седницу и да прекинем посланика ако сматрам да овде говори језиком мржње.

(Бошко Обрадовић: Морате да образложите који је то језик мржње.)

Не морам да образлажем.

Дајем паузу од минут да бисмо се вратили да говоримо о теми.

Сат времена расправљамо са послаником Бошком Обрадовићем о његовом начину говора. То нека иде на његов терет. Ако на тај начин будемо водили расправу у Парламенту, онда смо потпуно погрешили.

Нема ни повреде Пословника ни ичега, идемо да разговарамо о суштини предлога закона посланика који су предложили овај закон.

(После паузе – 12.55)

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Владимир Орлић. Реплика, два минута.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала на праву на реплику. Ово је коректно да завршимо, пошто знамо сви, добро смо чули ко је изазвао овај круг реплика и, наравно, ја ту поново мислим на досовску политичку старлету Пернара Двернара.

Шта је остало да још чује та досовска политичка старлета? Када прича о КиМ и када прича о Србима на КиМ, ту се виде очигледне последице оног нежног загрљаја који је имао са досовским кандидатом Сашом Јанковићем. Од њега је попримио и манире и погледе када је реч о КиМ. Тај досовски кандидат без трунке срама изјави недавно: „суверенитет не значи ништа, сувереност – измишљена реч, бацање прашине у очи народу“. Притом је мислио на КиМ, није то крио.

Досовска политичка старлета Пернар Двернар након тог загрљаја, изгледа, поприма исти поглед на исту проблематику па се страшно брине за КиМ, што народ јако добро види и разуме па због тога гласова тамо може да добије... Колико? Једва на прсте једне руке... Да, ако се неко превари па случајно заокружи.

Када говори о региону и о Републици Српској, попримање тих тобожњих вредности овог Саше Јанковића у погледу Републике Српске и питања Сребренице није ништа ново, јер досовска политичка старлета Пернар Двернар те вредности има и баштини их већ неко време. Па на изборној листи је била са онима који су говорили о томе да је тамо био геноцид, па на изборној листи је била са људима који су говорили да је, пазите сада ово, Фрањо Туђман био у праву, да је имао пуно право да интегрише крајишке Србе. Како знамо? Тако што их је обрисао. А данас да другује та иста досовска политичка старлета Пернар Двернар са ким? Са онима који тврде да су се ти Срби, крајишки Срби, иселили сами, да су сами себе прогнали.

На све ово, даме и господо, могу да додам само још једном оно од малопре, да се боље чујемо па да упамтимо – бог му дао памети.

ПРЕДСЕДНИК: Време. Хвала.

Реч има народни посланик Бојан Торбица.

БОЈАН ТОРБИЦА: Поштована председнице, колегинице и колеге народни посланици, посланичка групе ПС–НСС–УСС ће подржати Предлог закона о изменама и допунама Закона о министарствима. Разлога је више.

Један од разлога је тај што је ПС од првог дана у коалицији са СНС, стожером ове власти. Заједно смо још од 2010. године као опозиционе партије кренули у борбу за праведнију и поштенију Србију, за Србију која ће својим грађанима омогућити да слободно раде и стварају, која ће својим грађанима омогућити да живе животом достојним човека.

Усвајање овог предлога измене закона и избор нове владе који нас очекује за пар дана јесте само још један корак напред у тој борби.

Предложене измене и допуне закона предвиђају увођење два нова министарства – министарства заштите животне средине и министарства за европске интеграције. Предложене измене и допуне предвиђају престанак рада Канцеларије за европске интеграције, као и одређене измене у делокругу рада Министарства привреде, Министарства спољних послова и Министарства правде.

Основни разлог за предлагање ових измена јесте да се на основу искуства рада претходне две владе створе услови за формирање што је могуће квалитетније и ефикасније нове републичке владе, која ће наставити да спроводи реформски курс који је пре четири године зацртао тадашњи премијер а данашњи председник Републике Србије Александар Вучић. Управо тај политички континуитет и наставак бескомпромисне борбе за поштенију, праведнију, политички стабилну и суверену Србију јесте оно на чему ПС инсистира.

Када причамо о заштити животне средине, колега посланик је рекао да се пет година одлучује како и у којој позицији ће се наћи. Ја бих рекао да та прича траје 20 година и управо ова скупштинска већина је, за разлику од оних претходних, када се заштита животне средине налазила и у оквиру министарства здравља, и науке и технологије, просторног планирања, одлучила да заштита животне средине добије статус који заслужује, да добије свој ресор у новој влади, пре свега зато што је однос према животној средини битан због свих нас, али је највише битан због оних који ће доћи после нас, који ће се родити у овој Србији и живети у њој.

Министарство за европске интеграције – слободно могу рећи да не спадам у групу ЕУ фанатика, али морам поштовати инвестиције које су земље ЕУ донеле у ову државу. Морам поштовати спољнотрговинску размену наше земље са ЕУ, која је наше највеће тржиште, али и жељу великог дела грађана да се иде путем европских интеграција, те уколико је то наш пут, а евидентно јесте, због свих обавеза које имамо према том путу сматрамо да је министарство потребно увести.

Оно што је битно навести јесте да је у претходне четири године наша влада показала, а надам се да ће то бити и пут ове нове владе коју ћемо изгласати

за неколико дана, јесте да се нећемо одрећи сарадње ни са нашим стварним, са нашим историјским пријатељима, са државама попут Русије, попут Кине, попут Индије, са државама које су увек биле на страни Србије и на страни српског народа.

Поједине колеге су овде спомињале неке хоклице, где се чекају редови за оверавање здравствених књижица, очигледно заборављајући да је у њихово време, у време када је спровођена плачкашка приватизација, када су стотине хиљаде грађана остале без посла, да су постојали редови грађана, бивших радника, који су чекали да се пријаве у Националну службу, који су чекали да остваре било које право од права која су им одузета током те срамне приватизације.

Заборављају да су у време њихове владавине радници и бивши радници спавали на прузи, штрајковали и тако спасавали своје фирме које су продаване у бесцење, заборављају да су се у њихово време радници везивали за фабричке капије како би покушали да од такве власти спасу бар један погон, бар једну халу, бар једну ствар да се не распрода у бесцење у Србији.

Спомињало се како нестају села и градови, како се смањује наталитет, како се људи исељавају и беже у веће средине. А где ће да раде људи из тих малих села и градова, где ће да раде људи када је све продато од 2000. до 2011. године? Све што је деценијама стварано, све што је деценијама у Србији прављено, све се продало у бесцење, све се распродао да би се појединци лично и приватно обогатили.

Колега посланик је спомињао и борбу против беле куге, однос према женама, према мајкама, исти онај човек који је претио у овој скупштини, који је понижавао и физички напао и жену и мајку, исти онај човек који је из своје партије истерао своју куму, мајку троје деце.

Доста је било оваквих празних прича и мислим да су грађани Србије и на претходним председничким изборима и на прошлогодишњим парламентарним изборима видели чија прича, чија политика је исправна и управо у складу са свим тим дали своје поверење како СНС-у и коалицији окупљеној око ње на парламентарним изборима 2016. године тако и нашем заједничком кандидату Александру Вучићу на последњим председничким изборима.

Спомиње се константно расписивање избора и спомињу га они који у континуитету траже, они који на свакој седници Скупштине, који на сваком појављивању пред медијима траже да се распишу избори – некад локални, некад покрајински, некад парламентарни, али константно причају о паду рејтинга како нашег председника Александра Вучића тако и целе коалиције. Али оно што их данас боли јесте дебакл који доживе на сваким изборима у последњих пет година на које изађу, дебакл који доживе јер грађани више не верују у њихове празне приче, јер више не верују људима попут онога дописника „Нове искре“, љотићевског листа, који је ширио антисемитизам и фашизам човека-библиотекара који последњих пар година очигледно највише воли да ужива у љотићевској библиотеци коју је управо добио од те „Нове искре“.

Још једном бих, на крају, напоменуо да ће посланичка група ПС–НСС–УСС у дану за гласање подржати предлог овог закона. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Марија Јањушевић.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Захваљујем, председавајућа.

Указујем на повреду Пословника, члан 27 и члан 109 став 6. и још покоји. Дакле, народни посланици...

(Председник: Који „још покоји“? Морате ми рећи. То „још покоји“ први пут чујем за 27 година.)

Рећи ћу вам тачно да је требало да данас...

(Председник: Мало озбиљности.)

Данас је требало да изрекнете опомене ...

(Председник: Ко ме?)

У складу са чланом 109. опомена се изриче народном посланику који употребљава псовке и увредљиве изразе. Ја разумем да, када Бошко Обрадовић овде изађе са аргументима, посланик владајуће странке не може да му одговори истом мером, не може да изнесе контрааргументе већ је принуђен да употребљава увредљиве изразе, да нас сви овде етикетирате да говоримо о мржњи и сличним негативним стварима. Дакле, изволите, изнесите контрааргументе...

(Председник: Не можете се директно обраћати. Мени се обраћате. Повреда Пословника.)

Поштована председавајућа, последњих сат времена, тачније откако је говорио посланик Бошко Обрадовић, овде се сви обраћају њему лично, па и ви, оптужујући га ...

(Иван Манојловић: А ти си га препознала?)

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, немојте да добацујете.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: ... За говор мржње, без образложења. Али то је све дозвољено. Јер када Бошко Обрадовић изађе са аргументима због чега ова влада неће добро радити јер је све по налогу Александра Вучића, односно његових налогодаваца из иностранства, када он то изнесе, онда ви немате контрааргументе већ имате увреде, увредљиве изразе, чак му се ускраћују и реплике. Ако сте толики јунаци ...

ПРЕДСЕДНИК: Хвала, посланице. О јунаштву ћемо други пут. Што се тиче повреде Пословника, то је већ изашло из контекста повреде Пословника. Није било потребе да било коме тадашњи председавајући да опомену. Речено ми је да је само споменут сусрет са одређеним послаником из Хрватског сабора. Према томе, не видим шта је проблематично. Претпостављам да шеф посланичке групе стоји ...

(Марија Јањушевић добацује.)

Немојте ми добацивати, молим вас. Молим вас, будите дама.

Значи, претпостављам да он стоји иза сусрета са хрватским послаником и не видим шта је ту спорно. А није спорно ни да други посланици говоре.

(Марија Јањушевић добацује.)

Како сте рекли, како којем и још покојем. Значи, Пословник не може да буде повређен. У том случају нисам изрекла опомену ни посланицима који су реплицирали вашем шефу посланичке групе, а ни њему за оно што је изговорио пре прекида седнице.

Реч има народни посланик Чедомир Јовановић.

Изволите.

ЧЕДОМИР ЈОВАНОВИЋ: Госпођо председнице, поштовано председништво, даме и господа народни посланици, покушаћу да се вратим на дневни ред.

Ми разговарамо о изменама и допунама закона чије је усвајање предуслов за формирање нове владе, али атмосфера у којој водимо ту расправу не оставља ни промил могућности некоме ко је успео да остане нормалан у овој земљи да верује да ће се по формирању те владе било шта променити набоље у нашим међусобним односима.

Госпођо председнице, расправа не може да се води само о формирању министарства за заштиту животне средине и министарства европских интеграција, иако о томе, наравно, имам доста тога да кажем. Ова расправа нас уводи у расправу коју очекујемо током наредне недеље и о самој влади. Шта ми мислимо да својим понашањем говоримо о овој земљи када нашу колегиницу ви, господине Орлићу, називате политичком старлетом због тога што је ваш политички неистомишљеник? То је за мене једнако увредљиво као и све оно што сам имао прилике да чујем као облик критике кандидатуре Ане Брнабић, од тога да је султанија, да је марионета, да је кандидована само због тога што ви желите да се додворите Западу, пошто се подразумева да су на Западу сви педери а да су фрајери у Москви. Да ли на такав начин треба да уђемо у среду у расправу о Влади?

На улици су људи које смо ми поделили својом глупошћу и неспособношћу да им омогућимо да живе онако како се живи у свету који је много нормалнији од нашег. Док ми овде у Скупштини некога жигосу као лидера хомосексуалног лобија, на улици то неко доживљава као основу за насиље, ког је ваљда довољно у овом нашем животу.

Можемо да разговарамо о Косову, можемо да разговарамо о Европи, ал' не можемо да побегнемо од чињенице да ми као Скупштина немамо одговор на питање шта овај народ хоће.

Ја сам јуче дошао на инаугурацију вашег председника. Нисам његов политички истомишљеник...

(Љиљана Малушић: Нашег.)

Вашег, заједничког, нашег председника, председника ваше странке још увек. То је мој став према овој земљи.

Мислим да је и хрватска председница дошла зато што је хтела нешто да поручи, као и многи други. Исто као што се одавде одлазило у Загреб, у Подгорицу, у Љубљану, у Скопље. Ја сам то учинио зато што је то био мој покушај, максимум који могу да дам у овом тренутку да би ово била нормална земља. Прекините више са тортуром о ДОС-у, о старлетама. Прекините да стварате поделе у земљи које су већ превелике.

Ако говоримо о ова два закона, потребно нам је министарство за заштиту животне средине, неопходно. Десет година сам водио тај одбор. Док су се други страначки лидери гурали у одборе за безбедност, за правосуђе, административни одбор, ја сам водио Одбор за заштиту животне средине. Двеста педесет

еколошких црних тачака постоји у Србији. И ниједна није последица глобалног загревања; све су директна мера беде у којој живимо.

Овај град је последњи на листи европских престоница по квалитету воде. Београдска канализација, новосадска канализација, смедеревска канализација – то је право име за Дунав. Десет година ће нам горети Винча. Не мислим да гори због Синише Малог. Не мислим ни да гори због тога што је Ђилас пре њега био градоначелник. Гори због тога што 30 година нисмо у стању да се договоримо како ћемо организовати живот у овој земљи на такав начин да можемо да преживимо.

Министарство европских интеграција – врло компликовано решење. Нисам сигуран да они који га предлажу знају колико је тешко реализовати тај посао. Хрватска је имала министарство европских интеграција; водио га је Мимица, сада је комесар у Европској комисији. Пуно сам са њим о томе разговарао у времену у ком сам ја као потпредседник Владе радио неке послове у вези са европским интеграцијама.

Мислим да је модел који смо ми имали био ефикаснији, професионалне радне групе у сваком министарству које реализују посао у координацији са својим министром у оквиру преузетих надлежности. Не видим – претпостављам ко ће бити министар европских интеграција, било би логично да то буде госпођа Јоксимовић – како ће она имати довољно ауторитета да у сваком тренутку може ефикасније од Стефановића да води посао европских интеграција, односно ту реформу у оквиру МУП-а, од министарке правде, од министра здравља и од свих оних других министара који већ сада те послове раде.

Бојим се да је то једна титула без реалне моћи, која ће успорити, учинити мање ефикасним посао који се сада ради. Волео бих да нисам у праву, али ако уводимо министарство европских интеграција, па јесте ли свесни, ви напредњаци, да не можете у Скупштини 2017. године, дан пошто сте организовали пријем на који су дошли људи из Босне, из читавог региона, из Европе...?

Ја желим да то буде слика наше земље, борићу се за то да на наредним изборима ми победимо па да вас позовемо тако као што сте ви звали нас, али не можете ви овде некога жигосати зато што је рекао да је у Сребреници био геноцид. То је пресуда Међународног суда.

Ми мењамо Устав и у оквиру тих промена дајемо предност међународном праву. За шта ће нам то у овом времену? За атмосферу у земљи. За атмосферу у земљи смо увек одговорни и ви и ми, али ниво те одговорности није исти. Морате да имате снагу да носите и неодмерену критику, и увреду, да издржите саплитање. Зато сте власт.

Постоје два начина да се борите са овим што сматрате да је непримерено. Један је да ћутите, други да демантујете. То нисам измислио ја, то је био Кишов одговор на питање када су га черечили због „Енциклопедије мртвих“ проглашавајући га за фалсификатора. Он је рекао – ја сам одлучио да ћутим. Не знам колико пута ми је Зоран Ђинђић рекао – човече, реци им да лажу. Рекох – био бих луд кад бих се тиме бавио. Зато сам ја са четворо деце педер, наркоман,

лопов, издајник, а 90% Парламента је у међувремену прихватило све оне вредности због којих ме је жигосало.

Катастрофа је да се тако у Парламенту говори. Да је Саша Јанковић овде, ја бих му рекао да је недопустиво да неко ко је 10 година био Заштитник грађана тако говори о Ани Брнабић. Рекао бих и Тадићу да је срамота то што је рекао о њој – марионета. Који је то човек кога је Вучић могао да предложи а да није његова марионета, да не добије тај епитет? Је л' тешко рећи да је то млада особа која има 42 године, која пуно ризикује, која нема искуство потребно за обављање тог посла? То је очигледно, али преузима га и ради.

Е, имаћеш нашу подршку ако имаш снагу да направиш разлику између Брисела и Москве тако што ћеш дати приоритет Бриселу, ако имаш снагу да се бориш за мир у овом региону тако што ћеш нас приближити НАТО-у и ишчупати из тог лудила 90-их секући те Гордијеве чворове и ако имаш аутентичну снагу да превазилазиш поделе које постоје међу нама. То је став ЛДП-а. Је л' то политика или је политика да гледамо ко кога држи за руку, да се тако омаловажавамо?

Ја нисам истомишљеник Санде Рашковић Ивић, али она је дама, госпођа, са својим политичким уверењима. Па не можете тако да говорите овде и да очекујете да ми то слушамо. То нема смисла, апсолутно.

Ове измене које сте предложили не могу бити стављене изван контекста политике која треба да се води; и не смеју да буду стављене. Рекли сте да превазилазите провалије прошлости; па превазиђите их. Па није ваљда лакше превазићи провалију у односима са Хрватском, са Косовом, са Босном него у нашим међусобним односима? Чекајте, нико неће мислити да смо нормални. Шта мислите о човеку који сређује сваку другу кућу осим своје? То је дијагноза, то није политика.

Дајте да уђемо у ту расправу у среду на нормалан начин. Имамо те измене. Ово су две важне измене. Једна ако погрешите, ако формирате министарство које није у стању да ради тај посао... Говорим вам зато што сам то радио. Словенци су имали Поточника, који је био преговарач, и радне групе у сваком министарству. Поточник координира министре, министри одговарају за рад радне групе у својим ресорима. То је функционисало; сада не знам како ће то изгледати.

Ту не смете да погрешите. Животна средина је важно министарство. Али ми га имамо, па онда нестане, па га вратимо, па га онда опет негде потопимо. Дајте да ова ваша одлука буде преседан у том смислу што ћете толико стати иза ње да се нико више неће усудити да у Србији, која је оптерећена тако бројним еколошким проблемима, од хира некога у Влади зависи да ли ћемо имати то министарство или нећемо.

Оно нам је неопходно. Ми смо у том смислу потпуно девастирана земља. Не зато што то неко жели. Нисмо имали новац; то кошта. Када су долазили овде људи да са нама разговарају, сваки пут се све завршавало на новцу. Биће чист ваздух у Бору када уградимо филтере и платимо 300 милиона Топионици. Биће чист ваздух у Обреновцу када поставимо систем за отпепељавање, који исто тако кошта.

Хајде да видимо шта ћемо и како ћемо то да решимо. Кажем, ово је преседан. Никада више српска влада неће бити без министарства за заштиту животне средине, а на том месту ће се наћи човек који је кредибилан и који зна тај посао да ради. И то је онда позитиван искорак.

Ово министарство за европске интеграције је приличан ризик и чекамо овде мандатара да нам објасни шта је он одлучио, како ће изгледати структура тог министарства. Је л' се укидају радне групе по другим министарствима? Ако се укидају, треба да знате да прекидате континуитет који постоји годинама. Ако се не укидају, онда је то само једна титула, јер не може радна група у Министарству унутрашњих послова да управља министарством европских интеграција; то мора да води министар унутрашњих послова, то је један од његових приоритета.

У правди исто тако. Разговарајте са својом министарком, са Селаковићем, он је то својевремено радио. То је врло компликовано решење. Ја нисам био за њега када се говорило о могућности формирања Владе 2012. године и увек када се спомиње ЛДП, стално се ми везујемо за министарство европских интеграција. Ја сам увек био против тога, зато што мислим да то у овако организованој држави није функционално и оперативно. Просто, министар је из друге странке и знате већ какви су наши међусобни односи – разиђу нам се интереси и ту одмах долази до спора и неког конфликта. Дакле, са тим врло опрезно.

Оно што на крају желим да кажем, кључно је питање наше способности да дефинишемо шта је оно што желимо као земља. Нису супротстављени интереси европске Србије и борбе за интерес нашег народа на Косову. То је лаж, то је неистина. Што јача земља, са што више пријатеља, онда је шири простор за разумевање. Ми сад имамо са ким да разговарамо. Погледајте у шта се претворило Косово. Ми ништа о Косову не знамо. Ништа.

Сада нас питају амбасадори да ли је могуће да Српска листа гласа за Харадинаја. Пре тога морамо да одговоримо на једно питање – шта уопште хоће Српска листа на Косову? Ми нисмо дозволили да се тамо развија аутентична српска политика, него, пошто смо ми као Београд протерани са Косова, онда смо се доле вратили кроз Српску листу и наставили да водимо псеудобеоградску политику. Како се то завршило? Тако што сами на себе пуцамо у изборној кампањи. Катастрофа! Никад више то не сме да се понови.

Није то само ваша грешка. Па 2004. су прављене српске листе, сви Срби на једну листу. А политика? Па ова политика која је 1999. године поражена па је ми сада сервирамо из Београда испод стола. Били смо кооперативни, дали смо кворум када је Тачи изабран за председника, а шта смо добили заузврат? Ништа. Дobili смо поруку – баш нас брига за заједницу српских општина. Дobili смо поруку – направићемо војску. Дobili смо поруку – и без вас можемо да формирамо владу.

Дајте да се освестимо. Потписали смо Бриселски споразум. Овде је он добио нашу подршку, неки су га критиковали. Прошле су четири године, дајте да седнемо и разговарамо шта овај парламент мисли о томе. Извините, ова земља има дигнитет. Макар га ја лично имам. Ако сам нешто подржао, хоћу да знам да

ли то постоји или не постоји. Неће ваљда Харадинај из Приштине да нам каже да нема ништа од Бриселског споразума? Ми то треба да кажемо, ако је то тако, и да кажемо – нешто смо потписали, то не постоји, крај приче. Нешто друго онда стављамо на сто.

Када сам разговарао са министром Дачићем, он ми је рекао – знаш шта?, то што ти сада предлагеш, њих више не интересује. Ја сам рекао – дајте, ставите на сто наш став да вас нећемо блокирати у интеграцијама у међународне организације, јер нам ваљда одговара да се то Косово што више увеже са светом. Он каже – па њих то више не интересује. Па наравно, пошто су све већ урадили сами. Ушли су у Олимпијски комитет, у УЕФА, ући ће и у Унеско. Ми смо водили унапред изгубљене ратове. Али да смо 2008. године то урадили и ставили на сто, све би било другачије. У реду, не можемо да вратимо изгубљено време, али не смемо да понављамо грешке.

Постоји пуно тема око којих можемо да се споримо, али немојте никада више да овде разговарамо тако да се стидимо кад дођемо кући. Немојте да радимо то да неко неком разбија главу на улици зато што је за то добио аргументацију у Скупштини. Шта значи то да је странка лидер хомосексуалног лобија? Ми смо дужни да штитимо уставна права људи, допадало нам се то или не, и њихово право да протестују овде, а не да им хватамо крагне, и то да их хвата страначко обезбеђење зато што се води рачуна да се не слика неки полицајац.

Доведите полицајца у униформи и он нека прочита закон и каже – понашај се у складу са законом. Исто смо тако дужни тим људима да омогућимо да ураде све оно што је у оквиру закона који смо ми усвојили. Ако то нисмо у стању да урадимо, ми нисмо држава, ово није Скупштина, а све оно што нас прати описује нас не као неуспешне људе, него људе који су штеточине. Има пуно простора за разговор у среду. Желим да тај разговор прође у другачијој атмосфери, али унапред – ЛДП неће дозволити да се овде људи омаловажавају на начин на који је то постало правило у нашем политичком животу.

Још једанпут, тај ДОС, који толико вадите из 2003. године, па више ДОС-а је са вама него са мном. Заборавите то, то је историја. Видите шта ћете сутра – са киме ћете сутра да решавате проблем у Босни, са ким ћете сутра да разговарате о Косову, са ким ћете сутра тешке економске одлуке да доносите. Ако Џенет Јелен за један поен дигне каматну стопу у Америци, нама ће скочити јавни дуг за десет милијарди.

Власт обавезује, наравно, и наш статус опозиције исто тако, али пошто сте ви власт, преузмите ту одговорност у мери у којој ми то не можемо да урадимо, успоставите другачија правила понашања међу нама и онда ћемо имати нормалне односе.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Реч има предлагач.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господа народни посланици, пре свега желим да вам се захвалим, господине Јовановићу, на томе што сте били на свечаном пријему поводом избора Александра Вучића за председника

Републике. Као што сте и сами рекли, ви сте тиме показали поштовање не само према њему лично него и према својој држави.

Слажем се, на крају крајева, и председник Републике је непосредно након ступања на дужност рекао да ми у нашем друштву морамо да отворимо дијалог око бројних питања – и око оних питања око којих се слажемо а и око оних питања око којих се не слажемо. Једно од тих питања око којег се ви и ми не слажемо, али не мислим да је то разлог за неку врсту политичког грађанског рата, јесте шта се десило у Сребреници. Ви имате право да мислите да се десио геноцид, као што ми имамо право да кажемо да се десио злочин али да се није десио геноцид. Због тога Чедомир Јовановић не треба да мрзи мене, као што верујем да не мрзи, нити ја треба да због тога што он мисли да је био геноцид мрзим Чедомира Јовановића.

Што се тиче министарства за европске интеграције, неће бити укинуте, господине Јовановићу, посебне радне групе које постоје у министарствима а које се баве изразом, применом и имплементацијом акционих планова за прикључивање Србије Европској унији. Суштина овог министарства је да се направи једно кровно министарство које ће са осталим ресорним министарствима да координира све активности које се односе на отварање и затварање свих 35 преговарачких поглавља са Европском унијом.

Дакле, суштина је у координацији. Ми смо и досада имали једну солидну координацију, али је та координација ишла преко кабинета министарке без портфеља која је била задужена за европске интеграције и преко Канцеларије за приступање Европској унији. Ми у СНС сматрамо да је и у правном и у политичком смислу далеко боље решење да имамо једно министарство, министарство за европске интеграције, које ће да се бави координацијом рада свих осталих министарстава и њихових радних група, а које се тичу преговора око оних тема које су обухваћене са ових 35 поглавља, везано за приступање Србије Европској унији.

Да ли ће министар за европске интеграције имати довољно политичког ауторитета, као што ви кажете, да би ту координацију обавио са министрима који воде нека друга министарства а који могу да буду и из неке друге партије а не из СНС, оно што ја могу да кажем то је да је досада госпођа Јадранка Јоксимовић показала да апсолутно има ауторитет у вођењу свог кабинета, да је дала огроман допринос, заједно са Александром Вучићем, заједно са другим људима који су непосредно били укључени у тај процес да би за непуне две године било отворено десет преговарачких поглавља, а у међувремену два отворена и затворена.

Ако госпођа Јадранка Јоксимовић као еминентна политичка личност, као неко ко је у председништву СНС-а, и у новој влади буде задужена за европске интеграције, немојте уопште да сумњате у то да ће имати довољно ауторитета да обави координацију са осталим министарствима у оним деловима њиховог рада који се тичу приступања Србије Европској унији.

Оно што желим да нагласим а чини ми се да сам то пропустио па ме можда због тога нисте добро разумели, СНС, за разлику од неких других, који су до 2012. године били на власти, никада није лицитирала датумима и годинама

када Србија треба да уђе у Европску унију. Ми смо ту праксу имали од 2000. до 2012. године. Прва година која се помињала као могућа година уласка у Европску унију, а по неким и врло вероватна, била је 2004. година. Борис Тадић је 2004. рекао да ћемо ући у Европску унију 2007, 2008. да ћемо у ЕУ бити сигурно до 2012. године. Ево сада је 2017, нисмо члан Европске уније. Због тога СНС то и не ради. Дакле, ми не лицитирамо годинама.

Приступање Европској унији је, то ви веома добро знате, преговарачки процес. Дакле, у сваком преговарачком процесу имате две стране. Ја бих чак рекао да имате три стране. Имате Европску унију као међународну организацију и институцију, имате њене органе, имате државе чланице Европске уније које немају, то морате да признате, подједнак став о свим политичким и економским питањима, од којих су нека веома битна за Србију. Ту пре свега мислим на питање Косова и Метохије. Дакле, немојте заборавити, пет пуноправних држава чланица Европске уније није признало независност Косова и Метохије. Дакле, не постоји консензус ни унутар саме Европске уније око Косова и Метохије. Наравно, трећа страна у тим преговорима је Република Србија.

Шта Република Србија може? И то ће, пре свега, бити делокруг рада овог министарства. На нама је да обавимо све оне послове који су неопходни да бисмо могли да постанемо чланови Европске уније. Да ли ћемо постати чланови Европске уније и које године ће то бити, надам се да се слажете са мном да то не зависи само од Србије. То зависи од Европске уније, то зависи од расположења и од политичких прилика у свакој држави чланици ЕУ.

На крају крајева, то показује и пракса бивших социјалистичких држава које су улазиле у Европску унију – и Пољске, и Чешке, и Мађарске, и Словачке, и Словеније, и Румуније, и Бугарске и Хрватске. Оне су улазиле у Европску унију у различитим временским интервалима, у различитим политичким приликама које су владале како у њиховим земљама тако и на нивоу Европске уније.

Такође, желим да кажем да ће задатак министарства за европске интеграције бити не само вођење преговора са Европском унијом око пуноправног чланства, не само вођење преговора око тога да ли смо испунили све услове из преговарачких поглавља, задатак министарства за европске интеграције биће, и ја мислим да је то јако важно да се нагласи, едукација грађана Србије о томе колико је важно и због којих разлога је важно да Србија постане члан Европске уније.

Едукација грађана, едукација наших привредника, наших привредних друштава, наших предузетника око тога како се пишу пројекти да бисте добили одређена средства из претприступних фондова ЕУ, а та средства нису мала. Многи наши људи имају проблем са тим да на квалитетан начин аплицирају код ЕУ зато што не умеју добро да пишу пројекте да би добили новац из претприступних фондова ЕУ.

На крају крајева, задатак министарства за европске интеграције, господине Јовановићу, биће и нешто што је преузета обавеза ове државе. Да ли смо ми у Српској напредној странци апсолутно задовољни садржином Споразума о стабилизацији и придруживању са ЕУ? Нисмо.

(Чедомир Јовановић: Нисмо ни ми.)

Нисте ни ви. Разлика између нас и вас је у томе што сте се ви у то време питали; ми се нисмо питали, али нема везе.

Дакле, ССП је потписан, ССП је ратификован, ССП је међународни уговор, дакле обавезује Републику Србију. Једно министарство мора да ради на примени Споразума о стабилизацији и придруживању са европским заједницама и њиховим државама чланицама, како је пуни назив тог споразума, и то ће управо бити, између осталог, посао министарства за европске интеграције.

Као што знате, Србија је те 2008. године, у претераној жељи да што пре постане члан ЕУ, не водећи рачуна о домаћим интересима, пре свега економским, потписала – мислим да је то учинио тадашњи потпредседник Владе Божидар Ђелић, који се чак и хвалио оним пенкалом којим је потписао ССП 29. априла 2008. године, иначе у јеку предизборне кампање пошто су избори били 11. маја. Дакле, ми ћемо имати доста посла око примене Споразума о стабилизацију и придруживању са ЕУ у оним деловима тог споразума који нису у овом тренутку у потпуности у складу са економским интересима Републике Србије. Председник Одбора за пољопривреду, господин Маријан Ристичевић, и сви они који се баве пољопривредом то веома добро разумеју.

Многе социјалистичке државе које су потписивале споразуме о стабилизацији и придруживању са ЕУ, односно са европским заједницама и њиховим државама чланицама, остављале су себи неки прелазни временски период како би своја национална законодавства могла да ускладе са прописима и стандардима ЕУ. Нажалост, 2008. то није учињено, и ево сада, овој влади, влади коју је водио Александар Вучић и влади коју ће вероватно од следеће среде или четвртка да води Ана Брнабић, пашће у део један нимало једноставан задатак. Првог септембра 2017. морамо да нађемо неко решење за то да ли ће странци моћи или неће моћи да купују некретнине у Републици Србији, између осталог и пољопривредно земљиште.

Неко ће тим питањем морати озбиљно да се позабави. И не само тим питањем, многим другим питањима која су саставни део Споразума о стабилизацији и придруживању, који је потписан, немојте замерити ако употребим мало тежу реч, али помало брзоплето, а који је већ имплементиран у Републици Србији, при чему ће неки његови делови очигледно морати да доживе одређену модификацију како негативне последице не би трпела српска привреда.

Формирање министарства за европске интеграције је, иначе, пракса скоро свих држава бивших социјалистичких земаља које су приступале ЕУ. Дакле нисмо ми први који смо формирали министарство за европске интеграције. Пре нас су то урадили Пољска, Чешка, Словачка, Словенија. У Хрватској се то звало, ако се не варам, Министарство иностраних послова и европских интеграција.

Дакле, ми смо преузели нека решења за која смо сматрали да су добра и која могу да помогну држави Србији у овим преговорима, који су тешки, који су трновити, а који су за Републику Србију, у неким деловима – посебно због

преговарачког Поглавља 35, које се односи на нормализацију односа Београда и Приштине, понекад и веома болни.

У том смислу мислим да министарство за европске интеграције и те како има свога смисла. Не знам ко ће бити министар за европске интеграције, али ако буде личност попут Јадранке Јоксимовић, једне веома образоване, храбре, одлучне и отресите жене, мислим да ће то министарство имати добре резултате у своме раду.

На крају, везано за Косово и Метохију, то је оно по чему се ми разликујемо. Ви сматрате – ако грешим, исправите ме – да треба да постоје две политике о Косову и Метохији. Једна политика коју води Влада, а друга политика коју воде Срби на Косову и Метохији. Па за ту политику се залаже Александар Јаблановић, за ту политику се залаже човек који је потезао пиштољ на своју браћу Србе неколико дана пред изборе. Он мисли исто што и ви. Шта има Београд да се пита око политичког живота Срба на Косову и Метохији? Ми треба да се питамо око тога.

Е, ту се ми и ви разликујемо. Ви кажете – Срби на Косову и Метохији треба да воде неку своју политику независно од Београда, а ми у Српској напредној страници кажемо – КиМ је саставни део Републике Србије, не само зато што то пише у Уставу, него зато што је то историјска, духовна вертикала српског народа и ми сматрамо да Срби на Косову и Метохији своје интересе најбоље могу да заштите тако што ће да воде заједничку, јединствену и сложну политику са Владом Републике Србије.

ПРЕДСЕДНИК: Изволите.

ЧЕДОМИР ЈОВАНОВИЋ: Ево сада ћу лако, за два минута да вам одговорим на ваших петнаест.

Прво Сребреница. Последњи сам човек на свету који жели да уопште о томе говори. Камо среће да никад нисам чуо за Сребреницу, као и сви ми, али ми смо овде усвојили предлог закона који је предложила ваша влада, са новим чланом у којем се прети кривичним санкцијама за оспоравање геноцида. Знате, Међународни суд правде донео је неку одлуку и ми можемо да имамо своје мишљење, али смо одлуку дужни да поштујемо. Несрећан сам због те Сребренице, због 1.600 деце убијене у Сарајеву, због свих оних наших несрећних људи који су страдали у Босни, у Хрватској, на Косову и нема смисла да уопште овде трошимо време; не знам ко је због тога задовољан и срећан. Не мислим да је то ико желео; то је цена великих грешака које су направљене, околности у којима смо се нашли, а нисмо могли да се снађемо.

Што се тиче ове политике о Косову, какве везе ја имам са Јаблановићем? Он је био ваш кадар па сте се посвађали. Кажем вам нешто друго – да су се Срби у Митровици питали, они не би у једном дану и зидали и рушили зидове које сте ви тамо постављали. Пустите те људе који тамо живе да воде аутентичну политику. Не мислим да ће та политика бити супротна интересима Србије, не мислим, толико им верујем, али сматрам да су они увек под великим притиском због тога што њих нико не доживљава као људе који говоре о својим интересима него као људе који су трансмисија београдске политике која не плаћа цену за своје грешке на КиМ. Ко је данас одговоран за то што смо ми 2007. одбили

Ахтисаријев план? А овде сам тражио да га модификујемо, не да га одбацујемо. Они доле на Косову плаћају цену за то. Где су данас Пророковићи, Самарџићи, Симићи, сви они који су саветовали по Бечу, сећате се?

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Време.

Хвала, посланиче. Захваљујем, прошло је два минута.

Реч има народни посланик Гордана Чомић.

Пре тога, молим вас, посланици, да сагласно члану 27. и члану 87, ставови 2. и 3. Пословника, обавестим Скупштину да ћемо радити данас и после 18.00 часова.

Изволите.

Гордана Чомић има реч.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем.

Закон о изменама и допунама Закона о министарствима има на први поглед две велике измене и две мање, можда не тако уочљиве, у односу на тренутно важећи Закон о министарствима из 2014. године, пошто после ванредних избора 2016. нисмо мењали Закон о министарствима.

Две велике измене су два нова министарства – заштита животне средине и европске интеграције. Две мање су укидање Дирекције е-управе. На крају ћу питати предлагача да ми образложи мотивацију за укидање е-управе и начин како ће се послови који су били поверени Дирекцији обављати убудуће. Друго, што делује као мање важно, јесте да се сва кадровска решења, односно све што се тиче органа управљања даје министарству које је надлежно за гасну и нафтну привреду.

Када имате иоле искуства са законима, онда из те две крупније и две ситније можете одмах да прочитате разлоге за профил оваквих измена и допуна закона. Оне су последица коалиционог договора, и то је прва лоша вест о овом закону. Оне нису последица стратешких опредељења, ни коалиције ни персонално људи који ће бити предложени нама да буду чланови Владе. Ово је проистекло из „дај ми га, моје је, први сам га видео“ и, нажалост, представља само један у низу таквих закона који су у овој скупштини доношени.

Шта је искорак који бих ја волела да видим и искорак о којем је народни посланик Чедомир Јовановић говорио јасно да јасније не може бити? Дијалог о томе. Ако не умемо да направимо дијалог о томе на који начин правимо закон о министарствима, тешко да ћемо имати успешна министарства. Но, пар речи о те две веће измене – министарствима о заштити животне средине и европских интеграција.

Надлежности које су пред нама, за које постоји очита подршка већине, и сам предлог за уврштавање министарства за заштиту животне средине су били мој амандман 2014. године. Тај амандман је одбачен као увредљив. Нисам имала два минута да образложим амандман.

Није мало задовољство видети скоро у целини своје речи три године касније и слушати образложење да је неопходно министарство. Три године касније то сматрам својом грешком, не вашом, јер смо изгубили време. Три године смо изгубили ни за шта.

Ако хоћете да имате доказ да носите ваљану идеју, а дубоко верујем да је то моја идеја о стратегији заштите животне средине и министарству, онда морате умети да се изборите за своју идеју и да убедите људе који неће да чују, неће да уче, неће да знају, и поносни су што не знају – јер је штета заједничка. И у овом случају заиста сматрам својом грешком и што ми је амандман, у истом тексту какав је сада текст о министарству, одбачен као увредљив, са изузетком председника одбора, тадашњег народног посланика Владе Цвијана, који је рекао – ја нисам могао да гласам да је амандман увредљив, али је у реду.

Зашто је важно да имамо министарство заштите животне средине? Зашто смо га имали откад је уведено, прво са министарком Анђелком Михајловић, па министар Александар Поповић итд., са министарствима која су била везана са још неким сектором, са заштитом животне средине да ли наука, просторно планирање или, у овом последњем случају најгоре могуће решење, пољопривреда, шумарство и водопривреда? Зато што је то мрежно министарство, које је важно за друштво из најмање три разлога.

На расту и подршци овог министарства, на стратегији које политичке странке имају о томе почива развој друштва. Србија то још увек нема и то је опет заједничка одговорност. Ми не разговарамо о развоју. Ми смо или поносни на то што неко има речи а неко са друге стране нема уши, или обрнуто. Ми се бавимо Србијом која не постоји одавно, митовима и легендама. Не бавимо се развојем. Сем на пар места у Србији од којих је једна Женска платформа за развој Србије, која се бави стручним дијалогом, како ћемо да изгледамо као друштво и као простор за десет, пет, седам година... Не, колеге, не бавимо се развојем, бавимо се једни другима. Од тог развоја нема. Бавимо се политичким доскочицама а не политичким дијалогом, промовишемо монолог у овом дому и свугде. И овај коалициони споразум је израз једног навикнутог монолога. Да се договоримо па да протерамо то кроз Скупштину. Од тога нема развоја и то је моја одговорност таман толико колико и ваша.

Шта ће бити предмет рада овог министарства за заштиту животне средине? Поднела сам један амандман и надам се да ћу бити успешнија него 2014. године када сте исто ово одбацили као увредљиво (Још увек ме то забавља, морам да кажем.), амандман који се тиче ветрозаштитних појасева. Зашто сам поднела тај амандман? Прво, зато што се са многим колегама из власти и опозиције борим да прогледамо и видимо да смо упропастили прописе који се тичу ветрозаштитних појасева, да то значи повећану ерозију, да то значи сметње у саобраћају, да то значи немар према околини.

Наш међусобни дијалог када је у питању заштита животне средине и на Одбору и са председницима Одбора, и садашњим и прошлим, јесте нешто што је мени давало наду да је дијалог о развоју Србије могућ, и знам, без обзира на то што је председник Одбора из владајуће коалиције а ја из опозиције, да нисмо имали неспоразума да чујемо једно друго када смо говорили о потреби да се установи министарство заштите животне средине.

Слично постоји када су у питању ветрозаштитни појасеви. Има овде колега из власти са којима је опет могао дијалог, чак смо хтели да направимо

посебан закон, да установимо ко ће бити одговоран за ветрозаштитне појасеве у Србији. Страшно важна тема.

Зашто сам ја поднела тај закон? Због једне мудрости. Не знам да ли је источна, западна, колико је древна, али каже да развој једног друштва почиње када људи који знају да неће уживати у хладовини крошњи дрвећа ипак саде то дрвеће. Тај тренутак је, надам се, дошао у Србију и, када размислимо о ветрозаштитним појасевима, па макар ми садашњи, ова генерација, не уживали у крошњама дрвећа које ћемо, надам се, дуж долми, дуж ерозија, дуж путева засадити и учинити нашу животну средину здравијом, нашу градњу сигурнијом, наш саобраћај бољим, јако нам мало треба да овим амандманом укинемо чувену реченицу против које ја водим рат: „није то мој посао“.

Јер када питаш за ветрозаштитне појасеве локалну самоуправу, они кажу – није то мој посао, то ради саобраћај; када питаш саобраћај, они кажу – није то мој посао, то ради инфраструктура; када питаш инфраструктуру, кажу – није то мој посао, то ради пољопривреда.

И тако ми остасмо без дрвећа и хлада крошњи, ко год у њима уживао, те вас молим да размислите о надлежности министарства заштите животне средине за ветрозаштитне појасеве, каква је веза између овог министарства за заштиту животне средине и ја желим сваку срећу и успех сваком ко буде предложен за министра и надам се да ће дијалог који је утемељен и у Зеленој посланичкој групи и међу многима од нас бити довољно јак да министра или министарку држимо одговорним за примену прописа за које ће бити надлежни.

Каква је веза са министарством за европске интеграције? У случају одлуке већине да формира министарство за европске интеграције ради се о једном ризичном послу који је опет, чини ми се, последица некаквог коалиционог договора. Зашто је ризичан посао? Из најмање три разлога. Први је што ЕУ 2017. године није ни налик на ЕУ 2013. године, 2007. или 2004. године. Други је што ја већ месецима питам све званичнике у ЕУ и све оне који имају утицај на европску политику једно важно питање на које сам коначно добила одговор. Важно питање је – има ли проширења ЕУ у финансијској перспективи после 2020. године? Одговор је – не зна се.

Молим вас да јако озбиљно чујете ово што покушавам да поделим с вама као информацију. Можете да одмахнете руком – ја сам из опозиције, ја сам „жута“, демократа, на вољу вам – то проширење у буџет ЕУ неће донети. Оно што може да донесе је да започнемо разговор о томе овде и да разумемо колико ће бити тешко управљати министарством за европске интеграције ако остане да нико не зна да ли ће бити новца за проширење ЕУ после 2020.

Немам ја никакве користи од тога да упрем прстом и кажем – ево, ова министарка крива, овај председник Владе крив. Немам ја од тога никакве користи, као што ви немате користи од тога да упирете прстом у мене и моје другове клеветама и блаћењем али имате задовољства. Ја немам задовољства у томе. Мислим да је први задатак овог будућег министарства да разговарамо у Скупштини има ли новца за проширење у Европској унији после 2020. године или не. Они тренутно не знају да ли ће бити и кохезионих фондова, а немоли

ИПА или било које друге врсте фондова. Страшно озбиљна ствар за Србију, која и овако касни.

Друга ствар, молим вас да пренесете поруку мандатарки, кога год да мисли предложити за министарство за европске интеграције да се њој, највероватније, да статус потпредседнице Владе. Без тога она не може да ради координацију. О томе ће моја колегиница Наташа Вучковић детаљно говорити. То није предмет овог закона, али ја ово морам да споменем сада јер од тога зависи како ће функционисати то министарство. Не може без статуса потпредседнице Владе. Као једна од министарки неће успети да ради посао које захтевају интеграције.

Други проблем са овим министарством – страшно много људи који су страшно много знали о европским интеграцијама су отишли, и то је наш заједнички проблем. Ви немате више кадрове спремне и приправне да ураде све што треба у оквиру европских интеграција. Испошћени смо због разних разлога. То није ни оптужба за било кога, нити је похвала за било кога, то је стање ствари.

Већ је спомињано да радне групе које су формиране по министарствима, да их случајно не померате у министарство за европске интеграције зато што онда нема више хоризонталне координације, онда вам ни најелементарнији послови, а ми који се бавимо знамо колико је нпр. елементарно именовати особу да буде у одељењу за дроге па нам је то трајало две године. Име, презиме, ништа друго. Само дај Комисији за преговоре име и презиме.

Ако не буде у Влади потпредседничко место за министарство за европске интеграције, оно ће производити више штете него користи. Ако у овој скупштини не буде дијалога о томе где смо ми као проширење на агенди Европске уније, неће моћи да уради то министарство никакав план. Никакве лепе рече ту не помажу. На крају, ако не буде стварног дијалога о томе колико кошта све то што треба да буде реформа у оквиру европских интеграција по свим поглављима, опет неће ваљати.

Зашто је важно да ове измене и допуне закона о министарствима искористимо и за разговор који, пратећи данашњу дискусију, видим да људи не разумеју? Поглавље 35, јединствена позиција Европске уније о односима Београда и Приштине, бриселски споразуми, седам плус четири тачака немају везе са проширењем Европске уније. Молим вас да не лажемо људе. О томе води рачуна ЕАС и онај ко је у Европској комисији задужен за спољну политику. Мислим да је то проблем, да ће бити проблем и за министарку.

Мислим да овде треба да буде дијалога, да нађемо начина да се комуникације које су на једном месту о Европској унији, дакле тренутно код комесарке Могерини и сва друга поглавља која су код комесара Хана, да ова министарка на потпредседничкој функцији у Влади има механизам да буде истовремено обавештена о томе шта се дешава. Поготово што Европска унија нема чврста мерила за то радимо ли ми по том Поглављу 35, које се тиче оба бриселска споразума, све што треба или не радимо.

Зашто је још важно да имамо дијалог о томе да ли је ово најбоље могуће решење? Зато што смо ми усред једног процеса који сви зовемо Берлински

процес. Ја сам подршка том процесу, ја сам подршка одлукама и декларацијама које потписују председници Влада у шест земаља Западног Балкана, или председници држава, али овде никад нисмо разговарали да Берлински процес није одлука Европске уније. О Берлинском процесу није одлучивала Европска комисија, о Берлинском процесу није одлучивао Директорат за проширење и молим вас да имамо свест о томе да је то својеврстан процес, важан, понављам – ја подржавам, процес који треба да замени процес интеграција, замени у најбољем смислу те речи.

Шта ће ту да ради Министарство за европске интеграције? Хоћемо ли да се понашамо као да је то одлучено на нивоу ЕУ или ћемо да кажемо – чекајте, шта ми овде радимо, шта радимо у шесторки Западног Балкана, какав Берлин плус, какав фонд, одакле је то, какво јединствено тржиште?

Ја сам у недавним разговорима на то лако, скоро изборно треба нам јединствено тржиште и царинска унија на простору Западног Балкана шесторке рекла – ми смо то имали, то јединствено тржиште, звало се СФРЈ. И ником се није допало. Тако да поведемо рачуна о томе шта тражимо од својих влада и својих шефова држава и Влада.

Најједноставније је рећи да твој председник Владе или председник државе нема појма ни о чему. За пуно председника Влада и држава је то најчешће тужна истина, али то не помаже да се дијалог о развоју утемељи јаче у нашем региону, нити помаже да ово будуће министарство за европске интеграције стварно буде ефикасно и стварно ради.

Мени је драго да постоји бар нека бледа нада да ћемо ми једном, не знам да ли опет за три године као што смо са мојим амандманом за заштиту животне средине који је пре три године одбачен као увредљив стигли дотле да је министарство за заштиту животне средине потребно, тако да се надам да ћемо, рецимо, за три године разумети да то лако весеље вербалних увреда и фолклорних плитких размена не забавља ама баш никога осим нас саме и да, ако би могло, онда ми сами од тога одустанемо. Ако не може, онда ћемо само одлагати добре одлуке и губити време, као што смо непотребно изгубили пет година у области заштите животне средине због незнања, као што смо непотребно имали непријатну расправу о изменама Закона о управљању отпадом јер је неко заборавио да унесе буџетски фонд у Закон о управљању отпадом.

Србија је наша заједничка кућа и наше заједничко двориште. Можемо се спорити о много ствари, али ја мислим да би о једној ствари требало да престане спор, а то је да сви имамо једнака права у овој Народној скупштини да говоримо о томе како Србију видимо за две године, за пет година, за десет година, ко год био на власти, ко год био у опозицији. То је европеизација Србије. Ако уз то буде и свести о томе колико је животна средина важна, онда има мало наде да престанемо да личимо на малу скупину собом забављених људи и да се заиста бавимо пословима за које Устав каже да треба да се бавимо њима. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вама.

Реч има народни посланик Мехо Омеровић.

Изволите.

МЕХО ОМЕРОВИЋ: Захваљујем се.

Поштована председнице, уважене даме и господо посланици и посланици, дозволите да на самом почетку изразим захвалност Чedomиру Јовановићу, Александру Мартиновићу и Гордани Чомић што су у Парламент Србије вратили оно што треба да буде овај високи дом у који су нас послали грађани Републике Србије. Вратили су пристojност, културу дијалога, начин на који се разговара, без обзира да ли припадате овој или оној политичкој странци, без обзира да ли сте део власти или део опозиције.

С друге стране, жао ми је и стидим се, срамота ме је због онога чега смо се све наслушали у протеклих неколико сати расправе о закону о изменама Закона о министарствима од стране оних који не поштују Устав, од стране оних који не поштују законе, од стране оних који би да деле грађане Републике Србије иако су пред законом сви једнаки, па и они који имају другачију сексуалну оријентацију. Дакле, ако на такав начин водимо расправу, ми отварамо врата, ми позивамо неонацисте, позивамо неке који су ближи фашистичким појавама да тим грађанима, само зато што су другачији, могу да чине шта им је воља. Могу и да их нападају физички, могу да их злостављају и могу да их вређају.

То је срамота за све нас, јер СДПС и наш председник Расим Љајић се труди, а грађани су ти који о томе суде, да културу дијалога, политичке расправе о свим питањима која се дешавају у нашем друштву водимо на начин да једни друге не доживљавамо као политичке непријатеље него као различите политичке опције.

Када је реч о закону о изменама и допунама Закона о министарствима који је данас на дневном реду, уобичајена је пракса, наравно, да се пред састављање сваке владе донесу и измене и допуне Закона о министарствима. Из искуства које ми имамо, најчешће су предложена решења одраз различитих страначких компромиса, поготово у ситуацијама када изабрана власт нема стабилну већину. Предлог овог закона који данас разматрамо не припада том корпусу. Овим предлогом закона у невеликом броју измена и допуна извршене су само најнеопходније промене, које се односе на правилније разграничење надлежности између појединих министарстава.

Предложено је да се формирају два нова министарства – у области европских интеграција и заштите животне средине, због обима послова који прерастају постојећу организацију. О томе су говорили и моји уважени претходници. У свом излагању зато ћу говорити о разлозима који оправдају постојање министарства за европске интеграције и који оправдавају постојање министарства за заштиту животне средине.

Главни разлог за оснивање министарства за европске интеграције је потреба организационог обједињавања свих субјеката којима је надлежност обављање европских интеграција. Много је практичније, са тиме су се сложили и представници опозиционих политичких партија, колико сам добро слушао, да се приступни поступци европских интеграција воде из једног центра, поготово у годинама које нас очекују када интеграције, то морамо јасно и гласно рећи грађанима Републике Србије, улазе у најтежу преговарачку фазу.

Канцеларија за европске интеграције формално се гаси, али ће запослени, међу којима има много младих људи, изузетних стручњака, наставити да раде у

министарству за европске интеграције. У састав новог министарства прелазе и запослени из кабинета министарке без портфеља задужене за европске интеграције, као и запослени из Генералног секретаријата Владе, који су стручна подршка преговарачком тиму. Чињеница је да ће у министарству за европске интеграције бити обједињена целокупна стручна елита из ове области која на најбољи начин може да управља тим веома, веома значајним процесом.

Бројни су изазови пред овим министарством. Неки аналитичари, људи који годинама прате догађаје који су везани за приступање ЕУ, упозоравају да ће Србији на путу европских интеграција бити потребна велика енергија, јер је степен разлике који ми имамо у односу на развијеност држава чланица ЕУ са великим проширењем који се десио, сетите се, 2004. године, довео до феномена који се зове замор од проширења. Због тога се процес евроинтеграција благо успорава, а критеријуми за приступање ЕУ се пооштравају. То ми као држава и друштво најбоље знамо.

Осим тога, нашу земљу нарочито успорава инсистирање ЕУ да се претходно реше и бројни политички проблеми. Наша држава, нажалост, нема ту привилегију да се као неке друге, политички стабилне државе ЕУ, посвети само преузимању и примени напредних европских стандарда, већ је условљена решавањем врло сложених и тешких политичких ситуација. Сви знамо о чему говорим.

Огроман рад који предстоји новом министарству за европске интеграције најбоље илуструје податак да Национални програм Републике Србије за усвајање правних тековина ЕУ за период од 2014. до 2018. године има безмало 1.000 страница и третира све области друштвенополитичког система Србије. Обавезни део Националног програма је и план усклађивања нашег законодавства са европским правом. Утврђену динамику дужна су да спроводе сва министарства, о чему је већ било речи, с тим што ће после усвајања овог закона послове координације, наравно, спроводити министарство за европске интеграције.

У формалном смислу, у суседним државама послови европских интеграција немају једнообразне организационе облике. Подсетићу вас само да је Хрватска, нпр., у периоду од 1998. до 2005. године имала министарство за европске интеграције а касније је образовала Министарство за спољне послове и европске интеграције. Свака држава, заправо, самостално одлучује о начинима организовања своје власти, и то сходно пословима који јој предстоје, односно који је очекују на том путу.

Када говоримо о предлогу да се министарство за заштиту животне средине одвоји од Министарства пољопривреде, разлози су такође оправдани, јер су пољопривреда са водопривредом и шумама и заштита животне средине обимне и широке области, којима се придаје велика важност у процесу европских интеграција.

У извештају Европске комисије за прошлу годину, подсетићу вас, у Поглављу 27, које носи назив Животна средина и климатске промене, констатује се да је Србија постигла изванредан ниво припремљености у овој области и напредак у усклађивању политика и законодавства са правним тековинама ЕУ.

Наведено је да је Србија побољшала стратешко планирање и основала Зелени фонд на основу препоруке из 2015. године. Међутим, на основу овог извештаја, пред нама, односно пред државом Србијом је низ задатака. Подсетићу вас само на неке значајне. Захтева се да се успостави интегрисан систем издавања дозвола у циљу спречавања индустријских загађења. Захтева се да се успостави систем управљања ванредним догађајима и природним катастрофама. Захтева се да се донесу планови заштите вода и ваздуха. Захтева се да се затворе депоније које нису у складу са правним прописима и да се уложе потребна средства у разврставање и рециклажу отпада.

Од Србије се очекује, такође, да примењује и Париски споразум о климатским променама, који смо ми у овој скупштини недавно и ратификовали. Јасно је свакоме да су то велики и врло озбиљни послови, који захтевају пуно улагања и велику посвећеност будући да се у државама ЕУ већ одавно нарочита пажња посвећује очувању природе и здраве животне средине.

Србији је потребно ово министарство, дакле министарство заштите животне средине, које ће бити фокусирано на то да се утврде и примењују строги стандарди и да се искорени сваки вид бахаћења, лоших навика, чији смо сведоци, нажалост, били.

Народни посланици СДПС-а подржавају и друге предложене измене и допуне у овом предлогу закона, зато што сматрамо да је извршено рационално разграничење надлежности између појединих министарстава, као и да два нова министарства пружају много веће могућности да се послови Владе Републике Србије у будућности ефикасније воде.

Пре него што завршим своју дискусију, дозволићете ми једну малу дигресију. Наиме, и у својству председника Одбора за људска и мањинска права и равноправност полова и у својству човека и народног посланика, у својству некога ко уважава и поштује различитости и толеранцију свих грађана Републике Србије, дозволите ми да свим грађанима Републике Србије муслиманске вероисповести који сутра прослављају најзначајнији и највећи муслимански празник Рамазански бајрам од срца честитам и пожелим им пуно здравља, среће и успеха, како њима тако и њиховим породицама, традиционалним поздравом: Бајрам шериф мубарек олсун. Захваљујем се на пажњи.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): Хвала, колега Омеровићу, на дискусији и на овој честитки.

Поштовани народни посланици, у складу са чланом 87. Пословника Народне скупштине, сада одређујем паузу у трајању од сат времена.

Са радом настављамо у 15.15 часова. Хвала.

(После паузе – 15.20)

ПРЕДСЕДНИК: Поштовани посланици, настављамо са радом.

Ко се још јавља од овлашћених?

Реч има народни посланик Јован Јовановић.

ЈОВАН ЈОВАНОВИЋ: Најлепше захваљујем.

Даме и господо народни посланици, као председник Клуба самосталних посланика и председник Грађанске платформе на почетку морам да констатујем,

без икаквог изненађења и илузије да ће се убудуће нешто променити када је у питању ова скупштинска већина, да је начин на који је сазвана ова седница о тако важном питању као што је структура нове владе, нажалост, постао традиционалан, 24 сата пре њеног одржавања, само наставак деградирања Народне скупштине, народних посланика, а самим тим и грађана Србије.

С обзиром на то да смо имали мање од 24 часа да се спремимо за овако важну седницу, замолио бих за разумевање и колеге народне посланике, а пре свега грађане Србије уколико нешто од онога што моје колеге и ја будемо изrekli не буде изречено на прави начин.

Оно што са сигурношћу могу да констатујем јесте да Предлог о изменама и допунама Закона о министарствима који се данас налази пред народним посланицима, само годину дана након што је изабрана претходна влада, поред тога што се уводе два нова министарства, сведочи о томе да се овде пре свега ради о влади континуитета, односно да је реч о реконструкцији Владе која је последица политичке трговине и задовољавања неких личних амбиција и апетита коалиционих партнера а не о стварној жељи за реформама и ефикаснијем функционисању Владе.

У супротном, зашто та нова министарства нису формирана пре годину дана, или раније, што нарочито важи за министарство за заштиту животне средине? Већ дуже време се не бавимо побољшањем квалитета живота људи већ политичком комбинаториком чији је крајњи циљ монополизовање власти и заслуга, уз истовремену поделу одговорности. Тако смо у последњих пет година два пута без икакве потребе, уз постојећу комотну скупштинску већину, излазили на ванредне изборе чији је једини циљ био увећање моћи једног човека а не стварање услова за напредовање целокупног друштва.

Сада ћу се осврнути на оснивање ова два нова министарства, пре свега на министарство за европске интеграције и, ризикујући можда да будем погрешно схваћен од неких колега народних посланика, чак и од стране неких посланика из моје посланичке групе, почећу са нечим позитивним када је реч о оснивању овог министарства. Наиме, оснивање министарства за европске интеграције би могло да буде позитивно са становишта повећавања капацитета за коришћење кохезионих фондова, јер Канцеларија за европске интеграције у овој области нема ни капацитет ни правни основ да води и усмерава тај процес.

Међутим, негативне стране оснивања министарства за европске интеграције знатно преовладавају над евентуално позитивном страном коју сам претходно поменуо. Наиме, укидањем Канцеларије за европске интеграције уводи се политизација стручних послова. Знатно се смањује оперативност у овом процесу, у којем је Канцеларија у великој мери била оличење ове оперативности, а веома је могуће да ће да доведе и до даљег одлива стручних кадрова, који представљају и институционалну меморију и на којима почива највећи део одговорности и заслуга за досадашњи процес европских интеграција Србије, макар када је у питању технички део овог процеса.

Оснивањем министарства, односно укидањем Канцеларије сва постављена лица у овој институцији ће практично остати без посла, тако да постоји вероватноћа да неки од тих драгоцених људи буду или отерани или сами

оду. Додатни разлог је да ће тим утапањем постављена лица бити спуштена на нижи ниво, а ово ће се нарочито озбиљно одразити на главног преговарача, госпођу Тању Мишчевић, која ће вероватно бити спуштена на ниво државног секретара и престати да буде шеф посебног радног тела, чиме ће изгубити не само могућност да присуствује седницама Владе, већ и да се на равноправан начин састаје и разговара са високим званичницима Европске уније.

Већ је, пре свега због спорости процеса европских интеграција, велики број веома компетентних људи напустило Канцеларију. Поврх тога, преговарачки тим за приступање ЕУ је у мају остао без неколико истакнутих чланова, и то из цивилног друштва, тако да се поставља питање шта ће бити са улогом овог сектора у процесу европских интеграција.

Све ово, и не само то, на техничком нивоу може само додатно да успори овај процес. Поставља се питање да ли ћемо, први пут у историји, да укинемо преговарачки тим, и то усред преговора. Најблаже речено, чудно је да се током преговора са ЕУ мења институционална структура учесника у том процесу, односно концепт преговарања са ЕУ.

Најуспешније земље у процесу европских интеграција, попут Пољске, нису имале министарство за европске интеграције већ су током трајања читавог процеса имале високоспецијализоване техничке секретаријате, без обзира на назив који су носили – да ли је то канцеларија, секретаријат, комитет итд.

Чини се да је главни мотив стварања министарства подизање политичког значаја садашње министарке без портфеља која је задужена за европске интеграције а не жеља да се сам процес унапреди и убрза, а та министарка се током протеклих годину дана, током овог сазива Парламента, ниједном није појавила пред ресорним скупштинским Одбором за европске интеграције, што сведочи о њеном односу према Скупштини који се уклапа у општи тренд деградирања контролне улоге Парламента.

Поставља се, такође, питање који је портфолио, односно за коју је област задужено министарство. Процес европских интеграција, односно прилагођавање европским прописима је посао свих министарстава. О томе најбоље сведочи број поглавља, односно области које покрива процес европских интеграција.

Истакао бих, такође, да су разлози који су наведени у закону за стварање овог министарства неубедљиви. Ту се наводи, између осталог, да су то веће обавезе у погледу комуникације са институцијама ЕУ. Поставља се стога питање да ли можда Канцеларија за европске интеграције досада није успешно обављала ту функцију, у шта сумњам.

Као неко ко се пре десетак година непосредно и интензивно бавио питањима европских интеграција, у време када је тек основана канцеларија за ове послове, имам увид у рад и еволуцију ове институције од самог њеног почетка и установљени модел који је тада постојао, а у којем је потпредседник Владе, који има већи политички ауторитет, нарочито када је реч о коалиционој влади, био задужен за ове послове, показао се, без обзира на све мањкавости, као најадекватнији.

Наиме, у складу са чланом 13. Закона о Влади, потпредседник Владе усмерава и усклађује рад органа државне управе у областима које одреди

председник Владе. Министар свакако не може да координира рад других министара, пошто имају једнак статус, а поврх тога министарство за европске интеграције не може да опстане у дужем периоду и највероватније ће морати да се утопи у Министарство спољних послова, и због тога је, ако се инсистира на овом решењу, као што је госпођа Чомић претходно говорила, најбоље решење да министарка/министар за европске интеграције буде у статусу потпредседника Владе.

Да закључим, после оснивања министарства за европске интеграције сигурно ћемо макар пола године имати неоперативан систем у области европских интеграција. То ће представљати само замазивање очију како европској тако и домаћој јавности да се још озбиљније приступа овом процесу у ситуацији када су основне европске вредности – владавина права, слободе изражавања људских права – константно кршене, а обе стране фингирају да им је стало до суштинског напретка у овом процесу.

Сада ћу рећи неколико речи о другом министарству које се оснива, то је министарство за заштиту животне средине. Моја колегиница Соња Павловић и колегиница из Грађанске платформе и Посланичког клуба самосталних посланика је један од наших водећих стручњака у овој области тако да ће кроз амандмане сигурно неупоредиво боље од мене дотаћи ову проблематику, али ипак ћу рећи неколико речи.

Као када је реч о оснивању министарства за европске интеграције, почећу излагање у позитивном тону, нарочито због чињенице да је оснивање овог министарства неупоредиво утемељеније него оснивање министарства о којем сам говорио. Наиме, није згорег подсетити да 30% „Акија“, односно правних тековина ЕУ, регулише баш ову област, што додатно иде у прилог стварању овог министарства.

Имајући у виду стање у коме се налази животна средина код нас, коју у континуитету угрожавамо деценијама, оснивање овог министарства је било преко потребно али свакако је закаснило. Србија годишње произведе два и по милиона тона отпада, има више од три и по хиљаде несанираних активних депонија на својој територији, а свега 8% отпадних вода се пречишћава.

Према процени Националне стратегије која је усвојена 2011. године за апроксимацију у области животне средине Србији ће бити потребно више од 10 милијарди евра за преузимање обавезе из чланства у ЕУ у области животне средине до краја 2030. године, а најновија процена је да је сада тај износ већ близу 15 милијарди евра, од чега осам милијарди евра одлази само на област заштите вода. Процена је да ћемо испоштовати основне захтеве до 2031. године, а области вода тек 2041. године, и то под условом да прионемо на рад одмах.

Међутим, као и у излагању о оснивању министарства за европске интеграције, на претходно реченом се отприлике завршава позитивна оцена установљавања овог министарства. Наиме, главни мотив за стварање овог министарства је отварање Поглавља 27 у преговорима са ЕУ, односно прилив великих средстава из ЕУ, као и наш финансијски допринос пројектима у овој области, пошто смо у обавези да 50% суфинансирамо, од чега ће највећу корист имати управо они који ће имати приступ, односно реализовати те пројекте.

Досада буџет не показује ту врсту одговорности, односно нису намењена средства за све те пројекте, тако да ће бити потребна веома тесна сарадња између новоформираног министарства за заштиту животне средине и Министарства финансија.

И поред лошег стања у области заштите животне средине, Србија је макар формално у бољој позицији него већина земаља у региону, пре свега због пакета реформских закона из ове области који су усвојени 2009. године, као и већ поменуте Националне стратегије за апроксимацију у области животне средине, усвојене 2011. године.

Постскрининг, процес који је обављен 2015. године уз пратећи мини акциони план заснован на претходна два документа, такође је допринео да дође до препоруке Европске комисије да се без додатних услова отвори Поглавље 27, о животној средини, и то упркос активностима Министарства пољопривреде, која су, нажалост, ишла у супротном смеру.

Поставља се такође питање зашто је ова влада, будући да је у континуитету на власти већ пет година, 2012. укинула Фонд за животну средину и Агенцију за хемикалије. Укидање ове две институције угрозило је реализацију усвојених политика стратегије пројеката, а нарушило је и кредибилитет Србије као корисника међународне помоћи, јер су страни донатори уложили знатна средства у изградњу капацитета ове агенције. Поврх тога, због укидања Фонда су све таксе и накнаде које су биле намењене екологији ишле директно у буџет, што је отворило могућност да се та средства користе у друге сврхе.

Такође, први пут у историји, ова влада, односно владајућа већина је креативно 2012. године спојила у једно министарство енергетику и заштиту животне средине, и то вам је, да цитирам и да вас подсетим на једну од омиљених изрека водећег опозиционог политичара 90-их година у Србији – као да кози дате да чува купус.

Чини се, такође, да ће овако конципирано министарство превасходно да се бави регулативом, односно међународним обавезама, а у мањој мери њиховом имплементацијом. Поврх тога, различите међународне конвенције и споразуми не само да се не имплементирају, већ многи још нису укључени ни у наш правни оквир.

Да закључим дискусију о оснивању овог министарства, искуство великог броја земаља је да су природни ресурси обједињени у једном министарству, што свакако није случај са овим законом.

Кад говоримо о позитивним странама овог закона, осврнуо бих се на проширивање надлежности Министарства спољних послова. Као бивши амбасадор осећам посебну обавезу да се осврнем на ову позитивну страну о којој досада нико није причао, па чак ни предлагач, а то је проширивање надлежности којим се стварају правни услови за слање цивила у мировне мисије, као и за упућивање хуманитарне помоћи. Ове активности доприносе повећању угледа земље, а такође и њеној већој видљивости, а и трошкови слања цивила су мањи него што су трошкови слања војног особља.

Хтео бих да укажем, са жаљењем, да ни у овој влади неће бити министарства за људска и мањинска права. Одсуство овог министарства би

могло да покаже однос према мањинама и суседима, односно према европским интеграцијама, а регионална сарадња је један од стубова европских интеграција, што би могло индиректно да утиче на положај Срба у региону. Можда би овај проблем могао да се реши јачањем капацитета Канцеларије за људска и мањинска права и уклањањем преклапања надлежности различитих министарстава у овој области.

Поставља се такође питање зашто се укида Дирекција за електронску управу, односно да ли ће она, пошто се не даје решење за даље функционисање ове дирекције, постати само одељење у оквиру неког министарства, чиме би била деградирана, или ће можда бити део Кабинета председника Владе. У овој области већ заостајемо за другим земљама, од закона до њихове имплементације.

Грађанска платформа подржава европске интеграције само ако је тај процес искрен са обе стране, а не да се ствара привид да је једној и другој страни стало до истинских реформи и прикључења ЕУ а да се у стварности европске вредности, које су у средишту програма и наше организације – владавина права, слобода изражавања и поштовање људских и мањинских права – крше и потискују у други план зарад имагинарног обезбеђивања стабилности, односно зарад подржавања тзв. стабилократије.

Процес европске интеграције је механизам који је свим земљама које су постале чланице Европске уније донео просперитет, јер најчешће доприноси унапређењу владавине права и смањује неизвесност, уз истовремено повећање инвестиција у инфраструктуру и унапређење свих система битних за живот. Сматрамо да ће наставак политике која је вођена у претходном периоду, а овај закон и влада који ће из њега проистећи су оличење такве политике, довести до даљег заостајања Србије за регионом, повећање, уместо смањења, разлика у развоју у односу на Европску унију, а грађанима ће моћи да пружи само једну бесперспективну будућност на самом зачељу нашег континента.

О успешности процеса европских интеграција, односно неуспешности, сведочи и чињеница да је Србија од отварања преговора до сада отворила десет од укупно 35 поглавља, а два је затворила, и то она која се по аутоматизму затварају. Као поређење, Црна Гора је после пет година преговора отворила 28 поглавља а три привремено затворила.

Због свега претходно реченог, у дану за гласање ће посланици Клуба самосталних посланика гласати против Предлога измена и допуна Закона о министарствима, а затим и против избора нове-старе владе. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Мира Петровић, изволите.

МИРА ПЕТРОВИЋ: Поштована председнице, уважене колегинице и колеге, Посланичка група ПУПС ће подржати Предлог закона о изменама и допунама Закона о министарствима, зато што смо ми у начелу прошле, 2016. године, када смо имали изборе и када је председник Вучић, тада премијер... Молила бих само, ако може, мало тишине. Хвала.

Прошле године је, после завршених избора 2016. године, премијер Вучић у свом експозеу врло прецизно дефинисао политику ове владе у наредне четири године. Ми из ПУПС-а смо те стратешке циљеве прихватили, као и ова

скупштинска већина, и нама је потпуно логично да се сада, у овој измени која се догодила на председничким изборима када је премијер Вучић победио, указала сјајна прилика да оно што је у међувремену пракса показала сада изменимо.

Да ли ће бити 18 министарстава, 20 или 25 за нас из ПУПС-а је апсолутно небитно. Суштина је да спроведемо све оне циљеве који су зацртани прошле године у том експозеу и политици коју смо сви ми заједно прихватили. Ти циљеви су такви какви јесу, прихваћени са наше стране – некада траже радикалније промене, некада траже радикалније резове.

Мене је чудила јутрошња прилично бурна дискусија у вези са ова два министарства, издвојена пре свега зато што је министарство екологије постојало, па је било у оквиру пољопривреде итд. То је нешто што морамо да радимо и потпуно је било логично да се сада издвоји и да све оне захтеве, на крају крајева које нам даје Европска унија, испунимо.

Канцеларију за европске интеграције имамо већ годинама. Досадашња министарка без портфеља је то сјајно водила, са много ауторитета, са приличном чврстином, са знањем, и ја уопште не видим зашто се већ данас изражавају сумње да ли ће то министарство моћи да функционише или неће. Све проблеме на које будемо наишли решаваћемо у ходу тако да немам нимало сумње да ће она или било ко други кога будућа премијерка буде поставила, уопште немам дилему да они неће одговарати функцијама на које ће бити постављени и да то неће моћи да раде.

Суштина јесте да ми остваримо нешто. Не можемо да изаберемо пут ка ЕУ, сви се држимо њега већ годинама, а онда застајкујемо сваки пут кад нам се учини да је за нас то згодно. Морамо да урадимо и ствари које нам се не свиђају, морамо да урадимо и ствари које се од нас траже.

Нама из ПУПС-а нимало није била лака подршка коју смо дали за фискалну консолидацију. Можда је то за нас из ПУПС-а било најболније, али смо сви, као врло искусни људи са много знања, са много стажа и са много разума, знали да је то неминовно. И то се показало као исправно. Те тако, ово су ствари које су дошле у ходу.

Да ли ће пракса показати у наредном периоду ове владе да можда треба још нешто променити, да је можда требало додати још неко министарство, то ћемо видети, али у сваком случају не видим зашто пола дана изгубисмо у неким расправама, не видим ништа лоше у томе.

Слажем се потпуно и са госпођом Чомић и са господином Јовановићем када су говорили о комуникацији која мора да буде у Скупштини. За нас из ПУПС-а је то већ познато. Ми смо врло пристојни и васпитани. Нажалост, некада се сматра да је то израз неспособности, али ми то генерално нисмо и то смо својим каријерама показали, те тако мислим да је подршка коју ћемо ми дати предлогу измена и допуна Закона о министарствима логичан след свега онога што ми радимо ових протеклих година покушавајући да дамо свој допринос да се зацртани циљеви остваре и да се поправи економија и побољша стандард свих у Србији, а нарочито пензионера, које ми овде заступамо. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Војислав Шешел.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ: Даме и господо народни посланици, данас смо се састали да на иницијативу највеће посланичке групе усвојимо измене једног закона који би требало да буде најтрајнији, који би требало да буде органски закон, а ми га мењамо од Владе до Владе.

Сећате се вероватно моје полемике са Вучићем прошли пут око министарства за екологију. Вучић је био против, па је још говорио – и ми кад смо били у влади народног јединства нисмо имали то министарство. А ја сам му одговорио – е, имали смо, Бранислав Блажић је био министар, па је још данас поновио онај говор који је држао тамо када је био министар.

Значи, треба нам министарство екологије. Треба. Али озбиљна власт гледа да уради озбиљне законе, а не законе од данас до сутра. Сад нам треба нова комбинација с коалиционим партнерима, па ћемо мало то сад удесити да томе прилагодимо. Треба органске законе доносити квалитетно, стручно. Људи који знају тај посао морају да раде на органским законима. Не они који имају само формалне квалификације, него они који заиста знају ту материју.

Зато ми српски радикали немамо ништа против да се уведе опет министарство екологије. Имали смо га и у време наше владе народног јединства, имали су га и досманлије, мислим да сте га ви у једном или два периода укинули па га, ево, опет уводите. Значи, мало дошла памет до главе, у реду је.

Али ово друго што радите, ово је мени невероватно, да тражите оснивање министарства за европске интеграције. Шта је министарство? Министарство је, по дефиницији, највиши орган управе у једној области. Може комплетном државном управом да управља само један министар. Дешавало се то у неким монархијама. Знате зашто? Зато што је краљ био потпуно ван закона. Краљ није могао да одговара за своје поступке ни кад су кривична дела, па је краљевске акте морао да потписује неки министар и његов потпис се звао „премапотпис“. И ако већ краљ не може да одговара, одговара министар.

Пошто се државна управа гранала, систематски се повећавао број министарстава. Краљевина Србија је некада имала четири, пет, шест, седам министара. Ми сад стижемо до 18, а имали смо их и више, и 23 их је било у некој фази, чини ми се. Али није толики проблем у броју министарстава ако ће министарске послове обављати одговорни људи и ако ће та министарства бити рационално саздана.

Немогуће је да постоји министарство за европске интеграције. Чиме управља то министарство? Која је то управа под његовом надлежношћу? Које ће то опште правне акте да доноси то министарство? Какав ће управни поступак да води то министарство? С ким ће водити управне спорове и по којим питањима? То би све требало да се сагледа из надлежности министарства. А ево, ми кад гледамо надлежности, каже се да „министарство обавља послове државне управе и са њима повезане стручне послове који се односе на...“

Прво, министарство може да обавља само послове из државне управе. Министарство није ту да обавља стручне послове. Стручне послове не обављају ни органи, стручне послове обављају стручњаци. И подразумева се да свако министарство мора имати одређене стручњаке који ће му обављати стручне

послове. Не да се запошљавају са партијске листе, него по томе што су стручни и што знају да ураде неки посао.

Каже се да се ти послови односе на координацију, праћење, извештавање у вези са процесом придруживања и приступања Европској унији. То праћење могу новинари да раде, што да ради министарство? Зашто министарство нешто да прати? Постоји служба за праћење а не министарство за праћење. Каже се – координацију. Шта оно координише? Председник Владе, као први међу једнакима, он координише, заједно са другим министрима и олакшава посао Владе тако што ће многе одлуке бити усаглашене пре изношења на седници Владе. Ми смо имали некад седнице Владе по пет минута, јер смо унапред све усаглашавали, а некад је то усаглашавање било са сабљама у рукама, поготово у одбору који сам ја водио, у Одбору за привреду и финансије. Остали су стенограми; неке сам ја и објавио и тиме се поносим.

Сад, шта значи то праћење? У име кога они прате и за кога прате? Извештавање. Кога ће извештавати? Да извештавају Владу? Па сама влада обавља тај посао. Затим, стручне послове који се односе на координацију приступних преговора са ЕУ и радна тела основана за потребе преговора. Шта то значи? Ово је једна бесмислица. Ако је реч о овако важним стварима, то мора министар иностраних послова, то мора председник Владе, то опет стручне службе треба да спремају.

Последњих пет минута ћу говорити против ЕУ, па ме упозори, Мајо, молим те, кад дође то време.

Затим, усмеравање рада преговарачког тима за вођење преговора о приступању Републике Србије Европској унији и давање обавезних инструкција и упутстава, сходно политици Владе. Дакле, овде су правни акти обавезне инструкције и упутства. Које инструкције? Која упутства? Је л' то негде нормирано? Хоће ли бити нормирано? Хоће ли бити прописана санкција ако се то не оствари? Ништа од тога нема.

Аналитичку подршку у раду преговарачког тима. Пазите, аналитику треба да нам ради Републички завод за статистику и други стручни органи, а не министарство, министарство се не бави аналитиком.

Координацију спровођења Споразума о стабилизацији и придруживању и рада заједничких тела основаних тим споразумом. Рекох већ, координатор је председник Владе као први међу једнакима. Не може то ново министарство сад да захвата надлежности других министарстава па да и њих координише. Није ово министарство над министарствима или министарство праћења па да прати све ministre и сва друга министарства.

Затим, координацију припреме стратешких докумената у вези са процесом приступања ЕУ. Координацију припреме стратешких докумената, стратешка документа, ако је заиста реч о неким стратешким документима, опет треба да раде стручњаци а не министарство. Министру дајте стадо оваца да чува ако зна, ако не зна – ником ништа, али за ово треба неко ко зна шта је стратегија. Ево, упитајмо све наше ministre, ниједан не зна дефиницију стратегије, дајем главу на пањ. До данас нису знали, ако их не подучи Лазански од вечерас па надаље.

Координацију припреме и спровођења националног програма за усвајање правних тековина ЕУ. Ово је до лудила доведено. Ако бисмо заиста ушли у ЕУ, а нећемо никад, ја вам гарантујем својом главом да нећемо никада, онда би то опет радили стручњаци појединих министарстава из области просвете, здравства, културе, информисања, социјалне политике, рударства, индустрије, трговине, туризма итд., а не једно централно министарство за сва питања.

Координацију сарадње органа државне управе са Европском комисијом и другим стручним телима ЕУ. Нема координације сарадње државних органа, органа државне управе. Орган државне управе или сарађује или не сарађује, и његова сарадња може бити искључиво под контролом Владе као такве. Па сваки министар када путује у иностранство треба да поднесе Влади захтев да му одобри путовање и да образложи због чега путује. Имали смо ту праксу. Можда то код вас сад нема. Ми смо једног заменика министра сменили зато што је путовао без консултација, и то не консултација са Владом, него га послао његов министар из друге странке а није се нама јавио. И оп, оде!

Као и сарадњу у процесу придруживања и приступања са институцијама ЕУ. Шта значи то сарадња? То не значи ништа. Ова реченица овде, односно полуреченица, ништа не значи, апсолутно ништа. Затим се набраја: институцијама ЕУ, државама чланицама, кандидатима и потенцијалним кандидатима.

Праћење и подстицање усклађивања прописа Републике Србије са прописима и стандардима ЕУ и обавештавање ЕУ и јавности о томе. Јавност треба да обавештавају новинари. А шта они имају овде да прате? Свако министарство има своје задатке, ради у оквиру својих надлежности и подноси извештај Влади. Бар би требало да подноси извештај Влади.

Помоћ министарствима и посебним организацијама у усклађивању прописа са прописима ЕУ. Адвокатске канцеларије треба да дају такву помоћ, или ови нотари, неко ко се стручно бави тим послом.

Успостављање и развој система за коришћење структурних и кохезионих фондова ЕУ. Који су то системи? Ако се и добију неке паре, а добија се на кашичицу, добијамо много мање него што нам отимају. То опет треба свако министарство у оквиру своје надлежности да одлучује, а ви овде суспендујете министарства.

Припрему докумената којима се дефинишу развојни циљеви и приоритети за финансирање из структурних и кохезионих фондова ЕУ. Припрему докумената врши министарство? Ваљда врше стручни људи, није то надлежност министарства. Где је овде државна управа, као што имамо у Министарству просвете читав низ државних установа – основне школе, средње школе, универзитете, више школе и читав низ других институција? Министарство управља тиме ако је реч о установама у државној својини, а може и да контролише рад својим инспекцијама. А овде никакве инспекције нису предвиђене. Јер, кад би и била овде нека инспекција, онда би морала да се меша у послове неког већ постојећег министарства – како се спроводи, нпр., реформа школства у складу са неким надзорима ЕУ, па би требало само министарство да испитује а не неко изнад тог министарства.

Мајо, водиш ли рачуна?

Праћење спровођења, вредновање и извештавање о спровођењу програмских докумената финансираних из струковних и кохезионих фондова ЕУ. И овако још безброј до краја, 20 минута је мало да бих све то и прочитао, а нигде мяса нема. Кажете немате пара за сарму; неко вам каже купите трешње па имате и месо и воће. Отворите трешњу, нема црва. Е овде нигде црва нема, јер једини црв овде нешто треба да ради. Опрскано све? Ево, види се да је добро, темељито опрскано.

Е сад, шта је овде проблем? У ЕУ никад нећемо ући. Ово министарство је једна најобичнија глупост. Само ћемо трошити паре и само ће нас Влада замајавати као претходних пет година својим успесима на европском путу и наредне четири или три године, ако је пре тога не оборимо, док народу не досади сама причао о европском путу.

Дајте народу хлеба, а не европски пут. Вратите народу пензије и делове плата које сте отели. Ено наша секретарица у посланичкој групи има месечну плату 25.000 динара са средњом стручном спремом, а ви нам уводите министарство за европске интеграције.

Уосталом, Србији је већ понуђено да уђе у разне облике источноевропских и евроазијских интеграција. Званично је то понуђено и Вучићу сад у Пекингу. Ми немамо куд него у те источне интеграције. Ове западне само служе да нас до голе коже одеру. Они отимају више од две милијарде евра што сваке године Србија добије само банковних дознака од радника запослених у иностранству, а колико дође из новчаника у новчаник, колико се даје родбини и пријатељима то више не може нико реално да сагледа. Они користе наше тржиште, користе то што нема царинских дажбина и засипају нас страном робом. Страном робом којом се трују наша деца. Ми смо забранили узгој свих генетски модификованих биљака, али нас они затрпавају месом које је произведено тако што је исхрана стоке организована на бази генетски модификоване соје или неке друге хране.

Сада се ја питам ко је могао овако нешто да напише. Немојте, молим вас – мало смо га улепшавали, немојте ништа да кажете што би могло да буде увредљиво, успешно смо га улепшали. Видите једну ствар, ово је писао неко ко нема појма о управном праву, а потписао неко ко је доктор правних наука и доцент Управног права на Правном факултету у Новом Саду. Ја не кривим Александра Мартиновића, није он крив. Крив је његов професор Драган Милков, што није примењивао озбиљне критеријуме када је вршио избор у звање доцента. Он је крив. Јер би можда у том случају овде дошао неко други, са озбиљнијим предлогом измена и допуна Закона о министарствима, а не да нас овде замајава.

ПРЕДСЕДНИК: Време. Хвала.

Реч има Александар Мартиновић као предлагач.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Добро, господин Шешел има тај обичај – када је неко са њим, онда је најбољи, кад га неко напусти, онда не ваља ништа. Док сам био код њега све је било супер, био сам и паметан, нисам био ни

мајмун, нисам имао ни велике уши, а откад више нисам са њим све је наопако – и ко ме је пустио на испиту и какав сам доктор итд.

Али није то сада битно. Мени се чини да је овде проблем у нечем другом. Господин Шешел, из објективних разлога, дакле заиста из објективних разлога није био у стању да прати законодавство Републике Србије које се односи на државну управу.

Закон о државној управи је, господине Шешел, донет 2005. године. У Закону о државној управи пише који су органи државне управе, да су то министарства, органи управе у њиховом саставу и посебне организације и пише који су послови државне управе. Ви сте се овде ишчуђавали како то да у члану 13а, где се дефинише делокруг а не надлежност, то би као доктор марксизма и лењинизма требало да ви знате, дакле тамо где се дефинише делокруг министарства за европске интеграције ви сте се овде ишчуђавали како може ово, како може оно. Па може, зато што је дефинисано Законом о државној управи.

Који су послови државне управе? Први посао – учествовање у обликовању политике Владе, то је законом дефинисано. Други посао државне управе је праћење стања, члан 13. Закона о државној управи: „органи државне управе прате и утврђују стање у областима из свог делокруга, проучавају последице утврђеног стања и, зависно од надлежности, или сами предузимају мере или предлажу Влади доношење прописа и предузимање мера на које је овлашћен“. Трећи посао државне управе, који је најкомплекснији – извршавање закона, других прописа и општих аката.

У члану 15. Закона о државној управи (господин Шешел се ишчуђавао, каже – каква упутства да пише министарство за европске интеграције) каже: „Министарства и посебне организације доносе правилнике, наредбе и упутства“.

Упутство је општи правни акт органа државне управе којим се одређује начин на који органи државне управе и имаоци јавних овлашћења извршавају поједине одредбе закона или другог прописа. Правилници, наредбе и упутства објављују се у „Службеном гласнику Републике Србије“. Чим се нешто објављује у „Службеном гласнику Републике Србије“ значи да је у питању пропис, јер рубрум изнад члана 15. гласи: „Прописи које доносе органи државне управе“, а ту су правилници, наредбе и упутства. Тако да са правног становишта овде нема ничег спорног.

Затим, четврти посао државне управе је инспекцијски надзор. Пети посао државне управе је старање о јавним службама. Шести посао су развојни послови. Седми, то је она резидуална група послова државне управе, пише – остали стручни послови. „Органи државне управе прикупљају и проучавају податке у областима из свога делокруга, сачињавају анализе, извештаје, информације.“

Господин Шешел се питао шта има да информишу. Па имају по закону да информишу. „Извештаје, информације и друге материјале и врше друге стручне послове којима доприносе развоју области из свог делокруга.“

Зашто сам ово цитирао? Зато што је члан 13а, који говори о министарству за европске интеграције, апсолутно у складу са одредбама Закона о државној управи. Дакле, постоје и стручни послови, постоји и обавеза министарства, не само за европске интеграције него свих министарстава, да

прикупљају и те информације пласирају другим органима и државне управе и грађанима. Министарства могу да доносе упутства и да прате стање у одређеним областима. Овде је било неког ишчуђавања – какво праћење стања, шта праћење стања... Па пише у Закону о државној управи.

Ево, признајем да сам глуп, признајем да је и професор Милко погрешно и да ми докторат ништа не ваља, ја све то признајем, али допустите да и ми глупи људи имамо право нешто да приметимо. Ја сам научио на Правном факултету једну ствар – не можете један закон да тумачите одвојено од других закона који се на тај закон наслањају. Сад ишчупате, онако на силу, један члан из Предлога закона о изменама и допунама Закона о министарствима и онда вршите анатомију тог члана, па како може он, па како може она, а не кажете да постоји један кровни закон над Законом о министарствима који се зове Закон о државној управи и који дефинише и који су органи државне управе и послове државне управе. Да ли се тај закон вама допада или не допада то је нешто друго, али тај закон постоји и тај закон детаљно описује које послове државне управе обављају органи државне управе у Републици Србији, дакле министарства, органи управе у њиховом саставу и посебне организације.

Легитимно је бити против Европске уније, то је легитимно, ја то разумем. Легитимно је градити политику на томе да сте против Европске уније, то је политички легитимно. Али ви немате правну аргументацију против министарства за европске интеграције јер смо вам ми сада показали да све ово што је у делокругу рада министарства за европске интеграције проистиче не из моје воље, не из воље било ког посланика СНС-а, него из Закона о државној управи. Постоји нешто што се зове системско тумачење прописа. Не да један члан не можете тумачити сам за себе, него ниједан закон не можете, ако хоћете да дођете до доброг тумачења, да тумачите без ослањања на неке друге законе. А ви сте ишчупали један члан зато што сте наводно против ЕУ. Па како може он, па како може она? Може лепо, зато што Закон о државној управи, који је донет 2005. године, прописује који су послови државне управе.

Дакле, овде је ствар потпуно јасна. Политички је ваша аргументација у реду, ви сте против Европске уније, ја то разумем, али оно што не разумем то је да не познајете правни систем Републике Србије и да не знате да је пре овог закона донет и још увек важи Закон о државној управи, који дефинише који су органи државне управе и шта ти органи државни управе раде.

ПРЕДСЕДНИК: Реплика.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ: Господин Мартиновић је говорио против овог закона о државној управи у време када је он био актуелан, а сад је спроводитељ тог закона. Није му пало на памет да га мења или да га прилагођава итд.

Упутства могу бити општи правни акт, али која упутства може давати овакво министарство и коме може давати та упутства? Ово министарство може да окупи Перу, Ђоку, Симу, Миланчета и још четири-пет њих, толико секретарица и толико возача, па они седну, распореде се и кажу – ми смо министарство. Нема никакве државне управе под овим министарством и нема ниједног општег управног акта који би могли да донесу. Немају ни капацитет, што каже Јојић. Где им је? Празно је ово, нема меса.

Ово би служило као замена за сва министарства да Влада ради само на пословима укључења у ЕУ и да сва министарства служе томе, другачије не може. Можете формирати инспекцију про форме, али без да ту инспекцију шаљете у туђи ресор. Како је то ваше министарство посебно, мимо других министарстава, да бисте ви давали те инструкције, обавезна упутства или доносили друге опште правне акте? Где бисте ви давали појединачна решења у управном поступку? Ко ме? Ко ме бисте дали решење? Дајте одговорите на то конкретно питање. Ко ме? Решење Пери да престане да коље свиње у свом дворишту.

ПРЕДСЕДНИК: Време. Хвала.

Реч има Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, ево сад смо установили да министарство за европске интеграције ипак може да издаје упутства. У почетку је било не може, сад видимо да ипак може.

(Војислав Шешељ: Не може.)

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, немате сада микрофон, па нико не чује шта добацујете.

(Војислав Шешељ: Мајо, лукава си као лисица.)

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Господине Шешељ, само полако, немојте да се нервирате. Ја сам глуп, имам велике уши, али ћу покушати да вам објасним. Ево и господин Мирчић вам суфлира. И њему сам био добар док сам био са вама.

(Милорад Мирчић: Ниси био човек ...)

Јесте, ви сте, господине Мирчићу, познати јунак и никога нисте издали. За вас човек постаје издајник чим неће беспоговорно да слуша сваку глупост коју ви изговарате. И одмах постаје издајник.

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, не можете тако да се изражавате.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: По тој логици је и Маја Гојковић постала издајник, и Вучић, и пола нас који овде стоји...

ПРЕДСЕДНИК: Добро, ја сам лукава, али нема везе.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Ко год неће да извршава наређења, он постаје глуп, издајник, ружан, овакав, онакав... Није то сад битно.

(Војислав Шешељ: Маја је била против вас.)

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Добро, господине Шешељ. Ви сте били најпре за Тита, па против Тита, па сте били против Драже, па сте били за Дражу, па сте били против Слобе, па за Слобу.

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, мени се обраћајте.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Има ту за кога сте ви све били. То је сада прича за неку другу тему. Да се ја вратим на правни део.

Пита господин Шешељ где је месо. Покушао сам да му објасним да Закон о министарствима прописује делокруг рада сваког појединачног министарства. Делокруг рада је општи круг послова по којима се министарства разликују једно од других. Ово, господине Шешељ, где пише „министарство за европске интеграције обавља послове државне управе који се односе на...“ па се наводи „координације о праћењу“, то је делокруг, то није надлежност.

Шта је надлежност, односно у којим прописима се налази надлежност сваког појединачног министарства, односно другог органа управе? У читавом низу материјалноправних прописа којима се уређују одређене области друштвеног живота.

Не постоји закон о министарствима у којима се дефинише надлежност сваког појединачног министарства. Ово о чему ми говоримо је делокруг, а надлежност за издавање грађевинске дозволе се налази, на примеру Закона о планирању и изградњи, где се налази надлежност ресорног министарства за издавање оружног листа – у Закону о оружју и муницији.

Тако имате сијасет закона који регулишу различите области друштвеног живота. То су ти тзв. материјалноправни прописи који кажу – за доношење дозволе те и те, за доношења решења тог и тог, односно управног акта, надлежно је то и то министарство.

То не може да пише у закону о министарствима. То није писало у закону о министарствима ни када сте ви били потпредседник Владе. Није ни могло да пише. То пише у материјалноправним прописима којима се уређују области друштвеног живота.

Наравно, разумем вашу логику. Ви, зато што сте против уласка Србије у ЕУ, покушавате да банализујете закон. Сада се састану Пера, Мика, Ђока итд. Колико ја знам, пословима европске интеграције у Републици Србији баве се озбиљни људи, људи који говоре стране језике, људи који су добри правници, добри економисти, добри политиколози, људи који су годинама у овој материји, људи за које ви можете политички да мислите ово или оно али људи за које ја не мислим да су лаици и да не знају свој посао.

Дакле, не ради се овде ни о каквом Пери, Мики, Ђоки, овде се ради о озбиљним пословима који се раде за државу. Нико од нас није лицитирао, то сам рекао господину Чедомиру Јовановићу, са датумима и годинама уласка у ЕУ. Ви кажете – гарантујете главом да нећемо никада да уђемо. Можда могу и ја да гарантујем да нећемо никада, али није ствар у томе да ли хоћемо или нећемо, ствар је да ми ове реформе спроводимо због нас самих, не због ЕУ. Ми хоћемо изнутра да организујемо наше друштво тако да оно што више личи на друштво какво је холандско, шведско, немачко, италијанско итд. Верујем да ви немате ништа против таквог типа друштва. Да ли ћемо ми ући у ЕУ и када, то не зависи ни од вас ни од мене. Мало зависи од нас као државе, али зависи од ЕУ, зависи од политичких прилика у државама чланицама ЕУ.

Није ствар у томе – против сам министарства за европске интеграције зато што никада нећемо ући у ЕУ. Можда хоћемо, можда нећемо. Али суштина је у томе да покушавамо да спроводимо такве реформе које ће омогућити да наше друштво иде напред, да наши радници живе боље, да наши пензионери живе боље, да пољопривредници живе боље, да научни радници живе боље – да реформишемо Србију због нас, не због ЕУ. О томе се ради и задатак овог министарства је да учини све што је до Србије да једног дана, ако се створе прилике, уђемо у ЕУ. Не мислим да ће бити смак света и ако не уђемо. Трагично би било...

Разумем вас шта причате, господине Шешељ, само вам кажем следећу ствар – трагедија би била за Србију када не бисмо имали алтернативу, или ЕУ или ништа, или Евроазијска унија или ништа. Ви говорите о неким интеграцијама са Русијом. Искрен да будем, не могу докраја да разумем шта ви хоћете да кажете. Партизанска скупштина на Острогу је, када су била она лева скретања 8. фебруара 1942. године, донела одлуку да је Црна Гора саставни део Совјетског Савеза.

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, молим вас да се вратимо на тему, а ваше историјске дискусије са послаником Шешељем други пут.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Шта хоћу да вам кажем? Дакле, смешно је да се аргументација своди на то – хајде да постанемо федерална јединица у Руској Федерацији. Па неће нас Руска Федерација за федералну јединицу, али хоће Србију као поузданог партнера који води суверену и независну политику као државу која Русији – једина у Европи, сем Белорусије – није увела економске и политичке санкције. То Русија цени код Вучића, то Русија цени код Владе Републике Србије.

На крају крајева, да бисте те ваше идеје спровели у пракси, знате, потребан је један мали детаљ – да народ гласа за вас. Не можете ви да створите „велику Србију“ или да Србију уведете у Русију са четири или пет посто гласова. Политички то није могуће.

ПРЕДСЕДНИК: Ова расправа више не задире у садржину закона. Ово је више расправа о избору Владе и спољнополитичким циљевима Владе.

(Војислав Шешељ: Реч је о надлежностима.)

Нема о надлежностима.

(Војислав Шешељ: Па он је говорио о надлежностима.)

Он је вама одговарао као предлагач.

(Војислав Шешељ: Није тачно.)

Јесте. Он је предлагач.

(Војислав Шешељ: Хоћу ли добити право на реплику?)

Добићете право на реплику ако будете реплицирали у ономе у чему се нисте разумели. Колико сам ја слушала посланика Александра Мартиновића, он је говорио у већини свог излагања да је разумео шта ви говорите.

(Војислав Шешељ: Није разумео.)

Немојте викати.

(Војислав Шешељ: Ниси ни ти разумела.)

Ја нисам ни спорна да разумем, ни не разумем, него вас двојица.

(Војислав Шешељ: Хоћеш ли да ми даш реч или не?)

Не може, зато што ми се обраћате са „ти“.

(Војислав Шешељ: Због тога? Е, добро, запамтићеш овај дан.)

Нисам ово схватила озбиљно. Не мисли посланик Шешељ озбиљно да ми је претио. Разумели смо се, није он мени претио.

Реч има народни посланик Ђорђе Милићевић. Изволите.

ЂОРЂЕ МИЛИЋЕВИЋ: Захваљујем.

Уважена председнице, поштовано председништво, даме и господо народни посланици, предложене измене и допуне Закона о министарствима за

посланички клуб СПС рекао бих да представљају, пре свега, јасну потврду опредељености и одлучности будуће Владе Републике Србије за наставак реформских процеса – за још јачи, бољи и ефикаснији рад у најбољем интересу Србије и грађана Србије и у циљу реализације спољнополитичких приоритета Србије.

Када кажем реализација спољнополитичких приоритета, мислим, наравно, и на пуноправно чланство Србије у ЕУ, али мислим и на јачање традиционално пријатељских односа Србије и са Руском Федерацијом, и са САД, и са Кином и бројним другим државама света.

Рекао бих да је предлог о којем данас говоримо настао као резултат реалне потребе да Влада и министарства унутар Владе могу ефикасније и боље да функционишу.

Пре свега, искуство из претходног периода, уочени недостаци али и реалне потребе државе, реалне потребе грађана као приоритет недвосмислено потврђују да идемо у правцу стварања уређеније, боље и ефикасније државе, а то свакако јесте и интерес свих нас.

Персонална решења јесу важна и ми то не споримо. Важно је да на кључне позиције, када говоримо о министарствима, изаберемо најквалитетније, који ће организовати систем који даје резултате. Али то није тема данашње седнице. Данас говоримо о томе да створимо основ, систем који ће омогућити будућој влади да даје резултате.

Сматрамо да резултати претходне владе јесу заиста добар основ за рад будуће владе, резултати који су видљиви, који су препознатљиви, који су вредновани на прави начин, али исто тако с друге стране сматрамо да кроз измене и допуне закона о којима данас говоримо стварамо темељ који ће бити добар основ за рад будуће владе, да будућа влада може са успехом да реализује прокламоване циљеве и начела који ће бити дефинисани у експозеу мандатара за састав будуће владе.

Подржавајући овај предлог о којем данас говоримо ми заправо још једном желимо да подржимо све оно што је чинила и радила претходна влада, али и да дамо недвосмислену подршку раду будуће владе, пре свега када је реч о наставку реформских процеса, када је реч о модернизацији, променама, када је реч о инвестицији, развоју и расту.

С друге стране, овим предлогом добијамо и предвидљивост, имамо континуитет, имамо стабилност. Дакле ми бирамо нову Владу Републике Србије, али нема неких спектакуларних и драстичних промена када говоримо о броју министарстава, о структури и организацији.

За нас је од суштинског значаја добро и квалитетно устројена организација и структура министарстава унутар Владе Републике Србије, која ће рационално, квалитетно и ефикасно да одговори на оно што јесте суштина, а то су потребе државе и потребе грађана.

Управо сагледавајући овај предлог закона са тог аспекта, он је потпуно оправдан, он је неопходан јер у први план и као приоритет истиче потребе државе и потребе грађана Србије.

Сматрамо да предложени концепт рада и организације министарстава унутар Владе Републике Србије са добром основом из 2012. године и уз оно што чинимо и радимо данас, дакле стварамо добар и оптималан модел који може и треба да буде применљив и за неке будуће владе а не да, када се бира нова влада, имамо нови концепт прилагођен актуелном политичком тренутку или да га прилагођавамо коалиционим договорима. На овај начин ми ћемо показати и показујемо да смо озбиљна, одговорна и стабилна држава која има континуитет и која своју политику не дефинише од данас до сутра.

Сигурно је да је ово закон који је највише мењан у Народној скупштини Републике Србије и, када то кажем, мислим да нисам рекао ништа ново. Мењан је управо због тога што немамо системски приступ у решавању овог питања и немамо оптималан модел каква је то влада неопходна и који је то број министарстава који је неопходан да би Влада функционисала. Немамо, не постоје ни европски стандарди, већ свака држава, сходно својим потребама, дефинише одређени број министарстава, дефинише послове, дефинише надлежности.

Ми се залажемо за системски приступ и већ сам рекао – имамо један добар модел из 2012. године. Уз измене и допуне о којима данас говоримо сматрамо да долазимо до једног функционалног и одрживог модела који може да даје резултате и који треба да буде применљив и када је реч о будућим владама.

Свака посланичка група, наравно, изнеће своје ставове, сугестије, предлоге, то је потпуно легитимно и то поштујемо, али је веома важно да овај предлог не сагледавамо као политичку прокламацију, јер он није резултат политичких трговина и политичких договора већ је резултат реалне потребе, понављам, да имамо ефикаснију и боље уређену државу, да би министарства унутар Владе могла боље и ефикасније да функционишу, искуства из претходног периода, уочени недостаци, али, наравно, на првом месту потребе државе и грађана.

Веома је важно да овај предлог не сагледавамо само кроз персонална решења и кроз број министарстава. Персонална решења су важна али нису тема данашње седнице, то сам већ рекао.

Када је реч о броју министарстава, па, хипотетички, Влада може да функционише и са пет или шест министарстава, али је важно да знамо шта хоћемо и какву Србију хоћемо, па ако је то кључни проблем, број министарстава, онда сам потпуно убеђен да имамо веома квалитетан законски предлог.

За нас је од броја министарства, за посланички клуб СПС, далеко важнија структура, организација, одговорност, озбиљност, квалитет и ефикасност у раду министарстава унутар Владе Републике Србије.

Суштинске примедбе на начин када је реч о пословима и надлежностима, организације рада у министарствима искључиво зависе од тога, чини ми се, са које позиције посматрате систем власти, да ли сте власт или опозиција, и то је потпуно могуће и разумљиво.

С друге стране, када је у питању животна средина и заштита животне средине, тачно је да је 90-их година ово било посебно министарство, тачно је и да је 2007. године у периоду владе Војислава Коштунице постојало

Министарство заштите животне средине и да у периоду од 2000. године до данас нисмо имали одвојено министарство заштите животне средине већ је ова област била део неког другог министарства. Тачно је и то да су постигнути добри резултати у области заштите животне средине док је ово министарство било део Министарства за енергетику и развој животне средине и док је било и данас је део Министарства пољопривреде.

Подаци говоре да су остварени добри резултати када је реч о унапређењу заштите животне средине, али са друге стране, потенцијали су велики. Да би се ти потенцијали искористили у пуном капацитету, важно је да имамо посебно министарство. Ово је веома сложена, ово је веома комплексна и захтевна тема и захтева високе стандарде, а уједно ово је тема која се тиче свих нас.

Мислим да формирањем посебног министарства Србија и будућа Влада Републике Србије показује да ће се на одговоран, озбиљан и посвећен начин бавити овом облашћу у циљу повећања ефикасности заштите животне средине, али и у циљу повећања преговарачких позиција на путу европских интеграција, јер опште је познато да, када говоримо о хармонизацији законодавства и хармонизацији прописа са законодавством и прописима ЕУ, једна трећина прописа мислим да се конкретно односи на заштиту животне средине, да се Поглавље 27 конкретно тиче заштите животне средине и да је веома важно на прави начин искористити и фондове Европске уније, јер неки подаци говоре да је у наредном периоду потребно да Србија, да би на прави начин унапредила и заштитила животну средину, уложи негде око 10 милијарди долара.

На самом крају, сагледавајући као разлоге све оно што сам већ рекао, посланички клуб СПС у дану за гласање подржаће предложене измене и допуне закона. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Владимир Орлић, као овлашћени.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, госпођо председнице.

Даме и господо, ја бих, ако дозволите, искористио првих пар секунди излагања да најпре честитам грађанима Србије на оном заиста изванредном, сјајном, импозантном скупу који смо имали у нашој престоници јуче – на величанственој инаугурацији председника Републике Александра Вучића, прилици да видимо заиста свет у нашој земљи, дакле и представнике Руске Федерације, САД, Народне Републике Кине, државнике из региона али и из Европе, Азије и Африке. Заиста је било на понос бити држављанин ове земље, бити припадник овог народа на јучерашњи дан. Честитке свима.

Што се тиче закона о ком расправљамо данас, наравно да СНС и наша посланичка група, комплетна, подржава Предлог закона. Ми смо својим потписима подржали и предлог да се данас састанемо и расправимо баш о овом предлогу овако састављеном.

Предлог подразумева измену структуре, форме, кроз увођење два нова министарства. Подржавамо тај део предлога, као што подржавамо и ове друге, такође важне ствари, које не треба да сметнемо с ума, да, што се тиче делокруга рада, о томе смо причали данас, неких министарстава, постоји потреба да будемо у току са законима које смо сами усвојили у међувремену, а да будемо у току и са добром праксом и добрим стандардима који важе у свету на који се угледамо.

Што се тиче предлога да формирамо ново министарство које ће се бавити специфично ресором заштите животне средине и министарство које ће се бавити питањима европских интеграција, и једно и друго је изванредно важно. Могу само да се сложим са оценом да је апсолутно у складу са реалним потребама наше државе у овом тренутку.

У образложењу које сте добили, даме и господо, између осталог пише да је питање квалитативног извођења процеса европских интеграција у периоду пред нама један од главних мотива за овакав предлог.

Чињеница јесте да је пред нама пуно посла и чињеница јесте да пратеће последице, рецимо да ће ресор пољопривреде сада функционисати у засебном министарству које ће се бавити само тим сегментом или само тим ресором, да је заиста кадар да изнесе тај посао а да заиста има реалног посла којим ће имати да се бави. Ја се у том смислу потпуно слажем, наравно, са свим што је данас изречено од стране овлашћеног предлагача.

С друге стране, заштита животне средине, конкретно у контексту ових питања о којима понајвише говоримо данас а то су питања европских интеграција, није лоше, због јавности која ово прати, навести само пар ствари које треба имати на уму. Прво, иако је мање-више уврежен став да по питању ове проблематике, дакле заштите животне средине, Србија не стоји баш добро када је реч о интеграцијама, заправо је Република Србија једина држава кандидат из региона која је добила позив да поднесе преговарачку позицију без претходних услова. Мисли се на позицију у предметном поглављу, Поглављу 27, које се бави управо заштитом животне средине.

Закључак скрининга је да ми, што се регулативе тиче, не стојимо уопште лоше, да смо у доброј мери већ усклађени с оним тековинама које желимо да достигнуемо у потпуности. Међутим, примена закона је у раној фази. Пуно је посла пред нама, стратешког посла, што се такође закључује у резултатима скрининга, као и да је потребно да имамо снажније административне капацитете. Оно што се апострофира на више места је да надлежности буду адекватно усклађене, да имамо и капацитете на институционалном нивоу прилагођене потребама овог посла.

Дакле, све ово води закључку да је пред нама захтеван посао, динамичан рад и предлог да тај рад буде реализован кроз засебна министарства у том смислу има пуну логику, па због тога и нашу пуну подршку.

Новац ће бити занимљиво питање. Извесно је да ће требати. Истина је да ми немамо велика средства опредељена за ове сврхе и овај ресор. Извесно је да ће пуно коштати посао који је пред нама, не само до отварања него и до успешног затварања тог поглавља, до успешног достизања свих стандарда. Због тога новац јесте, сложићу се са свим коментарима датим у том смеру данас, врло важно и осетљиво питање.

Увођењем овакве структуре, између осталог, бавићемо се стратешким пословима, специфичним плановима. Идеја је да кроз ревидирање тих специфичних планова утичемо и на укупан обим средстава која ће бити потребна.

Даље, постоји добар, реалан основ да очекујемо инфраструктурне пројекте у овој области, иако опет финансије нису на завидном нивоу. Отвара се додатни простор кроз нов начин регулисања тзв. еко таксе, нова средства, самим тим нови потенцијал за ове инфраструктурне пројекте, па и њих треба изнети. И они треба да буду реализовани кроз одговарајући административни и институционални потенцијал или капацитет, што опет значи министарство. Опет више посла у периоду пред нама.

Да бисмо на време доставили преговарачку позицију, треба да прво решимо тај институционални ниво. Одговор је – министарство. Када отворимо, након позиције, ово поглавље треба и затворити. Онда наступа посао од преко 700 различитих прописа које треба ускладити, дакле не законом, закони су већ поприлично добри, али свега осталог што такође захтева одговарајуће капацитете.

На самом крају али не и најмање важно, да се вратимо на оне фондове. За фондове ЕУ треба конкурисати. И то је јако велики потенцијал у овој области, што би такође могло на одговарајући начин да ради министарство.

Када је реч о министарству које ће се бавити питањем и пословима европских интеграција, било је овде различитих порука и тонова. Мислим да смо се око овог првог, које се тиче заштите животне средине, без разлике сви сложили да је предлог добар и да је заиста потребан.

Око овог другог било је ту и неких супротних идеја, да то тако назовем. Наравно, од укупно, колико ми се чини, две рекламације, једна иде право на рачун оних који су то рекли као што би рекли било шта друго из простог разлога што не разумеју и из простог разлога да недостатак знања није изузетак ни када је реч о овој области.

Код оних других, опет, чули смо то као што смо тако исто могли чути било шта друго али из другачијих мотива; дакле није посредни неки специфичан недостатак знања, него је посредни комплетна равнодушност. То смо чули од оних који би могли да кажу ама баш било шта на овом свету уколико се тако нареди. Доказ томе је чињеница да су 2008. године, чини ми се, аплаудирали реченици да желе да буду равноправан партнер у ЕУ, без условљавања са КиМ у саставу Србије итд., итд., а данас како неко помене ЕУ, скачу до плафона. То је доказ да исто тако могу да кажу и „да“ и „не“ на било коју тему, без икакве разлике.

Што се тиче посла који нас очекује овде, имамо добре резултате и то је забележено, евидентирано црно на бело, између осталог, кроз ова поглавља о којима смо говорили данас – 10 отворених, два привремено затворена. Да додамо на списак још, чини ми се, три која су у овом тренутку од стране Србије комплетно спремна и која само чекају на одговарајућу сагласност од стране наших партнера из ЕУ, а можемо и то да отворимо и можемо и ту посао да започнемо као што смо урадили са претходних десет.

Велики посао, још једном, а да је реч о послу који је изванредан говоре и скорошње изјаве госпође Могерини и господина Хана да унапређење динамике по питању интеграција чека читав наш регион, укључујући и Србију, што је уједно и мој прелазак на одговор или коментаре на данас постављена питања,

пошто се поставило питање каква је наша перспектива и шта ми знамо на тему те перспективе, одговор је управо овај и он долази управо од званичника који представљају европску заједницу.

Очекује се унапређена динамика, очекује се више посла, а за нас, па наравно, више добрих резултата. О тим резултатима, пошто је и то било питање данас, не брините, има ко да се стара. Има ко да се стара, између осталог, зато што смо већ добар посао обавили па то довољно говори само за себе. Тих десет поглавља није с неба пало. Неко се, богами, добрано постарао да ми урадимо добар посао, толико добар да не може да га оспори нико на свету.

На тему интелектуалних, стручних итд. капацитета била су, чини ми се, укупно два коментара у том смеру данас. Ево једног мишљења које не долази од стране нас који смо можда политички опоненти онима који су то рекли, а ово мишљење је дато на тему, опет доказано, способности Србије да апсорбује средства управо из европских фондова, на основу врло професионалног приступа Србије у том смеру.

Коментар гласи – данас, очигледно у жељи да се направи разлика у односу на оно некада, нпр. до 2012. године, ми имамо нешто бољу интелектуалну структуру за припремање пројеката итд. Ово је рекао стручњак, професор Економског факултета, а ово је уједно рекао и председник Европског покрета у Србији, ако овим критичарима нешто значи ово мишљење, а верујем да значи с обзиром на то да долази са адреса са којих долази.

Што се тиче питања ових фондова, дакле питање јесте озбиљно. Ми можемо и данас, у овој начелној расправи, и у понедељак, када будемо говорили у појединостима, да пређемо и на нешто шири контекст али да се држимо теме, па није спорно да говоримо и о идејама за „Берлин плус“ и о могућностима да мало боље дефинишемо шта ћемо то тачно радити у овим секторима, али све су то, даме и господо, ако ћемо да будемо у потпуности отворени и поштени, добре и корисне ствари за ову земљу. Добре и корисне зато што су на добробит наших грађана.

У том смислу бих волео да то буде најважнија порука данас. Још једном подвлачим оно што је већ казао овлашћени предлагач – ово су ствари које су реална потреба Србије, ово су ствари које доносе нешто корисно, у смислу квалитета живота у најширем контексту, у смислу добре праксе, добре управе, добре администрације, добре државе, за наше грађане. Ово је нешто што ми радимо зато што користи нама, користи нашим људима, ово је нешто што ми радимо за сопствено добро, а како ће формално бити крунисано неким чланством за неку годину, пре или нешто касније, то је формалност која остаје на крају. Корист коју обезбедимо добрим односом, озбиљним приступом и добрим резултатима трајна је и она је наш главни циљ. Хвала вам лепо.

ПРЕДСЕДНИК: Прелазимо на листу.

Реч има народни посланик Дубравка Филиповски.

Изволите.

ДУБРАВКА ФИЛИПОВСКИ: Расправљајући данас о Закону о министарствима, који је основа за формирање Владе, очекујем две ствари. Прва ствар је стварање услова за још већи рад, за још већи замајац у започетим

реформама, а друга је да два нова министарства треба да дају управо тај замајац који је потребан европским интеграцијама.

Мислим да је веома важно рећи да је Србија прва земља у процесу европских интеграција која је добила могућност да отвори Поглавље 27 без додатних услова. Пред нама је због тога велики посао, много је пројеката које треба реализовати и оно што је за мене кључно када је у питању формирање овог министарства је да се у локалним самоуправама морају формирати тела за заштиту животне средине, за екологију, како би будуће ресорно министарство радило онако како се од њега очекује.

За министарство европских интеграција је веома важно што обједињује све постојеће структуре у области европских интеграција Србије и што ће координирати сва остала министарства у овој области. Самом чињеницом да Влада Републике Србије предлаже да министарство без портфеља за европске интеграције постане министарство са портфељом мислим да шаљемо снажну и пре свега искрену поруку европским партнерима колико је процес европских интеграција важан за Србију.

Такође, у току данашње расправе могли су се чути коментари да већ четврти пут мењамо закон о министарствима. За мене то не представља неки посебан проблем. Уопште, у пракси ниједан закон није Свето писмо. Ако се уоче неправилности у примени, у пракси, ако се уоче потребе за мењањем неког закона, нормално је да треба предложити његову измену или допуну или као што се у овом случају указала потреба за стварањем два нова министарства.

Желим да наведем и пример у пракси који се показао код нас, да је раздвајање министарстава претходним законом дало добре резултате. На пример, Министарство за државну управу и локалну самоуправу се бавило регионалним развојем. Законом о министарствима ми смо те две ствари раздвојили па су се регионалним развојем бавили привреда и инфраструктура, а државна управа и локална самоуправа се бавила нагомиланом администрацијом, ефикасношћу е-управе. Мислим да је то био један од добрих потеза у раздвајању одређених министарстава.

Такође, желим да наведем и један пример из суседства, из Хрватске, када се у одређеном процесу европских интеграција у тој држави уочила потреба за стварањем новог министарства – Министарства предузетништва и занатства. За мене је то веома важно министарство и мислим да је такође веома битно што смо ми у претходном периоду предузели одређене кораке у овој области који су веома важни. Мислим на многе субвенције које је Влада омогућила у овој области, али пре свега чињеницу да смо увели предмет предузетништва од најранијег узраста, који није основни али веома утиче на свест наших младих да се у будућности све више окрећу овој области.

Расправа о Закону о министарствима је први корак, веома важан корак. За неколико дана чућемо експозе мандатарке Брнабић и имаћемо заокружену целину, која за мене представља уговор са грађанима на основу легитимитета који смо добили и на претходним парламентарним и на председничким изборима.

Рекла бих да се после више деценија демократског развоја у Србији први пут у фокус стављају грађани и држава, а у другом је политички контекст. Због тога ћу у дану за гласање подржати овај предлог закона. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Зоран Живковић.

Изволите.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Несумњиво је да ћу гласати против овог предлога закона, као и колеге из наше посланичке групе.

Хвала вам на честиткама што смо формирали посланичку групу.

Ово је наставак фарсе. Наравно, нема никаквог промишљања у овом предлогу закона, не само због предлагача, нећу да га нападам, него због тога што је то урађено због намиривања потреба, због стварања већине за изгласавање нове владе па је свако тражио нешто шта му је фалило – неко је тражио столицу, неко је тражио новац, неко је тражио палму или шта год. Последица тога је Предлог закона.

Да ли је могуће да се пре само годину дана сам Александар Вучић није сетио да је Србији потребно министарство за заштиту животне средине и министарство за европске интеграције, него се, ето, тога сад сетио господин Мартиновић? Да ли је могуће да је сам Вучић то заборавио? Сигуран сам да је у оних шест-седам сати експозеа морао да се сети да је то било потребно Србији.

Наравно да је потребна брига о животној средини, наравно да је потребна брига о свему ономе што је важно за Србију, наравно да је потребна брига и за европске интеграције, али то се не ради тако што пакујете министарства на пет дана пред избор нове владе да би сви били мирни, сити.

И ништа није почело јуче, ништа није почело ни пре пет година кад се та нова коалиција формирала. Услов за европске интеграције и услов за здраву животну средину у сваком смислу речи је постављен у Србији 5. октобра 2000. године. Можете ви да кукате око тог датума колико год хоћете, о том датуму лоше говоре само људи који не воле земљу Србију.

У програму Нове странке наравно да већ четири године постоји и решење за то како треба да изгледа Влада Србије. Наш предлог је био, а биће остварен када памети у овом парламенту буде више него што је има данас, десет чланова Владе – премијер, наравно, министарство финансија и економије, министарство спољних послова и европских послова, министарство правде, државне управе и локалне самоуправе, министарство унутрашњих послова, министарство одбране, министарство пољопривреде, животне средине и просторног планирања, министарство енергетике, транспорта и телекомуникације, министарство здравља и социјалне политике и министарство просвете, науке и културе. Сасвим довољно.

Ове надлежности које су у називу министарстава су сконцентрисане на овакав начин по искуству и, наравно, државноправној теорији да једно министарство доноси коначну и неопозиву одлуку о једној теми, а не као сада, да нам за било шта што нам треба у животу требају три министарства, две инспекције, пет неких локалних институција... То тако не ради озбиљна држава. Ако сте хтели да направите један озбиљан закон, требало је да питате озбиљне људе да вам кажу. Био сам вам на услузи, али није вам пало на памет.

Потпуно разумем идеју људи да министарство за заштиту животне средине треба да буде посебно. Постоји и такво искуство, али постоје и искуства која доказују да вађење заштите животне средине из практично свих осталих сегмената живота није добро и да ствара не двовлашће, него немогућност да се на прави начин изврши права заштита и превентива здраве животне средине. Ако је пољопривреда у питању, ту су загађења потенцијално највећа, изградња такође, индустрија такође. То треба гледати на тај начин.

Што се тиче евроинтеграција, то је фарса, наравно, као и та инаугурација која је била јуче, са 5.000 присутних људи. Има у источној Србији свадби са две-три хиљаде људи, тако да то није био баш највећи скуп, али нећу да говорим о томе. То је била инаугурација за десетак-петнаест људи из света. Колико видим по фотографијама, тамо су биле певаљке, водитељке, спикерке, неки...

(Председник: Посланиче.)

Сви говорили о инаугурацији.

(Председник: Не то. Шта вам то значи?)

Певаљке су жене које певају и од тога живе. Шта је ту лоше?

(Председник: Певачице, наравно.)

Неки то зову другачије, српски језик је богат. Но, то није тема. Тема је да Србија треба да престане са фарсама, да нам не требају циркуске представе, да ли у СИВ-у, да ли овде или било где, него да нам треба озбиљна власт која ће са озбиљним проблемима које има ова земља да се бори на озбиљан начин.

Ми смо држава са најмањим растом БДП-а у региону пет година. Ми смо једна од најзадуженијих држава по потенцијалу враћања дугова у Европи. Ми смо држава где сваке године, у последњих пет-шест година посебно, 40.000-50.000 младих образованих људи одлази. Не случајно, не само због светске кризе и домаће економске кризе, него зато што их ви терате да би фалсификатори диплома могли да дођу на места тих озбиљних, паметних људи који морају да беже из ове земље.

То су проблеми Србије, а не ко ће коме да се клања и ко долази у розе а ко у пинк одећи на неку прославу. То су проблеми. Решите кроз заштиту животне средине Винчу, која гори и дан-данас. Решите загађење медијског простора, решите то да се новинари не плаше ваших батинаша када раде свој посао на улицама Београда. Решите те проблеме.

ПРЕДСЕДНИК: Време, посланиче. Молила бих вас да не вичете на посланике. То бих вас молила.

Исто молим посланике да говоре о Предлогу закона колико год то њихови капацитети дозвољавају.

Реплика.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: На тему ових потпуно бесмислених опаски типа фарса и није инаугурација и ко је тамо био итд. Био је Дмитриј Рогозин, потпредседник руске владе, био је Ћи Бингсјуен, потпредседник Свекинеског народног конгреса, био је Борут Пахор, председник Словеније, Емануел Нгонде, премијер Габона, Колинда Грабар, председница Хрватске, Виктор Орбан, премијер Мађарске, Јоханес Хан из ЕУ, чланови председништва БиХ, Филип

Вујановић, председник Црне Горе, Кристијан Керн, премијер Аустрије, Брајан Хојт Ји, лични представник Доналда Трампа и многи други.

Вређајући ове људе представници Посланичког клуба досовског кандидата Саше Јанковића показују свој однос и према својој земљи али и према овим људима. Причајући да су ови људи, шта је све речено, певаљке и старлете, они показују како се заправо не воли сопствена земља, када то већ коментаришу. Наравно, исти они који своју рођену земљу блате и опањавају у свакој прилици, који о њој говоре све најгоре да би за себе ухватили неки политички ћар.

Не треба очекивати ишта боље, али када се овако шта деси треба увек рећи гласно и јасно ко то ради и шта то ради. Уосталом, и то је изгледа по угледу на манире попримљене од њиховог Саше Јанковића, који ништа боље од тога никада ни умео није, па због тога и пролази на изборима тако како пролази. Само милион и по и још нешто преко гласова мање од Александра Вучића, за сада. Биће та разлика и већа, не бојте се ништа.

Када већ говоримо о пићу, биће да је све ово што смо чули малопре заправо последица чињенице да они митингаши, протестанти воле да пију пиво усред бела дана. Јуче је дан био посебно топао, па ће бити да је то топло пиво јуче у шест неких ударило у главу. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК: Да ли сте били на демонстрацијама?

(Зоран Живковић: Да, био сам.)

Али нисте пили пиво?

(Зоран Живковић: То ћу ја да кажем. Да ли сте ви пили нешто данас? Како вас није срамота? То трептање не значи ништа, то вам никада ништа није ни значило. Питам вас – зашто не водите седницу на ваљан начин? Овом, не знам како се зове, допуштате да вређа пола нације.)

Опомена. Када буде пола нације, онда ћу му дати опомену.

(Зоран Живковић: Мени опомену?)

Да. Да. Изволите.

(Зоран Живковић: Шта изволите? Дајте ми реч.)

Не, не, изволите са вашим наступом само.

(Зоран Живковић: Госпођо, ваше трептање је можда лепо на неком другом месту, а ја хоћу да добијем реплику јер сам директно поменут.)

Не, ваше име није поменуто. Поменуто је име Саше Јанковића.

(Зоран Живковић: Које реплику?)

Не знам овако да комуницирам.

(Зоран Живковић: Не знате, наравно, то вам и кажем.)

Добро, имате још једну опомену, пошто нећу трпети увреде сигурно.

(Зоран Живковић: Хвала, честитам. Да ли имате да ми дате још једну опомену?)

Сећате се шта сте рекли за мене.

(Зоран Живковић: Све што сам рекао стоји.)

Имате још једну опомену. Хвала.

(Зоран Живковић: Хвала.)

Јесте ли потврдили грађанима Србије да стојите иза оне увреде коју сте изrekli, не само мени него и свим женама које се баве политиком?

(Зоран Живковић: Коју?)

Владимир Ђукановић, изволите.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Хвала, уважена председавајућа.

Не знам чему оваква жустина у расправи кад смо лепо дискутовали. Морам да констатујем да је једна она земља где председник Владе назива стране делегације старлетама, вампирима и најгорим и најпогрднијим могућим именима. Такав је водио Владу, а ви, грађани Србије, добро се замислите зашто смо дошли доведе.

Када се мења закон о министарствима, то увек доводи до великих полемика да ли је потребно неко министарство или не, али знате, када вам као примедба дође да имате пуно министарстава од стране оних који су водили владу у којој сте имали, веровали или не, осам потпредседничких места...

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче Ђукановићу, молим вас да будете мало толерантни, да бих објаснила посланику Живковићу шта му се десило.

Дакле, по члану 110.

(Зоран Живковић: Шта се вама десило?)

Ја сам сасвим здрава, не брините ништа. Јуче ме мало грипа опхрвала, али све је у реду.

Значи, одузета вам је реч, зато немојте викати, да не будете удаљени са седнице.

Изволите и извињавам се.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Значи, ми смо имали примедбе на овај закон од човека који је водио владу која је имала, веровали или не, 25 места, од тога осам потпредседничких. Сваки члан коалиције ДОС је морао да се ухлеби и да буде на неком месту па су измишљали потпредседничко место за било шта само да би био у тој влади, да би примао плату и да би сви били намирени.

Онда сте имали једну невероватну ситуацију, рецимо, по питању економије. Имали сте Ђелића као министра економије и привреде, мислим да се то тако звало, па сте имали Влаховића који је био задужен за исту економију али привреду и приватизацију, а онда сте имали Потића који је био задужен за економске односе с иностранством. То заиста није нормално. Данас имате, бар што се тиче сфере економије, једно једино министарство које се бави привредом и економијом. Они су имали три министарства, а данас неком нешто приговарају.

Али зашто све ово говорим? Прво, ја волим да читам експозее ранијих премијера и то фино скинем. Имам овде једну невероватну ситуацију. Малопређашњи говорник, који је, на нашу жалост, био премијер, тада је, између осталог, рекао следеће, говорећи о донацијама које су стизале у земљу: „У овој години очекује се око 800 милиона евра донација.“ Говоримо о 2003. години, а у 2001. и 2002. години тај износ је био милијарду и четири стотине милиона евра само донација које су они примили и кажу да је све потрошено. На шта је потрошено? Кажу на сектор енергетике 304 милиона евра.

Да ли ви – комплетну јавност питам и све овде присутне – знате једну једину инвестицију у нашем енергетском сектору од 2000. до 2012. године? Ни

једно једино рудно поље, електрану, шта год да су направили, а 300-400 милиона евра од донација су потрошили само 2001. и 2002. године.

То нам каже у експозеу човек који је малопре овако дрчно отишао из ове сале!

Даље кажу – дали су за развој цивилног друштва 73 милиона евра. Они причају данас о вртићима и не знам чему. Људи су потрошили 73 милиона евра донација да дају разноразним невладиним организацијама. Са милијарду и 400 милиона евра само донација могли су да изграде шта год су хтели у овој земљи, а они су све те паре, људи, потрошили.

Притом, обогалили су земљу до најгорег краха, јер је у свом експозеу дотични тада говорио управо о томе како се припремају приватизације многих предузећа, а каже да су само у 2001. и 2002. години преко 500 предузећа приватизовали. Све те приватизације су потпуно пропале. То му пише у експозеу који је тада овде износио.

Они данас приговарају нешто садашњој влади за не знам какве трошкове! Да грађани Србије то добро знају.

Пошто сам данас овде чуо једну бесмислену примедбу, да госпођа Брнабић није знала колико људи има у локалној самоуправи, ми до 2014. године нисмо знали колико нам уопште људи ради у јавном сектору, зато што то никог није занимало. Тек је Лазар Крстић, чини ми се, као тада министар финансија извршио попис људи који раде у јавном сектору и мислим да је било негде око 800 и нешто хиљада људи укупно, кад узмете све локалне самоуправе. Драги грађани Србије, ви се сад запитајте на шта нам је личила држава.

А како је функционисала њихова влада пише у истом овом експозеу. Морам да цитирам шта је тадашњи премијер говорио, рецимо, о доношењу закона везаних за правосуђе: „Очекујемо, такође, да ова скупштина у најкраћем року усвоји измене правосудних закона који ће омогућити да судство напусте компромитовани и корумпирани кадрови који су протекле две године опструирали напоре државе да се обрачуна са криминалом. Ово није никаква чистка у правосуђу нити освета, већ јасан однос према јасном стању ствари.“

Значи, имали сте премијера који је наговештавао како ће да смењује судије и тужиоце. И они говоре данас о некаквом демократском поретку! Они који су „Сабљу“ овде уводили!

Да, добро сте чули, драги грађани Србије, човек је најављивао да ће да почисти судије и тужиоце. А замислите када би Вучић то данас рекао, или госпођа Брнабић у свом експозеу да то каже, ви бисте нас обесили, висили бисмо овде на Теразијама.

(Председник: Посланиче, молим вас, само се мало вратите на закон.)

Што се тиче самих министарстава... Узгред, кад већ говорим о животној средини, и овде је огромна цифра коју су само од донација потрошили на животну средину а ништа нису урадили. Што нису средили ту Винчу? Пошто нам данас приговарају за Винчу. Зашто су допустили такав отпад? Данас неко то ради и покушава да санира. Имали су прилике 12 година да и Винчу и много тога среде.

Слажем се да би требало да постоји министарство екологије и заштите животне средине. Није ми било јасно зашто није било оформљено када се прошла влада бирала. Требало је то још тада, зато што Министарство пољопривреде једноставно не може да се бави том тематиком јер се Министарство пољопривреде бави развојем нашег аграра пре свега, односно пољопривреде, као и субвенцијама и много чиме другим. Значи, ово је веома важна тема, за коју европски фондови издвајају огромна средства и баве се тиме, чак се отварају и поглавља искључиво везана за ту област.

Што се тиче министарства за европске интеграције, морам да признам да нисам неко ко је компетентан нити се посебно интересујем за ту тему, али видим да ми то јако добро радимо и видим да напредујемо на том нашем европском путу. Да ли ћемо ући у Европску унију, то заиста није тренутно ни тема нити зависи од нас, зависи од многих политичких прилика, али ваља пружити прилику том министарству да уради најбоље што може и верујем да ће госпођа Јадранка Јоксимовић на најбољи могући начин радити тај посао.

Само молим ове који нам данас приговарају да се присете шта су они у својим експозеима најављивали, како су урушили земљу. Још једном понављам, драги грађани, да чујете. У експозеу некадашњег премијера чули смо да је само до 2003. године приватизовано 500 наших предузећа, која су сва отишла у пропаст. Сва су уништена. То је само до те године.

Према томе, они који су урушили нашу привреду, који су урушили економски систем ове земље, који су том тзв. страном капиталу, којег се сада тако гаде, допустили да овде хара и потпуно покупује сва наша предузећа, е ти људи вам данас нешто приговарају, ти људи изводе некакве типове да по улици вређају посланике, долазе нам овде испред Скупштине.

Само нека наставе. Они су ти који називају европске и светске званичнике људима који су долазили јуче на фарму, вређајући саме државе, јер ако заиста неко мисли да Владимир Путин или Доналд Трамп нису имали појма где шаљу своју делегацију, ви се онда грдно варате и омаловажавате те државе и њихове лидере. И то је оно што је жалосно.

У сваком случају, ја позивам све посланике СНС-а. а наравно и све остале у владајућој коалицији, па и у опозицији, да подрже Предлог закона о министарствима. У дану за гласање, наравно, ја ћу га свакако, као и све моје колеге, подржати. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Реч има Ненад Константиновић. Изволите.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштована председнице Парламента, даме и господо народни посланици, ми данас расправљамо о једном важном закону који треба да устроји надлежности различитих министарстава у Влади Републике Србије, а расправљамо о овом закону по хитном поступку, у последњем тренутку, ја бих рекао наврат-нанос, зато што СНС није у стању да уради било шта на време. Дакле, због ваше спорости ми расправљамо данас, у суботу, и то по хитном поступку, а вероватно је и намера да посланици опозиције не стигну да прочитају закон и не успеју да поправе оно што сте ви погрешно овим законом предложили.

Влада Републике Србије је 31. маја практично пала. Од тада је прошло скоро месец дана и ви месец дана не можете да формирате нову владу. Да ли сте видели како се у Француској формира влада за два или три дана? Зашто ми морамо да чекамо 25 дана да бисмо формирали владу? Мислим да су два разлога. Први разлог је што СНС нема већину, има 102 посланика а за већину је потребно 126, и зато што је морала да приступи политичкој, односно страначкој трговини са својим коалиционим партнерима. Без СПС-а ви не можете да формирате владу, а очигледно је СПС тражила различите уступке да би гласала за нову владу.

Тако сте покушали свима нама да подметнете у овом закону нешто о чему предлагач није говорио када је представљао овај закон, а то је да мењате надлежност Министарства привреде у корист Министарства енергетике и рударства. Шта то значи? То значи да надлежност над именовањем и разрешењем руководећих кадрова у ЕПС-у и Србијагасу сада припада Министарству енергетике, које води господин Антић, потпредседник СПС-а, а досада је то било у Министарству привреде, које је водило лице из СНС-а. Дакле, дајете СПС-у да се бави разрешењем и именовањем људи у ЕПС-у и Србијагасу. Не само да сте то истрговали са СПС-ом, још ћемо видети следеће недеље колико ће СПС добити министарстава више зато што немате већину без њих, и видећемо колико ће бити министара без портфеља.

Подсетићу вас, 2010. године Александар Вучић је говорио како ће СНС предложити Владу са 12 министарстава. Године 2012. говорили сте како ћете предложити Владу са 12 министарстава. Године 2014. Вучић се као премијер хвалио да је то најмања влада, која има 16 министарстава. Сада повећавате број за два. Шта се то променило у вашим главама и да ли то значи да вас оно што изговорите не обавезује ни на какав начин? Зашто сада 18 министарстава? Зашто повећавате број министарстава и самим тим повећавате трошкове на терет грађана Србије, истих оних грађана којима сте смањили пензије и плате?

Мислим да је то лицемерно и мислим да је то неморално. Ако ћемо да смањујемо пензије и плате грађанима, дајте онда да Влада покаже да се нечега одриче. Немојте повећавати своје трошкове, то је неодговорна политика.

Дакле, СПС ће руководити енергетиком, односно ЕПС-ом и Србијагасом и предлагати људе, али оно што је много важније од тога, што сте свима нама покушали да подметнете а о томе не говорите, јесте да сте избацили могућност да Влада Републике Србије врши надзор над радом јавних предузећа која се баве енергетиком, односно ЕПС-ом и Србијагасом. Само сте случајно заборавили да, када сте мењали надлежности, напишете да Министарство енергетике има право надзора и да има право да врши контролу над јавним предузећима која се баве производњом и снабдевањем и струјом и гасом.

Дакле, ЕПС и Србијагас неће више бити контролисани од Владе Републике Србије, која их је основала, нема надзора од стране Владе, која је оснивач, већ ће надзор над њима вршити партија којој су припали ЕПС и Србијагас. Бајатовић као директор одговара својој партији, Грчић као функционер СНС-а одговара свом председнику, који је уједно и председник државе. Дакле, за њих од сада важи само партијски суд.

Да вам кажем, ово није било никада и није било нигде. Не може Република Србија да оснива јавна предузећа а да Влада нема право контроле и надзора над тим јавним предузећима. Све је то покривено причом да ли треба да буде министарства за европске интеграције или не треба да буде министарства за европске интеграције. Била је и досада министарка без портфеља, тиме се бавила и моје колеге су већ објасниле да ће ово како сте ви предложили бити неефикасно.

Друга ствар, предлагете да надзор над правосудним професијама врши Министарство правде. Да ли у правосудне професије спада адвокатура? Појам правосудне професије не постоји ни у једном једином закону. На сајту Министарства правде не можете да видите ко све спада у правосудне професије. Ово је покушај да извршна власт контролише адвокатуру као независну професију. Зато сте написали у овом закону да Министарство правде ради на усавршавању правосудних професија.

Из ових разлога ми не можемо да гласамо за овакав закон и Социјалдемократска странка неће гласати. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Потрошили сте време ваше посланичке групе.

Реч има Александар Мартиновић, па Неђо Јовановић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господа народни посланици, јавио сам се као предлагач закона.

Наравно, ово што говори господин Константиновић су најобичније политичке бесмислице. Свако ко је читао Предлог закона могао је врло јасно да види да се код Министарства привреде мења само то да Министарство рударства и енергетике преузима послове који се односе на припрему – али молим вас да водите рачуна – припрему предлога аката о именовању и разрешењу органа управљања, као и других аката који се односе на пословање јавних предузећа и друштава која обављају делатност производње и снабдевања електричном енергијом, односно природним гасом. Дакле, ради на припремању предлога аката, а акте доноси Влада Републике Србије као оснивач. То је једна ствар.

Друга ствар, када је то, господине Константиновићу, законом о министарствима било регулисано која овлашћења Влада Републике Србије има у односу на јавна предузећа а која нема? То никада није било. То се регулише неким другим законима, а не законом о министарствима. То се није регулисало законом о министарствима ни када сте ви водили ову државу, и ви то врло добро знате, него у недостатку аргументације хајде да кажемо било шта што мислимо да може да нам користи.

Ево ја ћу вам сада рећи, а извињавам се грађанима Србије што ћу да употребим мобилни телефон, ту су ми подаци. Причате о томе како је Вучић обећавао ово или оно, број министарстава итд. Влада Зорана Ђинђића имала је 28 чланова. Влада Зорана Живковића, овог који нам је ту сад држао предавања о томе да се он залаже за то да Влада има 10 министара, имала је 25 чланова. Прва Коштуничина влада имала је 22 члана, друга Коштуничина влада, ДС–ДСС, имала је 25 чланова. Влада Мирка Цветковића имала је 33 члана.

Прва влада Александра Вучића имала је 19 чланова, друга Вучићева влада 20 чланова и, ево, ова влада која ће бити формирана имаће 18 министара.

Онда хајде сад чудом да се начудимо како то, било је супер, било је демократски кад смо имали 33 министра. И то није био удар на државни буџет, то није ништа коштало грађане Србије, а сада када будемо имали 18 министара, то ће бити страхан удар на јавне финансије и на наш буџет?! Најобичније бесмислице.

Има ту нешто много важније. Ти који роне крокодилске сузе над судбином грађана Србије и који стално, из дана у дан, причају: украли сте плате, украли сте пензије, украли сте плате, украли сте пензије – једини ко је крао у овој држави, па то сте ви који сте владали Србијом до 2012. године. Да нисте крали, да нисте распродали све што је у Србији могло да се прода, не би влада којом је руководио Александар Вучић уопште дошла у позицију да мора да смањује један део пензија и један део плата у јавном сектору, него сте све живо покрали што је могло да се украде.

Причате о заштити животне средине. Надам се да се сећате ко вам је био министар за заштиту животне средине. Кажу да треба да имамо експерте, да се за министре бирају људи који познају област којом ће да руководе итд. Ови генијалци које заступа Ненад Константиновић су за министра за заштиту животне средине изабрали човека који је ортопед. Акција се звала „Очистимо Србију“. И стварно су је очистили. Али стварно су је очистили, значи да камен на камену у државном буџету није остао.

Године 2010, ово је само један пример а таквих примера могу да вам дам сијасет, Министарство за заштиту животне средине, када је министар био Оливер Дулић, платило је фирми „Њуз вол“ 500.000 евра – молим вас, слушајте ме добро – да две недеље, значи 14 дана, стоји пано „Очистимо Србију“ на згради на углу Бранкове и Поп Лукине улице. Дакле, то што је стајао билборд на једној згради у Београду коштало је, замислите, 500.000 евра за 14 дана. Није то све. Акција је спровођена на територији целе Србије, од Суботице до Врања.

Па замислите колико милиона и милиона и стотина милиона евра је завршило у приватним џеповима разноразних Дулића, Тадића, Константиновића и свих оних који су владали Србијом. Сада нам ти исти кажу – еј, узели сте плате и пензије.

Ама ви сте узели плате и пензије, ама узели сте све што је могло да се узме, а ми сада покушавамо Србију да ставимо на здраве ноге, да нема тог Оливера Дулића који ће за један билборд који ће да стоји 14 дана да плати 500.000 евра. Таквог Дулића у влади Александра Вучића и у будућој влади Ане Брнабић нећете моћи да нађете. Такви не постоје. Такви су постојали до 2012. године.

Ви имате један проблем, што мислите да свако онај ко је на власти ради исто оно што сте ви радили и да свако онај ко је на власти тргује. Ја вам сада кажем – не тргујемо ни са ким. Српска напредна странка, односно изборна листа „Александар Вучић – Србија побеђује“ у овом тренутку има 129 гласова и нема потребе да тргујемо са било ким, ни са СПС-ом ни са Јединственом Србијом. Је л' Палма рекао да неће да гласа? Је л' рекао? Рекао је. Је л' га неко данас помиње? Баш нас брига да ли ће да гласа или неће да гласа. Српска напредна странка има већину за избор Владе.

Не треба нам никаква политичка трговина. СПС је наш политички партнер. Ми хоћемо да продубљујемо односе са СПС-ом, али не знам ни ко ће бити министар привреде, као што не знам ко ће бити министар рударства и енергетике. То што сте ви трговали у ваше време, то време заборавите, то време је прошло. Грађани Србије вам из избора у изборе шаљу једну те исту поруку – нећемо да се враћамо у време Бориса Тадића, нећемо да се враћамо у време Мирка Цветковића, нећемо да се враћамо у време Драгана Шутановца. Нећемо да се враћамо у то време. То је било време пљачке, то је било време отимачине, то је било време урушавања сваке здраве компоненте у српској привреди.

Месецима сам слушао, па и годинама, како наводно плачете над судбином српских пољопривредника. Каже – отеће нам неко земљу. Па је л' знате у чије време су продате хиљаде и хиљаде хектара најплоднијег војвођанског земљишта? У време када сте ви владали Србијом – 2001, 2002, 2003. године. Тада смо продали Хрватима „Дијамант“, „Соко Штарк“, „Гранд кафу“. Тада је све то отишло из Србије. Ми сада, и да хоћемо нешто да продамо, кажите ми шта да продамо. Све сте продали. Нема више ништа да се прода.

Ми не желимо ништа да продајемо. Влади Александра Вучића је пошло за руком да у јуну ... Где ми је Александра Томић? Томићка, колико смо имали суфицит у буџету? Двадесет милијарди динара, без и једне једине спроведене приватизације, а они су са стотине приватизација у Србији 2008, 2009, 2010. године имали негативну стопу раста, од минус 3,6.

Онда устане Ненад Константиновић и каже – еј, нешто муљате око министарстава. Ма не муљамо ништа. Хоћемо да исправимо све оно што сте ви упропастили за 12 година ваше владавине. Већу штету сте у економском смислу држави Србији направили ви него Турци који су владали овим крајевима стотинама година.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Ђорђе Милићевић): Захваљујем.

Господин Мартиновић је говорио као представник предлагача.

Најпре... Госпођо Чомић, имате ви и господин Константиновић, али најпре на излагање господина Константиновића право на реплику имају господин Неђо Јовановић и господин Орлић.

Изволите, колега Јовановићу.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Занимљиво је са колико драматургије и сценаристичког приступа се покушава обезвредити један квалитетан законски акт, у конкретном случају измене и допуне Закона о министарствима. Међутим, оно што још више поражава од стране опозиције јесте чињеница да се управо претходник који је говорио пре господина Мартиновића није осврнуо на своју блиску прошлост. Каже се да СНС није могла да формира Владу без СПС-а. Да ли је могла ДС да формира Владу без СПС-а? Па није могла. Није могла, сигурно да није могла, али је са још много мање уважавања према СПС-у тада поступљено, имајући у виду да су све полуге власти, и то нарочито оне финансијске, држали управо они.

Када говоримо о одговорности, онда хајде да пред грађанима поставимо једно круцијално питање, а то је – где је одговорност тадашњег министра

привреде за смрт огромног броја привредних друштава, за огроман број катастрофалних приватизација, за криминалан закон о приватизацији, за стотине хиљада људи без посла, без егзистенције, за урушавање привреде до привредног гробља? Где је одговорност управо оних који су тада сачињавали Владу? Ми нисмо имали те ресурсе. Ми нисмо трговали ни са ким. СПС нема разлога да тргује с било ким. Ми смо само закључили споразум са коалиционим партнером са којим имамо коректне односе, односе међусобног уважавања. Тај споразум подразумева искључиво доношење законских аката који ће побољшати рад Владе...

(Председавајући: Захваљујем, колега Јовановићу. Време.)

Само да завршим, још једну реченицу... Који ће побољшати рад Владе, а ни у ком случају нећемо робовати персоналним решењима...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Јовановићу. То су биле две реченице, рекли сте једну. Захваљујем.

Право на реплику има најпре народни посланик Владимир Орлић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала лепо. Основ је помињање странке, ако неко није био ту.

Дакле, поново на тему ове, морам да признам, врло интересантне опасности о политичкој трговини. Ми причамо овде, даме и господо, цео божји дан о формирању министарстава или том делокругу рада. Због чега? Због стандарда, због потребе државе, због тога што нешто прописује неки закон. Као да нико на ту тему реч рекао није, појави се човек, не оспори ниједну завету, ниједно слово не оспори, него као да се овог момента створио на планети Земљи, почиње да прича – ма ово је све нешто измишљено, ово је политичка трговина...

Ако му није довољно што је већ чуо да постоји обезбеђена подршка и за овај закон и за избор народне владе, где је онда проблем са том политичком трговином? Шта је онда та политичка трговина коју има на уму кад тако нешто каже? Можда има на уму политичку трговину из, кад беше то?, 2012. године, када један, сећате га се можда, чувени манекен изгуби неке изборе, па је онда гледао да што боље истргује за себе, иако је туговао над филмовима тужног краја и обећавао да ће сам да заврши у једном веома тужном филму, реши да проба да формира владу, а све тргујући некако. Желео је да пошто-пото буде председник те владе па му није успело.

Понашајући се тако он „жутом предузећу“ око себе да модел понашања и они узму брже-боље смене га, опет политички тргујући. Зашто? Сами су рекли, надали су се да ће бити примљени у ту владу без њега. Наравно, нико их звао није па су остали где им је место, а тај манекен онда узме па неку годину касније направи своју странку, опет тргујући политички сам са собом, надајући се да ће да уђе у неку нову владу, у коју га опет нико није звао, и заврши тамо где му је место.

Срећом, пошто је живео за то да 2017. године проба да победи на изборима, успео је да политички истргује са својим ђаком, да се он кандидује уместо њега, па онда није доживео фијаско који би морао доживети, и то је

добра околност. И тиме завршавам, господине председавајући. Да се сам кандидовао, верујем да би дигао руку на себе, а то никако желео не бих.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Орлићу.

Мени је потпуно свеједно, и ви колегиница Чомић сте у систему. Хоћете да предност дамо колегиници, па онда ви право на реплику?

Изволите, господине Константиновићу.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Колега Мартиновић ме очигледно није добро разумео и погрешно је протумачио оно што сам говорио.

Не знам да ли сте ви прочитали шта сте предложили или вам је то неко написао. Ви сте само потписали и предложили овакав закон.

Врло сте свесно изоставили код надлежности Министарства енергетике речи – надзор и припрему, предлог аката итд. Дакле, нема надзора од стране Министарства енергетике према ЕПС-у и Србијагасу. И не можете то никако променити не знам каквим тумачењима. Просто, тих речи нема. Имате могућност као одбор да донесете амандман па евентуално то да промените.

Не могу да се спустим на ниво колеге Мартиновића и да вређам. Не могу да вас вређам. Ви вређате мене. И сами знате да не говорите истину за пола оних ствари које сте изговорили. За све људе које сте поменули да су нешто крали врло добро знате да нису, јер да јесу, за ових пет година колико је СНС на власти они би били процесуирани и, претпостављам, осуђени пред судом на који имате и те како утицај. Сетите се колики број судија чланова СНС-а сте ви у правосуђе вратили.

Дакле, не вреди и нема разлога да ви мене вређате, него треба да разумете ово што опозиција говори и да се потрудите да то промените. Не може без надзора да буде Србијагас, не може без надзора Владе да буде ЕПС и немојте то радити.

Ако се стидите СПС-а па сада објашњавате како имате већину и без њих, свима је јасно да је немате, јер да имате, не бисте такве уступке правили. Имате 102 посланика у Скупштини Србије. Знам да сте били љути због тога што сте на изборима 2016. године добили само 102 посланика а надали сте се да ћете добити више.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем се, господине Константиновићу.

Дозвољавате ли да најпре дамо право на реплику колегиници Гордани Чомић, с обзиром на то да је поменут у једном тренутку и председник ДС-а?

Изволите, колегинице Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Демократска странка је овде помињана у више тренутака и са спортским ставом и духом нагона за клеветањем, вређањем, омаловажавањем, језиком политичког фолклора који је недостојан сваке институције а немоли Народне скупштине, па да знамо како ћемо и убудуће реплицирати на основу ове реплике.

Економски програм коалиције СНС, СПС, СДП Расима Љајића, СПО, СВМ, који спроводите је економски програм ДОС-а. Идеје које спроводите и примењујете су идеје ДОС-а, идеје ДС-а и ДСС-а у једном тренутку. И економски и политички програм регионалног помирења су идеје ДОС-а и ДС-а. И то је добро што радите, да су те идеје победиле. Није вам падало на памет – ни

вама, ни СПС-у ни другима, осим Расиму, њему је увек падало на памет – да те идеје спроводите пре 2000. године.

Преузели сте једну добру идеју, једна добра идеја је победила у Србији – то је идеја коју је носио ДОС. Има ту још странака које су остале при својој идеји велике Србије, без сарадње и са становиштем које је легитимно и легално, али владајућа коалиција није.

Победила је идеја коју смо носили 10 година борећи се 90-их против тада владајуће идеје да је добро тући све у региону и да економија није важна. Све друго што понављате као грешке, понављате грешке ДОС-а и ДС-а. Непотребно.

Не тражим ни овом репликом нити било којом убудуће да по добру споменете ДС, али немојте баш таквим речима којима се нама обраћате, клеветујући Драгана Шутановца, клеветујући Мирка Цветковића, друге људе, Млађана Динкића, који је седео две године са вама у Влади и направио економски програм који спроводи СНС. Немојте ради себе, а не нас.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има представник предлагача, народни посланик Александар Мартиновић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, идеја ДОС-а била је упасти с митраљезом у Народну банку, упасти у Народну скупштину и запалити је, упасти с митраљезима у Савезну управу царина, идеја ДОС-а била је продати једну шећерану за три евра а три шећеране за девет евра, идеја ДОС-а је приватизовати за ситне паре све што се приватизовати могло, идеја ДОС-а је била позајми у иностранству по каматним стопама од 7, 8, 10 и 12 посто, нереално повећај плате и пензије не би ли добио неке изборе. То је била идеја ДОС-а.

Идеја Александра Вучића и СНС-а је оздравити српску економију, на реалним основама повећавати раст плата и пензија, борити се против криминала и корупције, консолидовати јавне финансије, константно радити на смањивању буџетског дефицита и имати здраву економију. То је суштинска разлика у економском смислу између СНС-а и ДОС-а.

Идеја ДОС-а је била пре свега политичка, доћи на власт по сваку цену. Економска идеја је била имати болесну економију, јер само захваљујући болесној економији могла се осигурати политичка власт. СНС каже супротно – имаћемо власт ако за нас гласа народ. Али се нећемо задуживати у иностранству, нећемо узимати неповољне кредите да бисмо добили неке изборе, јер има живота и ако ниси на власти.

Али ви сте сматрали да нема живота ако неко није на власти. Јер чиме би се у животу бавили сви они који су од 2000. до 2012. године владали Србијом да тог 5. октобра 2000. нису дошли на власт? Кажите ми, молим вас, шта би у животу био Зоран Живковић да није било 5. октобра. Шта би био ваш председник Драган Шутановац? Чиме се бавио он до тада, на чему је засновао своју каријеру? И многи други. Борис Тадић, кажу да је био психолог у некој основној или средњој школи. Немам ништа против тога, часно занимање, али да

ли би он икада постао председник државе да није било тог упада с митраљезима 5. октобра у државне институције?

Што се тиче Драгана Шутановца, ја се надам да је вама познато да је он као министар одбране топио наше топове, тенкове, да смо продавали чамце, па када су нас задесиле поплаве 2014. године чамце су морали да нам позајмљују Словенци. То су учинци рада вашег председника странке. Наравно, он је и за себе много тога учинио. Направио је огромну зграду на пашњаку на Врачару. Сумњам да је то могао од министарске плате. Сумњам. Можда нисам у праву, можда од министарске плате може да се сазида зграда. Можда може, а можда и не може.

Оно што ја знам, то је да је буџетска инспекција у Министарству финансија у време када је Драган Шутановац био министар одбране констатовала да је он остварио енормне користи за себе на тзв. курсним разликама. О томе је говорио, на крају крајева, и ваш некадашњи партијски колега, бивши начелник Генералштаба Војске Србије генерал Здравко Понош. Ако се не варам, због сукоба са Драганом Шутановцем је и напустио Демократску странку.

Што се тиче господина Константиновића, који каже да сам некога вређао, нисам никога вређао, само сам из једног уговора који је потписало Министарство за заштиту животне средине прочитао један податак, да је фирми „Њуз вол“ плаћено за 14 дана 500.000 евра да би билборд „Очистимо Србију“ стајао на згради на углу Бранкове и Поп Лукине улице.

Можда је све то било у складу са законом, можда је све то било демократски, можда је све то било европски, само морате да ми кажете у којој земљи Европске уније, у којој то демократској, цивилизованој земљи на свету уопште истицање билборда, било којег, па и билборда „Очистимо Србију“ у трајању од 14 дана кошта 500.000 евра? Мислим да толико не кошта истицање билборда ни у Њујорку, Лондону, Паризу, а не у Београду.

Ево, то сте ви радили када сте управљали ресором који се зове заштита животне средине. То су последице вашег рада.

Навео сам један пример. Примера има колико хоћете, али то нису увреде, то није вређање. Немојте да мислите да вас због тога неко мрзи или да вам неко жели лоше. Ја вам само кажем да ниједан проблем не настаје преко ноћи. Проблеми у Србији су се индуковали 12 година и као што ниједан проблем не настаје преко ноћи тако ниједан проблем не може ни да се реши преко ноћи. Лепо би било када би за годину, две или пет сви они који су ојадрили и опљачкали Србију могли бити приведени правди, али полако, правда је спора али достижна.

Један бивши градоначелник Новог Сада из ДС-а осуђен је због малверзација са грађевинским земљиштем у Новом Саду. Према томе, немојте баш превише да призивате ту правду. Она је спора, али када дође, никад не знате у ком тренутку може да вас затекне. Зато увек будите спремни. Будите спремни за тај тренутак када правда дође по вас. Увек имајте спремну четкицу за зубе, ћебе, дупле чарапе, можда ће вам једног дана затребати.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: У систему су пријављена четири народна посланика. Мислим да сва четири посланика имају основ за реплику, али поштовању редослед који је дефинисан у систему.

Најпре право на реплику има народни посланик Марко Ђуришић.

Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала, председавајући.

Тешко је одговорити на све увреде и лажи изнете у последњих пола сата у овој расправи. Увек када говоримо у Скупштини и критикујемо аргументима одређена решења као ова која се сада налазе у Предлогу закона о министарствима, крећу приче о 2000, 2001, 2002, 2003, 2005, приче о неким лоповима, о неким приватизацијама, о томе колико је ко ојадио ову земљу и стално покушавамо да се вратимо у прошлост говорећи како су они пре нас били лопови, како су крали, и на тај начин обесмишљавамо сваку расправу. А онда на крају господин Мартиновић каже – не, не претимо ми, никога овде не оптужујемо ни за шта, али спремите се, спремите четкицу, спремите чарапе, спремите ћебе.

Господине Мартиновићу, ја немам спремно ништа од тога а спреман сам на сваки суд који би да спроведе правду, у држави коју ви водите, према мени и према члановима моје странке у било ком тренутку. Спремни смо не зато што нам требају четкица, ћебе и чарапе, спремни смо зато што нисмо украли ништа, што нисмо прекршили ни један једини закон, мирно спавамо и немамо никакав проблем да сачекамо тај дан када ће доћи ваша правда. Пет година управљате овом земљом. Пет година је садашњи председник, бивши премијер, координатор служби безбедности могао да истражи све шта је рађено у овој земљи и није имао ни један једини доказ ни против једног члана Социјалдемократске странке.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Право на реплику има народни посланик Владимир Орлић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Ни на основу мог излагања није могао нико, господине председавајући, да дође до закључка да је увређен, јер сам излагање, чини ми се, завршио потпуно афирмативним закључком. Ја сам баш рекао да је добро и да ми је драго што онај бивши председник, чувени манекен коме је неко ономад увртео у главу да личи на... Џорџа Клунија беше?, да је баш добро што се није кандидовао на изборима 2017. године, јер сви знамо да је живео за тај тренутак, а сви знамо шта је могло да га сачека као резултат – неки безначајни проценат и то је то. Ја сам рекао – баш је добро што се није кандидовао, јер му је то сачувало здравље. Не би могао да се суочи са тим што му је постало смисао живота, а могло се завршити само као катастрофа. Тако да ја ту не видим увреду.

Шта сам хтео да кажем? Пошто је овде поменуто да су неки људи крали, па шта ћемо сад са њима, што се не процесуирају? Није могла, даме и господо, ова расправа и ова реплика да се оконча а да не буде у духу оне народне – да свака зверка покаже свој траг. Тако је, правда тражи неко своје време, али дође. И правда долази. Ту је, већ некима куца на врата и мислим да ту треба пронаћи мотиве за оволику жуч коју видимо са друге стране.

Што се тиче помињања оне трговине, политичке али не само политичке, и замерања нама што формирамо Владу у законском року, очигледно зато што неки имају озбиљан проблем са законом, и да се помињу неки трошкови иако лепо пише да се не тражи никакво додатно финансирање, никакви додатни трошкови, ја ту видим чињеницу да онај ко отворено себе ставља у улогу заштитника Мирослава Мишковића, по кога је правда дошла, постоји пресуда и дешава се нешто на ту тему, а ти неки му сервилно служе покушавајући да му, вероватно за неки ћар и трошак, буду на услузи, да се они овде јаве и штогод нам изјаве.

Да су они фасцинирани трошковима, то разумем, да они имају проблем са законом, то разумем, али да помињу трговину они који су својим образом истрговали, то тек врло добро разумем. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Орлићу.

Право на реплику, народна посланица Гордана Чомић.

Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем.

Као што обећах, свака реплика. Идеја ДОС-а, идеја ДС-а је победила. Вас је победила. Оно што сте пре тога мислили да је идеја, напустили сте. И то је добро што се догодило. Економски програм ДОС-а спроводите.

Идеје антидискриминације су победиле и то је добро. Данас у Србији није дозвољено дискриминисати некога због верске, полне, сексуалне, било какве друге различитости, јер власт у Србији то не да. И то је добро. Победио вас је ДОС. Победиле су вас идеје ДС-а.

Економски програм. Ви сте политички извршитељи економског програма који су експерти ДОС-а припремили 2001. године. Млађан Динкић је две године са вама то радио. И то је добро. Немојте се осећати нелагодно. Јер ако вам је нелагодно у идентитету, онда идете у вербално насиље и лагање о Драгану Шутановцу, о Млађану Динкићу, о коме ког хоћете, о тенковима који се топе, иде блаћење људи, кич уместо дијалога.

Мислим да би председник ваше странке и председник Србије био доста разочаран што нисмо разумели реченицу да се преко провалије праве мостови. Какве ћемо то мостове да правимо за регионално помирење, за дијалог са Косовом ако овде, у овој скупштини стојимо на вербалном насиљу, на кичу и лажима само зато што нас је све заједно победила европска идеја? То је добар основ за будући дијалог, а не за овакав фолклорни, никоме користан, само за оне које вербално насиље забавља, речник који апсолутно никоме не доноси корист.

Ваша воља. Разумем кад вас идеја победи, али нису вас људи победили. Добра идеја вас је победила. Немојте бити агресивни према људима. Верујете у Европу, онда радите за Европу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Право на реплику, народни посланик Неђо Јовановић.

Изволите.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем.

Речено је да се СНС стиди СПС-а. Социјалистичке партије Србије нема разлога било ко да се стиди, нити ће било коме СПС дозволити да се стиди. Ако

је посвећен рад наших министара у Влади Републике Србије разлог да се неко стиди, онда о томе можемо да причамо, али то свакако није чињеница која би могла да буде разлог било каквог стида. Напротив. Оно што СПС има а други немају, нарочито не они који то спочитавају, јесте наше искуство. Учили смо се на својим грешкама. Учили смо се и на ономе што је било од 2008. до 2012. године. Учили смо се на свему ономе што смо прошли и дошли смо дотле где смо дошли и, хвала богу, налазимо се где се налазимо.

Када смо код идеја, то нису идеје ДОС-а, то нису идеје ДС-а нити њихових сатрапа. То су цивилизацијске идеје. То су идеје Европе. То су идеје које нико није измислио као топлу воду. Али треба питати грађане шта је с оним идејама после 2000. године које су изневерене, шта је с оним обећањима која су дата пре 5. октобра 2000. и шта је с тим обећањима било до 2012. године. Где то грађани виде, у том временском периоду, свој бољи живот? Нажалост, нигде. И, нажалост, због атомизације не само ДС-а већ свих оних који су настајали од ДС-а, то се није могло доживети.

Због тога СПС остаје доследна споразуму и коректном односу са СНС-ом у циљу да овим и другим законима побољша живот грађана.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има представник предлагача, народни посланик Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Чули смо да је у време ДОС-а владала демократија, да су се поштовала људска права и слободе, да није било дискриминације. Ја вас сада питам, даме и господо народни посланици и драги грађани Србије – да ли се сећате како је 5. октобра линчован од стране групе хулигана тадашњи директор РТС-а Драгољуб Милановић? Да ли се сећате тих снимака када 50 људи удара зверски по једном човеку? Да ли је то било поштовање људских права? Да ли је то било демократски? Да ли је то било европски? Да ли се сећате када су људи са црним чарапама на главама и хеклерима те ноћи...?

(Гордана Чомић: Савамала?)

Па десило се нешто горе од Савамале. Ја мислим да је горе претући човека на мртво име него срушити три нелегално подигнуте бараке у Савамали. Као што мислим да је тежи злочин по државу када са тим фантомкама и хеклерима упадате, у ноћи између 5. и 6. октобра, у НБС и Савезну управу царина, а то сте радили ви из ДОС-а.

Ја вас сад питам, вас из ДОС-а, демократског, европског, цивилизованог – када су се неговале вредности као што је поштовање људских права, како се могло десити да 3. августа 2001. године испред свог стана у Новом Београду буде убијен бивши помоћник начелника Центра државне безбедности Београда Момир Гавриловић звани Гавра? Како се могло десити у време те демократије и поштовања људских права да 10. јуна 2002. године на паркингу испред Хотела „Југославија“ буде убијен помоћник начелника Ресора јавне безбедности, генерал-мајор Бошко Буха?

Како се могло десити да 26. новембра 2002. године у Улици Љутице Богдана, код стадиона Црвене звезде, рафалом из аутоматске пушке буде убијен

тадашњи заменик начелника Прве управе Савезног министарства унутрашњих послова Ненад Баточанин? Како се, на крају крајева, могло десити да 12. марта 2003. године у 12.25 часова у дворишту зграде Владе Србије буде убијен председник Владе Зоран Ђинђић?

Заборавили смо једно име у том списку убијених за време демократије, цветања људских права и толеранције. Да ли се сећате, ви из ДОС-а, имена судије Небојше Симеуновића, који је нестао у новембру 2000. године? Истражни судија Београдског окружног суда нестао 6. новембра 2000. године, дакле месец дана после 5. октобра. Последња особа са којом је разговарао телефоном била је његова сестра Јелица. Дан касније последњи пут је виђен жив са двојцом мушкараца у Кнез Михаиловој улици у Београду. Године 2010. утврдило се да је човек убијен.

Да ли се сећате да је у јуну 2001. године у Јагодини испред свог стана убијен Милан Пантић? Погледајте колики је број убијених у време демократије и поштовања људских права и слобода.

А да ли се сећате када су полицајци чизмама изгазили Ранка Панића у јуну 2008. године, да ли се сећате тога, само зато што је другачије мислио од Бориса Тадића? Само зато што је другачије мислио од вас који сте били на власти, припадници одреда нишке жандармерије цокулама и чизмама смрски су лобању Ранку Панићу. То је било 29. јула 2008. године. Тридесетог јула 2008. године Ранко Панић је доведен у Ургентни центар, а 15. августа 2008. године преминуо је у болници. Другог септембра 2008. године обдукцијски налаз каже – добио је „кобни ударац у стомак“.

Кажите ми, с друге стране, ко је од полицајаца, од новинара, од демонстраната који су, иначе, и јуче демонстрирали испред зграде Народне скупштине када су народни посланици аутобусима ишли у Палату Србија на свечани пријем поводом избора Александра Вучића за председника Републике, који су демонстрирали, звиждали нам, показивали нам некакве зарђале кашике итд., ко је то у време Александра Вучића убијен? Не убијен, као што каже Марко Атлагић, ко је пребијен?

Коме је фалила длака с главе свих ових дана када су на ваш позив, на позив Бојана Пајтића, Саше Јанковића, Вука Јеремића и свих осталих људи протестовали на улицама Београда? Полицајца нисте могли да видите ни на фотографијама. Не да није употребљен пендрек, полиције није било.

У то ваше време, демократско време, цивилизовано време, па људи су, бре, губили живот као муве – убијани на паркинзима, испред својих станова, на паркинзима хотела, ко зна где.

Да ли се сећате како сте претили? Неки од тих људи више нису живи, па просто из пијетета према чињеници да човек више није жив нећу да употребим њихова имена. Да ли се сећате како сте претили својим политичким противницима, нека ме Неђо Јовановић исправи ако грешим, да ћете им децу шишати до главе да бисте их обележили ко су им родитељи само зато што су били против политике ДОС-а?

Ко од нас данас упућује такве претње вама који сте припадници бившег режима? Ко данас премлаћује наше политичке неистомишљенике? На скуп који

је организовао СНС довели сте Ољу Бећковић. Педесет људи из обезбеђења СНС-а морало је да буде ангажовано да тој госпођи не би фалила длака с главе. Зашто? Зато што сте, као и 5. октобра, тражили крв на улицама Београда. Ми нећемо крв на улицама Београда. Ми не желимо крвопролиће. Ми не желимо да иједно дете заплаче у Србији само зато што му је родитељ припадник ове или оне политичке странке. Ми хоћемо да се Србија развија.

Слободно протестујте, слободно митингујте, али није вам СНС крива што на ваше протесте долази 10, 20 или 50 људи. Ви сте сами криви.

Опет ћу да употребим мобилни телефон, немојте ми замерити, о томе колико су протести спонтани.

(Зоран Красић: Шта је ово?)

Само мало, важно је да се каже. Каже: учесници протеста, јавите се у свој месни одбор ДС-а у периоду између 18 и 20 часова како бисте добили надокнаду од 3.000 динара због учествовања на демонстрацијама. Још плаћате људе да долазе на те ваше демонстрације и скупи се 50 људи. Шта би било да су демонстрације стварно спонтане? Па двоје људи не би могло да се скупи испред Народне скупштине.

Али то говори о вама, о вашој политичкој снази, о томе колико вам народ верује, као што бројеви које је освојио Александар Вучић на изборима и 2012. и 2014. и 2016. и 2017. године показују да му народ апсолутно верује. Вама народ не верује више ништа.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Константиновићу, право на реплику има Марко Ђуришић као шеф посланичке групе, али пре њега право на реплику има Гордана Чомић као овлашћени представник ДС-а.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем.

Као што обећах, идеја ДС-а, идеја ДОС-а, економски програм ДОС-а, регионална сарадња, помирење с Албанцима, дијалог с Косовом, учлањење Србије у ЕУ – та идеја је победила. И ви сте политички извршиоци те идеје. И то је добра вест. Немојте се борити против тога. Поготово немојте поништавати тај свој идентитет оваквим начином говора и немојте вређати људе који су гласали за ДС, колико год да их је – 200.000, 300.000... Колико год да их је, неко је гласао за нас да будемо у Скупштини.

Ми не вређамо људе који су гласали за вас, тврдим да је то њихово право, право на избор, али ћу бити против баш зато што је идеја ДС-а победила, идеја ДОС-а, економски програм ДОС-а, регионално помирење, сарадња са суседима, помирење с Албанцима, дијалог са Косовом, европске интеграције – све то што смо носили са собом као идеју и показали је свима прихваћено је, и то је добро.

Свака ваша намера таквог језика насиља и претњи, порука типа „спакуј четкицу за зубе и ћебе“ и сличан хумор могу да добију као одговор само – већ бих ја била тамо да демократска идеја ДС-а није победила. А имам малу торбицу из 90-их, и карте, и цигаре, и ситан новац, јер сам била тамо где сте ме слали, као што сам била у сали Народне скупштине када сте прочитали једно од имена убијених на улици, у дворишту Владе, када сам гледала лица многих сада овде присутних како ми се цинично смеју у лице и питају ме – шта се то данас дешава

у Скупштини? Комеморација председнику Владе – кажем ја, а они се и даље смеју. Е, и то је побеђено.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Право на реплику, шеф посланичке групе СДС Марко Ђуришић.

Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала, председавајући.

Нажалост, не могу да поделим оптимизам колегинице Чомић да је идеја Европе у Србији победила, јер прича о Европи у Парламенту никад не добије аплауз од владајуће већине као што добије прича о 5. октобру као најцрњем дану у новијој српској историји.

Цело излагање господина Мартиновића говори о томе да не разуме шта се дешавало 2000. године, шта је довело до 5. октобра и за шта су људи били тог 5. октобра, шта су желели и каква се промена десила.

Прича о томе шта се дешавало после 5. октобра, о многим злочинима, злочинима који су последица оног система који је постојао до 5. октобра и с којим ми нисмо успели да се изборимо и због кога је држава Србија платила највећу могућу цену убиством председника Владе 12. марта 2003. године, прављењем злочинаца и убацивањем злочинаца у систем безбедности... Сада бих могао да кренем да набрајам сва убиства пре 5. октобра, али где би нас то довело? И како ћемо ми као друштво изгледати 2018, 2020. или 2025. године?

Не верујем, нажалост, да је победила идеја Европе, идеја демократије, идеја правде, јер се о томе у Скупштини говори пејоративно а аплауз добијају увреде на рачун људи који су 5. октобра 2000. године били на улицама Београда.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има представник предлагача, народни посланик Александар Мартиновић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Још једанпут, не вређамо никог. Само вас питам, све вас из ДОС-а – ко је убио Момира Гавриловића, ко је убио Бошка Буху, ко је убио Ненада Баточанина, ко је убио судију Симеуновића, ко је и зашто убио Милана Пантића, ко је и зашто убио Ранка Панића, по чијем налогу је човек који је имао преко 60 година, Драгољуб Милановић, брутално претучен испред зграде РТС-а? То нису увреде, то су питања. Питам вас ко је то урадио. Александар Вучић, Маријан Ристичевић, Марко Атлагић, Владимир Орлић, ја или ви који сте тада били на власти?

Могу да вам наведем чак и под којим околностима су се десила та убиства. Код Момира Гавриловића, који је убијен 3. августа 2001. године, медији су наводили да је основана претпоставка да је Гавриловић убијен због изношења детаља о спрези криминала с људима из власти. Савезни министар МУП-а је био Живковић. Савезни министар је, такође, био и Борис Тадић.

Бошко Буха, један од састављача Беле књиге МУП-а Србије о организованом криминалу, о чему је почео јавно да износи податке. За то убиство судило се групи Жељка Максимовића Маке, који је недоступан од јуна 2002. године. Коначни судски расплет се никада није догодио. Изгледа да се Мака и даље налази у Јужној Америци.

Да вам кажем под којим околностима је убијен Ненад Баточанин, бивши заменик начелника Прве управе Савезног министарства унутрашњих послова. Убијен је у колима заједно са Жељко Шкрбом. Шкрба је требало да буде један од кључних сведока у неком од предстојећих суђења за организовани криминал. За њихово убиство осуђен је Земунац Владимир Милисављевић звани Будала. За Небојшу Симеуновића до дан-данас не знамо под којим околностима је убијен. Александар Вучић је требало да дође на власт па да се расветли убиство Ранка Панића, у лето 2008. године.

А вама који причате о 90-им годинама да поставим још једно питање – да ли се ви сећате својих обећања из 2000. године да ћете да пронађете новац који је завршио у кипарским банкама? Где је тај новац? Да ли сте га икад нашли? Где су то одвели токови тог новца? У чијим је џеповима тај новац завршио? И, на крају крајева, да вас питам нешто отворено – како то да су национални хероји у ноћи између 5. и 6. октобра 2000. године били и Милорад Улемек Легија, и Звездан Јовановић, и Спасојевић, и Луковић и Чуме, а 2003. године постали државни непријатељи број један?

Када су окренули леђа Слободану Милошевићу, били су вам пријатељи. Ишли сте по њиховим журкама, ђускали заједно са њима. Године 2003, када се, нажалост, десило убиство Зорана Ђинђића, ти људи су проглашени за државне непријатеље. Ето, таква је била политика ДОС-а – дођи на власт по сваку цену, па чак и по цену људских глава.

Ми такву цену не желимо да платимо. Ако народ жели да СНС влада овом државом, она ће да влада. Ако не жели, нека нас пошаље у опозицију, али нам не пада на памет да на власти опстајемо захваљујући пљачкама, захваљујући спрези са организованим криминалом. Не пада нам на памет да иза нас остају крвави трагови и мртве главе разних Буха, Гаври, Симеуновића, Пантића и свих осталих који су убијени у време ДОС-а.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Повреда Пословника, народни посланик Драган Весовић.

Изволите.

ДРАГАН ВЕСОВИЋ: Поштовани председавајући, рекламирам повреду Пословника, члан 106 – говорник може да говори само о тачки дневног реда о којој се води претрес.

Мени је као особи која је од скоријих дана у политици врло интересантно да слушам шта су ови бивши радили и захвалан сам колегама које то питање покрећу, али данас заиста није место ни време. Хајде да се позабавимо овим што треба. Време иде, а треба да се крају приводи и листа говорника. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Весовићу. Видите, драго ми је да сте ви указали.

Не желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника.

Моја намера није била да спречим демократско сучељавање мишљења и демократску расправу и подједнако сам уважавао ставове и позиције и опозиције кроз право на реплику. Драго ми је да сте ви, као неко из редова опозиције указали да треба да се вратимо на оно што јесте суштина, а то је дневни ред.

Сходно вашем захтеву, сходно члану 112, направићу паузу од пет минута да би се након тога наставило са редоследом народних посланика према пријавама за реч. Захваљујем.

(После паузе – 18.15)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Ћорђе Милићевић): Даме и господо народни посланици, настављамо са радом.

По редоследу народних посланика, према пријавама за реч, реч има народни посланик Бранислав Блажић.

Изволите.

БРАНИСЛАВ БЛАЖИЋ: Захваљујем, председавајући.

Даме и господо народни посланици, увођењем министарства за заштиту животне средине и министарства за европске интеграције Србија показује јасну опредељеност да следи европске вредности и показује јасну опредељеност да прихвати предности и користи које чланство у ЕУ даје, али такође да прихвати и обавезу и одговорност за чланство у тој великој породици народа Европе.

Увођењу министарства за животну средину данас су се обрадовали многи људи који се свакодневно, као појединци или чланови организација и удружења, са пуно ентузијазма и љубави боре за лепшу, здравију и чистију животну средину. Увођењем министарства за животну средину добили смо тај политички и стручни ауторитет који треба да унесе нову снагу, нову енергију у функционисање читавог система заштите животне средине.

Дочекали смо то министарство кад смо се најмање надали. Можда и није могло друкчије, ваљда и свест сазрева. Правимо га са свешћу да ће оно сутра да гради нас, да нас гради као људе и да гради наш однос према животној средини. Сви смо ми како део тако и дело природе. Мера свих ствари у животу је човек и његов однос како према другим људима тако и према животној средини. Док човек својим менталним здрављем одређује то стање у својој животној средини, дотле животна средина утиче и на његово ментално али и физичко здравље. Стање наше животне средине би могло бити боље.

Главни задатак министарства биће свакако отварање Поглавља 27, изузетно великог, захтевног и тешког поглавља. Прописи ЕУ у тој области су обимни – чак једна трећина закона, од укупног броја закона колико их ЕУ има, из области су животне средине. Преношење прописа у наш правни систем је први корак у процесу прилагођавања стандардима ЕУ, а ти стандарди и њихова примена за крајњи резултат имају чисту воду, чист ваздух, чисто земљиште, очишћене депоније.

Свакако ту морамо да дефинишемо два кључна проблема која имамо. Једно су финансије, а друго су административни капацитети. Те проблеме не можемо решити без помоћи Европе. За то постоје два могућа правца. Један је обезбедити средства кроз приватно-јавно партнерство, донети знање, искуство других, али то држава мора да уради централизовано и тако да искључи сваку могућност неразумевања од стране локалних самоуправа. Друга могућност, можда и ефикаснија, о којој ћу причати кад будемо говорили о Влади, јесте да вас једна земља узме као ментор, земља која је прошла овај процес и која би својим капиталом, знањем и искуством могла пре свега да нам помогне да из

претприступних фондова ЕУ обезбедимо сва средства. Овако, с нашим капацитетима тешко да ћемо моћи и 10% тих средстава из претприступних фондова да узмемо.

На путу отварања Поглавља 27 већ смо доста тога урадили. Билатерални скрининг, односно аналитички преглед стања усклађености са прописима Европске уније био је успешан и Европска комисија је направила преседан када је Србија у питању. Наиме, дозволила нам је да се направи постскрининг, практично документ да можемо да отворимо Поглавље 27 без условљавања и тзв. мерила.

Шта очекујем од министарства за заштиту животне средине? Очекујем да циљ министарства буде да промовише одрживи развој и очува животну средину, како за садашње генерације тако и за будуће; да има чврсту и стабилну еколошку политику која ће се заснивати на начелима превентивног деловања, пре него што се штета, односно загађење догоди, и на начелу – загађивач плаћа кад год је то могуће, да трошкове заштите животне средине треба да сноси правно или физичко лице које угрожава животну средину а не друштво у целини; да има јасну стратегију и акционе планове у свим областима; да буде стручни и политички ауторитет који ће бити кров испод којег ће се скупљати мисли, идеје и планови.

Министарство мора да обезбеди континуитет добрих идеја и предлога за решавање проблема како нам се не би дешавало да губимо корак и да све падне у заборав па да се поново враћамо на неке нове почетке.

Очекујем да министарство не буде талац појединаца, интересних група које зарад личног интереса представљају кочницу развоја система заштите животне средине и да животну средину више деградирају него што је чувају и оплемењују.

Очекујем да се реше све депоније у свим срединама, да се број дивљих депонија сведе на минимум или да их уопште нема; да се реши систем сакупљања секундарних сировина, да престанемо да гледамо како Роми тумарају по контејнерима и на такав начин обезбеђују секундарне сировине за рециклажу. То су невидљиви људи који нису у нашем друштвеном систему и који немају ни здравствену заштиту.

Могли бисмо то да урадимо на примеру других, рецимо Бразила, који је имао сличну ситуацију као и ми а кроз социјално предузетништво је те људе убацио у систем, скинуо их са социјалне помоћи, дао им плату и гарантовао могућности, а да не говорим колико се више секундарних сировина сакупило и колико се повећао проценат рециклаже у Бразилу.

Очекујем да отпад буде извор прихода, а не извор проблема; да се ударе темељи зелене економије; да се побољша информисање и стицање нових знања и заинтересоване јавности; да сво становништво Србије у наредном периоду добије воду одговарајућег квалитета и количина; да се више пажње посвети заштити од вода због поплава, ерозија, бујица.

Очекујем да урађена стратегија управљања водама на територији Републике Србије од 2016. до 2034. године представља почетни документ за реформу сектора вода. Очекујем да ће ново министарство адекватно одговорити

на највеће обавезе – да становништво има здраву пијаћу воду и изграђена постројења за пречишћавање отпадних вода.

Очекујем да сачувамо земљиште од загађења и производимо здраву храну итд., итд. Има тога много. Очекивања су велика. Надам се да ће много тога бити и урађено и да ћемо знати да сачувамо ову предивну земљу и све њене ресурсе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Блажићу.

Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

Колега Вукадиновићу, време које припада вашем посланичком клубу је седам минута и 28 секунди. Молим вас да се пријавите.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Мислим да смо могли видети у претходних пола сата или сат какав је заправо манир и начин функционисања владајуће већине и овде у Скупштини. Ја сам се питао да ли је то само толеранција председавајућег, последица тога што је дошло до серије реплика која је допуштена или им то заправо одговара. Мислио сам да је само до болећивости или меког срца нашег председавајућег, али заправо мислим да је ова серија реплика госпођи Чомић кренула због тога што је колеге из владајуће већине стално подсећала на болну истину, или чињеницу, бар из њеног угла, да су они, или да сте ви остварили или преузели највећи део тих идеја ДОС-а, с тим што она на то гледа оптимистички. Ја не баш тако оптимистички, зато сам склонији ономе што је рекао колега Марко Ђуришић.

Ви сте, наравно, одговарали, нисте хтели или смели директно да јој опонирате и мени је читава та полемика помало налик на црногорску причу – ситуацију где сте имали Мила Ђукановића који је преузео и спровео политику црногорских либерала; на крају крајева, урадио је то што је урадио са Црном Гором. Говорим о аналогiji, не мислим да је ствар потпуно иста.

Било како било, имам утисак да колеге из владајуће већине обожавају да полемишу са посланицима ДС-а јер онда ваде некада стварне, некада мало измишљене грехе, а онда они узвраћају. Кажу вам да сте ви заправо преузели њихову политику, што је у великој мери тачно. С тим што бих, правде ради, рекао да сте више преузели политику, што сам рекао и данас пре подне, господина Чедомира Јовановића, па зато није ни чудно што он на неки начин подржава или покушава да уђе у позицију да подржава вашу владу и вашу већину.

Било како било, Чедомиру Јовановићу се може много тога замерити, и ја му замерам, али не може се порећи да има одређени континуитет и неку доследност, као и госпођа Чомић. Плашим се да те доследности нема у ставовима владајуће већине, али ви много радије полемишете пре свега са њима, а за невољу и са нама са овог другог, условно речено националног дела опозиције, да бисте заправо избегли суочавање са непријатном чињеницом, а то је оно што је тема данашњег дневног реда и оно што нас чека следеће недеље – да је владајућа већина, пре свега СНС, доведена у позицију да изгласа закон којим се уводи министарство за евроинтеграције и, исто тако, да следеће недеље изабере првог ЛГБТ или геј-премијера, председника Владе Србије.

И немојте се згражати над том констатацијом, јер је питање полног идентитета и полног опредељења поменуо и увео у расправу управо господин Александар Вучић када је представљао своју владу и када је представљао садашњу мандатарку, госпођу Ану Брнабић. Нити сам знао нити ме занима било чије сексуално опредељење, да не буде неспоразума око тога, али је премијер нашао за сходно да га лансира. Тада су многе од колега из владајуће већине негодовале због тога, рекле да им тешко пада, да ће тешко прогутати али ће прихватити због тога што то предлаже тада мандатар за председника Владе, господин Вучић. Сада имају тежи проблем, још већи залогај да прогутају – да ту исту особу, госпођу Брнабић, изгласају сутра или следеће недеље за председника Владе.

Моји проблеми нису те врсте. Моји проблеми су њена биографија и то што сматрам да ће она бити, као што су рекле и многе колеге из јавности, само нека врста марионете и трансмисије, да њена досадашња каријера, политичка, односно професионална, не указује на политички капацитет да би могла да буде председник Владе. Мислим да у то верује и добар део вас, дубоко у себи то мислите. Зато је, на крају крајева, господин Вучић имао састанке са вашим посланичким клубом, да објасни зашто је то добро и зашто треба тако да буде.

Сада, пошто не можете да се љутите на себе или неке колеге, господин Мартиновић поготово, пошто не смете да се љутите ни на свог председника господина Вучића, захваљујући којем сте ту где јесте и који је неспориво добио највише гласова на председничким изборима, ја спорим само квалитет победе. Добио је највише гласова, убедљиво, а зашто је разлика таква каква јесте је питање за моје колеге из опозиције, зашто су ишли у толико колона. Све је то лепо и красно, али из те чињенице не проистиче да је неко у праву више а неко мање.

Може и онај са 2% да буде у праву колико и онај са 20%, онај са 50% или 60%. Проблем је политичке доследности и континуитета. Зато је много лакше нападати ДОС, грдити неки фантомски ДОС, или пак ове издајнике, како их називате и квалификујете, ове који се друже и заједно наступају на митинзима и овде у Скупштини са тим злогласним ДОС-ом. Мислим ту на себе и на моје колеге из посланичке групе и колеге из Двери.

Дакле, да смо најгори, нисмо ми сада тема. Просто ми недостаје сада колега Ристичевић с оним својим фотографијама, уговорима, подацима итд., али мислим да је ипак владајућа већина толико сазрела да је закључила да можда није најпримереније да им буде промотер и главни фронтмен у тренуцима кад изгласавају министарство за европске интеграције.

Ја имам политички проблем, немам персонални проблем са било ким овде, политички проблем с увођењем министарства за евроинтеграције у тренутку када сте ви, драге колеге из владајуће већине, рекли најмање три или четири пута данас по подне да ми ту идемо, без обзира на то да ли ћемо ући у ЕУ или нећемо. Ми идемо тим путем, а да ли ћемо ући, па видећемо да ли ће да нас приме. Па шта ће нам онда министарство за европске интеграције? Шта ће нам онда то министарство а не правите министарство за Косово и Метохију?

На страну што ми господин Мартиновић, правде ради, дугује неко извињење за ону преподневну реплику. Јер оно све што сте говорили и помињали неке станове, децу која студирају у иностранству, пентхаусе по Бечу итд. ви сте говорили непосредно након мене па би можда јавност могла стећи утисак да се односи на мене, а ви, Бог и ја знамо да немам никакве везе са тиме. Моја деца су студирала овде, раде овде, живе овде, одлични су и бољи су од мене. Никакву имовину у иностранству немам, тако да не морате ићи у Европу и ЕУ због тога да бисте правну сигурност за наше опозиционе некретнине на тај начин обезбедили. То је било речено вероватно у жару политичке борбе, али речено је после мене и делује као да се односи на мој рачун, а знате да то није тачно и нема везе са истином.

Било како било, што се тиче министарства за екологију, односно за заштиту животне средине, подржавам. Без обзира што то повећава број министарстава, мислим да то није лоше. Што се тиче министарства за евроинтеграције, мислим да нема ни политичког, ни логичког, ни људског оправдања, поготово с обзиром на то како и на који начин и ви сами, како видимо, не верујете превише у ту идеју. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Вукадиновићу.

Повреда Пословника, народни посланик Владимир Ђукановић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: „Ну мај пот“, или како би на влашком рекли – мој боже! Грубо је повређен члан 106, председавајући. Нисте опоменули претходника када је бар две трећине свог излагања потрошио на избор премијера иако то нема никакве везе са Законом о министарствима.

Заиста бих вас замолио убудуће да водите рачуна о томе, посебно када вам о доследности прича неко ко је нацију променио да би ушао у Скупштину. Мислим да је то крајње непримерено, јер не можете да будете мало Србин, па мало Влах, па да се вратите да будете Србин – само да бисте ушли у Парламент. А посебно не можете да будете доследни ако вам се омиле јавна предузећа, па када радите истраживање из фотеља и добијете једно девет милиона динара од неког предузећа да бисте радили то истраживање само зато што сте накачени и радите за ту власт и пишете у „Политици“ текстове...

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, тражили сте повреду Пословника, а улазите у реплику.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: ... Који су афирмативни за Вука Јеремића или Бориса Тадића.

ПРЕДСЕДНИК: Улазите у реплику, посланиче.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Ја вас молим, члан 106. је грубо прекршен и замолио бих вас да убудуће водите рачуна да ли се држимо тачке дневног реда или не. Господин се малопре апсолутно није држао тачке дневног реда. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Слажем се. Мало се сви нисмо држали баш стриктно дневног реда, иначе бисмо причали само о потреби увођења два нова министарства и о њиховим надлежностима.

Сматрам да председавајући није повредио Пословник. Ако желите, гласаћемо. (Не.) Захваљујем.

Право на реплику, Владимир Орлић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, госпођо председнице.

Јасан је основ – помињање странке, али могуће је да нису опет стигли сви да примете пошто је излагање од седам минута о свему осим о дневном реду, и ту је колега Ђукановић потпуно у праву, било заиста магично. Ако сте помислили на влашку магију, у праву сте.

Него, много важније и озбиљније је шта је чија политика када овде поставе питање одређени припадници досовских структура па се обраћају СНС-у, што смо чули и малопре. Није никада била политика СНС-а, а јесте Вука Тадићевог Јеремића па самим тим и ове његове посланичке групе формиране на конто његовог новца, да се пусте терористи УЧК-а за нечији ћар и за нечији лични хир, може бити и материјалну корист.

Ситан је кусур и то, као и питање Косова и Метохије о коме причају често ови који су ову реплику изазвали. Ситан је кусур и питање тих евроинтеграција и НАТО-а и чега год хоћете у односу на оно што је њима стварно важно. Ту мислим на милионе и Вука Јеремића али и на много мање апоене неких, како беше?, 300.000 динара месечно, за шта су, изгледа, спор повели они који ове реплике изазивају и њихови бивши сарадници, политичке странке и посланички клубови.

То је оно што њих највише занима, па због тога и могу да се друже са онима који су, како кажу Викиликс депеше на које се сами позивају, заговарали чланство Србије у НАТО-у, они који су спремни да Косово и Метохију испоруче за нешто тог и таквог новца, они који су спремни да милионе унесу без икаквог порекла и икаквог оправдања да би се кандидовали на изборима а да на тим изборима прођу, како су данас опет казали, са спорним квалитетом.

Неспорно квалитетно су поклонили мишљење Међународног суда правде сепаратистима из Приштине. Ако су нешто урадили онако до даске добро, урадили су то. А Маријана Ристичевића и остале да помињу онда када су у сали, да скупе петљу па да се понашају часно, ако част имају.

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, прошло је време и нисам разумела коме реплицирате.

Уважићу примедбу посланичке групе СРС, којима нисам дозволила, тј. њиховом шефу посланичке групе данас да реплицира, а било је основа, али сам прекинула једну дужу расправу. Ово траје преко сат времена.

Реч има Ана Ћирић.

Изволите.

АНА ЋИРИЋ: Поштована председавајућа, даме и господо народни посланици, задовољство ми је што данас говоримо на ову тему, јер су резултати рада претходне владе заиста за сваку похвалу, иако покушавају данас да их оспоре.

Закон о министарствима је веома важан и он ће одредити оквире рада будуће владе. У протеклих пет година показали смо да смо добар тим и да циљеви и планови нису само слово на папиру, већ да је то заиста пут којим наша

земља креће у будућност. То народ зна, зато је поново дао поверење и изабрао Александра Вучића за председника наше Србије.

Тим путем којим нас је водила Влада у претходном мандату наставиће, сигурна сам, и нова мандатарка. То је пут који подједнако цени и унутрашњу и спољну политику. Унутрашњу тако да ниједна категорија становништва није запостављена, а спољну тако да смо изградили интегритет и ауторитет своје земље, што се могло видети и на инаугурацији председника Александра Вучића када смо имали госте и са Запада и са Истока на једном месту.

Данас је на дневном реду Закон о министарствима и, уколико га усвојимо, добићемо два нова, тј. основаће се два нова министарства. Прво је министарство за европске интеграције, које представља веома важно министарство, јер смо на европском путу који су грађани изабрали и оно ће знатно побољшати ефикасност отварања нових поглавља и ефикасност нашег пута ка ЕУ.

Што се тиче министарства за заштиту животне средине, јако је тешко да земље које су у транзицији спроводе разне конвенције које су везане за заштиту животне средине, јер се заиста од свих проблема у којима се земље у транзицији налазе они третирају некако као маргинална тема. Али оно што је важно јесте да смо препознали значај заштите животне средине и да се заиста трудимо да на што бољи начин имплементирамо све оно што су развијене земље имплементирале у својим владама.

Посланичка група Покрета социјалиста, Народне сељачке странке и Уједињене сељачке странке у дану за гласање подржаће овај закон, јер сматрамо да је то најбољи пут којим ће се кретати будућа влада, зато што ће пратити пут којим се кретала претходна.

Народ памти оне који брину о њима. Ова претходна влада, у претходном мандату, заиста је бринула о народу. Ми из Покрета социјалиста, заједно са нашим председником Александром Вулином, задовољни смо резултатима које је Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања остварило. Заиста је тешко не похвалити да ниједан динар социјалних давања није умањен у периоду штедње, да је Инспекторат за рад остварио такве резултате да је незапосленост најнижа у последњих 20 година. Ако само упоредимо април 2016. и 2017. године, видећемо да је незапосленост смањена за 8% укупно.

Када говоримо о ефикасности, пошто управо ова нова расподела министарстава има за циљ да побољша ефикасност рада Владе, морам само да напоменем да је Министарство рада без кредита, без додатних задуживања и без повећања буџета за ову област смањило и измирило дугове које је направио бивши режим.

Сада ћу вам прочитати само неке од износа. Повезан је стаж радницима у износу од 4,37 милијарди динара. Решен је вишак запослених кроз Фонд солидарности за укупно 2,75 милијарди динара. Решени су дугови према војним пензионерима у износу од 1,88 милијарди динара.

Напомињем, то је све из постојећег буџета. Зашто ово говорим? Закон који је на дневном реду данас у потпуности ће одредити оквире којима ће се будућа влада кретати, а главни циљ и главна реч јесте ефикасност рада те владе.

Тај пут до ефикасности доказан је у претходном мандату. Народ зна да ће се и будућа влада кретати истим путем и одржати стабилност наше земље.

Ми из Покрета социјалиста подржавамо предлог за мандатара, подржавамо будућу владу и желимо да на најбољи начин уложимо све напоре да наша Србија буде стабилна и даље, да буде безбедна и да људи живе од свог рада. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Наташа Вучковић.

Изволите.

НАТАША ВУЧКОВИЋ: Захваљујем, госпођо председнице.

Наравно, свака већина има право, уставну и законску могућност да одреди како ће изгледати влада коју треба да формира. То сви знамо. Оно што је наш задатак као опозиције то је да тај предлог, ту замисао критикујемо из угла трошкова, колико ће то коштати грађане Србије, из угла квалитета рада такве владе и да ли ће моћи да ефикасно спроводи у овом тренутку претпостављене циљеве.

Говорићу углавном о идеји и предлогу да се формира министарство за европске интеграције. Многи су рекли да је то добар предлог. Заиста, када погледамо из перспективе садашњег стања, када имамо министарку без портфеља која је задужена за европске интеграције, онда формирање министарства за европске интеграције делује као добар корак. Међутим, ако хоћемо да погледамо заиста, а и да пођемо од образложења које овај предлог закона нуди, да је то због сложености послова који су пред Владом, а и с обзиром на значај који желимо да дамо европским интеграцијама, много би било боље, по мом мишљењу, да се ова влада одлучи за то да једном потпредседнику стави у надлежност, у капацитет да буде тај координатор процеса европских интеграција и преговора са ЕУ.

Зашто то мислим? Из простог разлога што је задатак овако наведеног министра за европске интеграције да координира читавим процесом, а ми сви знамо да један министар не може заправо да координира радом других министара. Због тога би било много ефикасније и дало би много боље резултате када би то био потпредседник Владе.

У стању у којем је то било досада, по досадашњем решењу, то је можда давало резултате с обзиром на то да је премијер био председник партије и представник политичке већине која је ту владу формирала, мислим на Александра Вучића, те и он као главни преговарач, јер не заборавимо да је главни преговарач заправо председник Владе, има огромну улогу у том процесу европских интеграција. Ви се сада спремате да предложите за председника Владе особу која нема ту политичку тежину. На крају крајева, сам Александар Вучић је рекао да се она неће бавити политиком, него више економским питањима. Значи, њен политички утицај на ове процесе европских интеграција неће бити значајан.

Зашто ја ово говорим? Управо због тога што већина говори о томе да су приоритетни задаци европске интеграције и преговори са Европском унијом. Мени се чини да би такав циљ и такав приоритет много више био исказан

уколико би потпредседнику Владе, неком од потпредседника, био стављен у надлежност овај посао.

Други разлог је врло важан и волела бих да о њему добро размислимо. Када потпредседник Владе координира процесом европских интеграција, он се ослања, и ослањао се у систему владе какву смо имали до тренутка када смо добили статус кандидата, на стручни тим, на стручну структуру која постоји при Канцеларији за придруживање Европској унији и увек смо усвајали оне аргументе који иду за тим да је процес европских интеграција пре свега политички али јако много и стручни процес који захтева високу компетенцију и капацитет управо државне управе.

Оно чега се ја бојим сада када пред собом имамо предлог за формирање министарства за европске интеграције је да ћемо ићи више ка политизацији тог процеса, дакле више ка девастацији стручних структура које су досада направљене а које су јако важне између осталог и због тога што оне треба тај процес и читаву ту структуру да учине одрживом.

Немојмо заборавити, процес европских интеграција превазилази мандат једне, друге, треће владе и трајаће, на нашу жалост, дуже него што смо можда иницијално мислили, али превазићи ће и мандат ове владе. Према томе, врло је важно да стално имамо, уколико нам је заиста стало до резултата у том процесу, одрживу структуру која тај процес држи.

Ми смо данас много говорили о томе да ли је идеја Европе победила. Рекла бих да није, јер та идеја подразумева и како формирамо ову владу, односно како ће она изгледати по својој структури. Није победила јер тај део Европе значи, између осталог, да разумемо шта је улога већине а шта улога опозиције и да то примењујемо, а ми то не примењујемо. Ви то не примењујете као већина. Јер да примењујете, не бисте увек када опозиција нешто критикује послали поруку – припремите се за затвор. То онемогућава дијалог, који је потребан и у процесу европских интеграција.

Дозволите да на крају кажем следеће. Та идеја значи разумевање надлежности институција и владавине права. Због тога није добро што релативизујете случај Савамале и увек га представљате искључиво као рушење некаквих барака које нису подигнуте у складу са законом и за које није постојала дозвола. Главно питање Савамале није то. Главно питање Савамале је због чега је и ко је послао полицији поруку да не дејствује када су је грађани позвали. За грађане је то најважније питање, и за политику европских интеграција је то најважније питање, и о томе постављају питања сви извештаји у Европи као и независни извештаји цивилног друштва у Србији.

На крају, дозволите ми још нешто да кажем. Председник Вучић је позвао опозицију на разговоре и о Косову и о уставним питањима. Моје је убеђење да ми о свим државним питањима треба да разговарамо као већина и као мањина. То раде у свим развијеним демократским земљама. Састаје се и председник Америке са представницима већине, са представницима мањине, али у атмосфери где се дијалог вреднује као дијалог равноправних, без обзира на тренутну политичку моћ. Већина је та која креира атмосферу за дијалог. Сви знамо да су медији толико контролисани да излучују огромну количину насиља

и мржње, између осталог, и према опозицији. Уколико у таквој атмосфери треба о било чему да разговарамо, да ли заиста мислите да постоји реална могућност да ти разговори нечему воде?

Због тога апелујем, када говорим и о министарству за европске интеграције и о структури ове владе, а говорићемо, наравно, о влади много више када добијемо њен предлог, да разматрамо заједно у ком правцу заиста желимо да ова Србија иде, да ли желимо да иде ка вишку насиља, ка вишку недостатка дијалога, да ли заиста желимо да ову земљу поставимо на неки европски пут и да је у том правцу водимо.

Моје убеђење је да никакве европске интеграције и никакви преговори заправо неће уродити плодом уколико све капацитете овог друштва не ангажујемо у том правцу, а демократски оријентисана Србија сигурно је важан фактор без којег тај пут неће бити успешно пређен и мислим да је важно да о томе сви водимо рачуна. Хвала на пажњи.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вама.

Реч има Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала лепо.

Врло кратко. С обзиром на то да смо покренули питања дијалога у друштву, културе дијалога, достојанственог и достојног односа, увек је добро када се неко искрено залаже, али подвлачим искрено залаже, за одређени стандард, да почне од тога како сам стоји по том питању, како се сам понаша по одређеној ствари, какву поруку шаље и да ли показује да му је заиста стало до односа који призива.

Размишљаам наглас – ако онај који каже и баш често понавља да му је стало до културе дијалога жели добар, одговарајући однос са Александром Вучићем, који је поменут малопре, да ли налази за сходно, да ли налази за исправно да том Александру Вучићу честита на поштеној победи на председничким изборима 2017. године, да честита на преко 55%, 56% гласова грађана Србије у првом кругу, на преко два милиона и дванаест хиљада гласова, чини ми се, у апсолутним бројевима, или само каже да би желео одговарајући достојан и достојанствен однос са њим али не жели да честита; напротив, говори како то није победа?

Да ли неко ко жели одговарајући однос с Александром Вучићем а добио је позив да дође и разговара о наредној влади показује поштовање не само према њему лично него према институцији председника Републике, Влади Србије, Скупштини, у којој седи, тако што ће доћи да разговара, изнети своје ставове, па макар се и не слагао, или ће опет да врши кампању с неким потпуно испразним причама да не признаје победу, не признаје председника Републике, не признаје више ни сопствену државу? Какву поруку шаље и да ли заиста мисли озбиљно кад каже да му је до дијалога стало?

Ево, ја сам спреман да прихватим да некеме јесте стало до дијалога. Хајде онда да почнемо од ових ствари које су елементарне и основне. Ако смо демократско друштво или сматрамо, свако за себе...

ПРЕДСЕДНИК: Време, прекорачили сте време за ову реплику.

Реч има Наташа Вучковић.

НАТАША ВУЧКОВИЋ: Ви мене, колега, очигледно нисте разумели. Нисам рекла да је нама стало до искреног односа са Александром Вучићем. Нама је стало до тога да имамо уређену државу, уређени парламент и да заједно водимо ову земљу ка Европи, свако у својој улози. Ви тренутно из већине, ми из опозиције. А ви као већина, са свим каналима утицаја који у овој земљи имате кроз медије, кроз институције, стварате атмосферу у којој другоме, дакле опозицији али и свим другим актерима у друштву шаљете поруку – да ли разговор са вама вреди, да ли има смисла...?

Е, када питате шта смо урадили на изборима и да ли смо честитали, прво, ми смо овде врло културно, институционално дошли на полагање заклетве, која је званична инаугурација председника Републике. То је прва ствар. Друга ствар, ми смо на изборима рекли своју реч. И, на крају крајева, резултате тих председничких избора смо признали, али смо такође рекли да су они вођени у атмосфери потпуне медијске блокаде, у којој опозицији и опозиционим кандидатима није дато никакво место, или минимално место. То су вам све извештаји независних тела које прате медије, да се не враћамо на то. Дакле, кад у таквој атмосфери водите председничке изборе, онда опозиција, наравно, има право да се квалитативно одреди према резултату. Квантитативно смо га признали, наравно.

Друга ствар, ја сам дијалог поменула у односу на то што ви говорите као већина и ми тај део поздрављамо, да ви хоћете Србију да видите у Европи. То је програм ДС-а од 1990. године, кад сам јој се ја прикључила, и ми то подржавамо док не видимо како изгледају закони и мере које нам ви предлагате и онда то критикујемо.

Вучић је рекао да је њему стало до разговора са опозицијом о Косову и Уставу. Ми сматрамо да о тим питањима треба да разговарамо, али је на вама да промените разговор у овом парламенту и дебату која је на слободи, време је да промените медије да би тај разговор имао смисла.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Нема основа за реплику, стварно. Знате, члан који говори о репликама мора да испуњава одређене услове. Директно обраћање свима, али зависи шта се каже, није било ништа пејоративно.

Реч има Весна Ракоњац.

ВЕСНА РАКОЊАЦ: Поштована председнице, поштовани народни посланици, данас ћу говорити превасходно о проширењу Владе новим министарством, да кажемо новим-старим министарством, то је министарство заштите животне средине, и веома сам срећна што ћемо коначно добити одвојено министарство, али не као услов за потплаћивање неког, већ као потребу да коначно уредимо своју животну средину. Као што знамо, основи политике и циљеви политике заштите животне средине су очување природних вредности и ресурса, ефикасна економија и брига о јавном здрављу, пре свега.

Политика животне средине је мултисекторска и самим тим захтева велику пажњу. Када говоримо о заштити животне средине, знамо да је то велики проблем и да је Поглавље 27, ако га гледамо у финансијском смислу, једно од најскупљих поглавља које можемо да отворимо у приступању ЕУ. О чему се

овде ради? Десет година и више урушавано је све оно што је у Србији постојало у било којој форми када је реч о заштити животне средине. Имали смо Министарство заштите животне средине, али је оно, нажалост, функционисало кроз три институције. Једна је било само министарство, друга Агенција за заштиту животне средине, а треће је био Републички фонд за заштиту животне средине.

Били смо сведоци, када је пре пар година тај фонд укинут, како су се здушно представници опозиције борили да тај републички фонд сачувају. Чему је он служио? Па, наравно, није служио за државне институције, није служио за конкретне пројекте, за заштиту животне средине, за чисту воду, за категоризацију река, за изградњу фабрика за пречишћавање отпадних вода. Служио је за подстицај у кампањи за изборе Демократске странке.

У то време министар је био господин Дулић, а ево ја ћу кратко да вам прочитам како је Републички фонд за заштиту животне средине предао преко два милиона динара, и то овако: невладина организација „Миксер“, Републички фонд за заштиту животне средине, јуни 2011. године, 949.500 динара, мај 2010. године равно милион динара, истој невладиној организацији Министарство за заштиту животне средине у мају 2011. године поклонило је 700.000 динара, буџет града Београда 6,6 милиона у 2011. години, а из Управе за трезор такође имамо податак да је у 2010. години добила 1.400.000 динара. Такође, невладина организација КИОКС, Министарство културе, у периоду од 2008 до 2011. године 9.350.590 динара. Ништа не би било чудно да се та невладина организација бавила оним што је заштита животне средине.

„Миксер“ је у АПР-у регистрован као невладина организација, односно удружење грађана, непрофитно, за унапређивање креативног стваралаштва у области културе, а, гле чуда, добијало средства из Републичког фонда за екологију, односно за заштиту животне средине.

Ни то не би било чудно, власник невладине организације, односно директор тог, да кажемо, невладиног удружења грађана био је син Наде Колунције, тако да ето како су они очистили Србију. Нама је остало аеро-загађење од спаљивања Скупштине 2000. године, са којим смо се борили 12 година, док једноставно народ није увидео у кога треба имати поверења и ко ће га увести у ЕУ. Па и ако дође до таквих промена да европски фондови пресуше и да се догоди нешто што ће успорити улазак осталих земаља у ЕУ, ми ћемо нашу државу уредити по нашој мери, по вредности наших грађана и за наше грађане.

Све законе које доносимо доносимо превасходно за наше грађане а не због претприступних фондова и прања пара на овакав начин и преливања новца у џепове функционера као што су то радили неки у претходном режиму. Значи, урадићемо то за здравље наше деце, за чист ваздух, за чисте водотокове, за здраву, чисту напредну животну средину. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Миљан Дамјановић.

Изволите.

МИЉАН ДАМЈАНОВИЋ: Помно сам пратио излагање предлагача читавог дана. Данас расправљамо о Предлогу закона о изменама и допунама Закона о министарствима и захтева се да се он донесе по хитном поступку, а

правни основ за доношење закона садржан је, у гледишту предлагача, у одредбама члана 136. става 2. и 3. Устава Републике Србије, као и у одредби члана 97. тачке 16. Устава Републике Србије.

Устав Републике Србије такође прописује положај Владе у члану 122, па цитирам: „Влада је носилац извршне власти у Републици Србији“. Члан 123. став 5. каже: „Усмерава и усклађује рад органа државне управе и врши надзор над њиховим радом“. Члан 124: „Влада је одговорна Народној скупштини за политику Републике Србије, за извршавање закона и других општих аката Народне скупштине и за рад органа државне управе“. Члан 136, 2. и 3. став, на које се позива предлагач, у 1. ставу, на који се није позвао, каже: „Државна управа је самостална, везана Уставом и законом, а за свој рад одговорна је Влади“, и став 4: „Унутрашње уређење министарстава и других органа државне управе и организација прописује Влада“.

Ово је, заправо, данас потпуни суноврат, јер је предлагач измена и допуна овог закона народни посланик Александар Мартиновић. Здрава логика просто налаже да, уколико знамо да је до избора премијера, односно мандатара Влада у техничком мандату, уколико се, опет, зна да је предложена Ана Брнабић, која је и даље министар државне управе и локалне самоуправе у техничком мандату, ваљда је логично било да Влада, односно Ана Брнабић пошаље овакав закон и измену закона у Скупштину како би онај ко ће сутра бити на челу Владе рекао колико је то закона или министарстава који су потребни да би она руководила њеним даљим радом.

Када говоримо о овоме, морамо констатовати да је ово, заправо, био дил коалиционих партнера да се повећа број министарстава и то више нико не може да оповргне. С друге стране, када је у питању министарство заштите животне средине, данас је предлагач у свом излагању рекао: „По природи ствари, заштита животне средине не може бити у оквиру пољопривреде“. Да ли то значи да је бивши премијер Александар Вучић пре непуних годину дана неприродно поставио ствари? Да ли је ово заправо напад на пређашњег премијера? Да ли је ово напад на председника државе и председника СНС-а управо од Александра Мартиновића? Да ли је заправо предлагач са својим посланицима гласао за лошу владу прошле године?

Даље, потпуно је неумешто образложење разлога због којих се предлаже да закон ступи на снагу пре осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“, па ћу цитирати Одлуку Уставног суда 817/2012 од 3. априла 2014. године, објављену у „Службеном гласнику“ број 69/2014 од 4. јула 2014. године, у којој се каже: „Одредбе општег акта којим се прописује да он ступа на снагу даном усвајања су неуставне, јер Устав условљава ступање на снагу општег акта протеком одређеног рока од дана његовог објављивања“.

Прошло је колико дана од избора? То што је неке било досадно, или није хтео да ради, или је користио медије да прави фрку око избора новог премијера, да се организује клађење, то нама уопште није интересантно као посланицима који о томе желимо да расправљамо. Ако сте већ дошли до тога да не можете да сачекате да изађе у „Службеном гласнику“, јер су вам законски рокови такви какви јесу, онда сте заиста погрешили, али се сада поставља

питање шта сте ви то паметно радили у претходних скоро месец дана. Предлагач каже – постигнути су значајни резултати Министарства пољопривреде а СНС није крива што су странци постали власници наших пољопривредних комбината а тајкуни власници великих предузећа.

Још једна страшна неистина. Градоначелник Београда и, како се најављује, будући шеф Кабинета Синиша Мали је од фебруара 2001. године постављен за помоћника министра за приватизацију у склопу Министарства за приватизацију у Влади Републике Србије. Крајем 2001. године, након оснивања Агенције за приватизацију, 17. јула прелази ту да ради и постаје директор Центра за тендерску аукцијску приватизацију, реструктурирање тржишта и капитала и на тој функцији остаје до краја 2003. године, што значи да је бивши кадар ДС-а, ДОС-а – како год ви то зовете – сада у вашим редовима, управо учествовао у тој пљачкашкој приватизацији.

Даље, када говорите о успесима Министарства за пољопривреду, шта је са малинарима? Чули смо ових дана министра Недимовића како каже да држава није у могућности да помогне. Изрекао је још једну ноторну лаж, а данас предлагач овде износи неистине. Зашто? Зато што је споразум са хладњачама противзаконит, Кривичним закоником санкционисан као кривично дело закључења рестриктивних споразума. И те како може држава да реагује, и те како може Министарство да реагује, али је, нажалост, министар који је у овој влади, влади СНС-а, решио да заштити тајкуне.

Подсетићу вас да су управо челници СНС-а 2011. године, Марко Ђурић и председник Економског савета СНС-а Целетовић говорили да је спремна стратегија, примали малинаре, позивали да се протестује по Београду, нападали су полицију и државу што реагује и не допушта да се протестује, а корак даље отишао је 2001. године данашњи председник државе Александар Вучић, који је чак изнео комплетну стратегију решавања тог проблема – како побољшати производњу, како извозити малине итд. Данас сте управо ви ти који сте отерали обичног сељака и заштитили тајкуне и све те које сте тако јавно нападали док нисте ушли у власт. Нисте уопште другачији од претходног режима и ту подржавам посланика који је говорио да сте само преузели идеологију ДОС-а.

Када предлагач говори о министарству за европске интеграције каже то је стратешки и политички циљ, а док је образлагао разлоге за формирање министарства имали смо заправо прилику да пратимо спикера који је све време представљао неку врсту прес-клипинга о отварању разних поглавља.

Интересантна је чињеница да је управо предлагач пре само пар година, 2012. године био предлагач Декларације о престанку свих активности Владе у придруживању Србије ЕУ, са јасним образложењем које није било тешко бранити. На конференцији за новинаре господин Мартиновић износи: „Нема краја уценама ЕУ према Србији. Нови услов је нормализација односа са Косовом, а то значи независност, следећа је Рашка, па Војводина. Европска унија је у финансијском и економском смислу, понављам, у економском и финансијском смислу, на шта се ви нон- стоп позивате, леш и само политички слепац може да инсистира да Србија постане члан такве организације. Са представницима Албанаца можемо да разговарамо под условом да није у

преговарачком тиму Хашим Тачи, и то само о моделу и степену аутономије. Бриселски преговори представљају гажење Устава и Резолуције 1244.“

Свака је била тачна и на месту. Данас предлагач говори супротно и наравно да му не можемо веровати.

Предлагач каже даље: Битно је да се настави политика која Србију води ка ЕУ, као и да се настави политика која се спроводи од 2014. године“, па наводи, поред осталог, и повећање плата и пензија.

Прво, политика се наставља од 2012. године, када је странка господина предлагача узела за коалиционог партнера Млађана Динкића, највећег лопова и криминалца, како је говорио Александар Вучић и обећао грађанима Србије да ће, чим преузме власт у Србији, ухапсити Млађана Динкића.

Господине Мартиновићу, зашто нисте ухапсили Млађана Динкића? Где вам је Мишковић, где је Цане Суботић? Ви сте износили у јавности да је СНС формирана од новца дуванске мафије. Ви сте разоткрили ту аферу и апсолутно вас подржавам. Ви сте нападали ту ЕУ. Одакле одједном данас та трансформација? Чему тај цинични осмех?

(Председник: Обраћајте се мени, посланиче. Поштујте Пословник.)

С друге стране, када говори као предлагач, интересантно је да је изнео све могуће ставове о министарствима која треба да се организују а да ниједном речју није споменуо КиМ. Али је зато споменуо да је на инаугурацији био чак и заменик секретара НАТО-а. Па наравно да је човек дошао, дошао је да види своје уметничко дело које је направио 1999. године, да види да ли сте и даље послушни, да ли ћете завршити посао који сте започели.

Позивате се на то да сте позвали председника скупштине северне српске покрајине а нисте позвали јужне. Зашто када се тако срдечно са Хашимом Тачијем рукујете у Бриселу а сутра ћете и са Харадинајем када направи сада власт?

Такође сте навели, а потпуно подржавам данашње ваше излагање, да је ССП веома лоша одлука. Па управо сте тада ви напали Томислава..., предлагач је напао Томислава Николића када је због ССП-а напустио, како је тада говорио, да је због тога напустио Српску радикалну странку и кренула је једнострана примена.

С друге стране, ви кажете данас – за то је крива влада или нека власт досманлија. Ево, можемо се сложити, али зашто већ једном не ставите онда ван снаге тај ССП ако не ваља? Апсолутно имате нашу подршку.

Толико је данас било нелогичности у излагањима и све време, докле год је трајало, а био сам присутан цео дан, сам предлагач није посветио, од три сата колико је говорио, ни пет минута тачки дневног реда већ је набрајао разновразна нерешена убиства, читао СМС поруке, цитате, а заборавио је главни цитат, сада ћу морати и ја као предлагач, да је управо његов председник странке рекао – ни Бог не може да ме натера у Владу са СПС-ом, Дачић је осведочени лажов и лопов. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Значи, ништа о Предлогу закона.

Само, да би грађани разумели ваш начин изражавања, дил значи договор, а фрка значи гужва. Чисто због грађана Србије, да би вас разумели. Мислим да грађани Србије нису разумели делове вашег излагања.

Реч има народни посланик Владимир Орлић, реплика.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хајдемо овако, пошто је ту било разноразних питања, чудних коментара на тему СНС-а, влада које је водио Александар Вучић и пољопривреде. Списак добрих ствари, добрих резултата је стварно веома дугачак. Ево, само пар кратких извода.

На пример да је регистрација нових извозних објеката допринела сталном расту вредности извоза од 2,9 милијарди евра 2016. године и суфицит од близу 1,6, увећан за 600 милиона од 2014. године резултат је тих влада за које неким изгледа није јасно да ли су помагале домаћу пољопривреду.

Хајдемо даље. Да је први пут Србија у прилици да извози на тржиште Кине и да се очекује да ће наставити извоз са новим сетом артикала већ од ове године – такође Влада за коју неким није јасно да ли помаже пољопривреди.

Даље, буџет Министарства за 2017. годину износи 43,778 милијарди, што је повећање од 8,11% у односу на претходну годину, која је била боља у односу на претходну, и све тако од 2012. године, односно 2014. наовамо, управо та влада за коју неким није јасно.

Да је буџет за подршку инвестицијама у пољопривреди повећан више од четири пута, затим да је било 300.000 фарми и више од 150 малих и средњих млекара које су спасене од пропадања управо захваљујући тој влади итд.

Дакле, то грађани Србије знају, као што знају и да, када причамо о тајкунима, управо ова влада изводи Мишковића пред лице правде, да управо ова влада на КиМ има највећу подршку, да је Синиша Мали био најбољи кандидат за градоначелника а био и најбољи градоначелник, што некога посебно занима, а да ова влада па ни Александар Вучић никада нису, за разлику од оних који су њима опседнути, ни причали да воле ЕУ па се предомишљали пет секунди касније, нити нудили Америци да буду добровољци у Кувајту. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Време. Хвала.

Реч има народна посланица Наташа Јовановић, по Пословнику.

НАТАША Сп. ЈОВАНОВИЋ: Госпођо председнице, ви сте прекршили члан 27. и 107. након излагања мог колеге народног посланика Миљана Дамјановића. Наиме, ви као искусан парламентарца врло добро знате, од првог вишестраначког сазива сте били народни посланик, да је слободна интерпретација и изражавање народних посланика стил или начин обраћања суверено изабраног представника народа јавности бирачком телу, грађанима, како год.

Није било никакве потребе да после одлично конципираног, јасно утемељеног, аргументованог говора младог колеге Дамјановића додатно образложите да он користи ове или оне речи, нарочито због тога што је у питању један образовани млади човек који има 35 година, дипломирани је економиста и мастер инжењер организационих наука, кандидат СРС-а за градоначелника Београда.

Схватите да свако његово будуће излагање, као и излагања мојих колега из посланичке групе, има за циљ да сваки закон, попут овог који је предложио Александар Мартиновић, оспоримо веома јасним аргументима – утемељеним, на крају крајева, Пословником, Уставом и важећим законима. Пошто ми време не дозвољава да се и у том делу осврнем на оно што је колега рекао а што нисте схватили као добру поуку, али схватићете, мада можда тада буде касно, говорићу о томе и у наставку заседања, посебно у понедељак.

Дакле, замолила бих вас као неко ко је такође дуго година са вама у Парламенту да, поготово са места председавајућег, не објашњавате и додатно инсистирате на томе да је неко, а само зато што вам се критика не свиђа, употребио ову или ону реч.

ПРЕДСЕДНИК: Време. Хвала.

Сматрам да нисам повредила Пословник. Искористила сам право из члана 107. да водим рачуна о достојанству Парламента, а мислим да употреба шатровачког језика угрожава достојанство овог високог, цењеног дома. У садржину излагања нисам улазила.

Ово је објашњење. Боље да се задржите на томе. Вољна сам да разговарамо о чистоти српског језика у сваком моменту.

Реч има народни посланик Србислав Филиповић.

СРБИСЛАВ ФИЛИПОВИЋ: Хвала.

Даме и господо народни посланици, ево цео дан је прошао, дошла је ноћ, а овде се врте исте теме укруг. Најмање смо данас говорили о тачки дневног реда, о изменама и допунама Закона о министарствима. Ја ћу на почетку свог излагања рећи неколико ствари на ту тему, али ћу морати да одговорим и колегама које су изнеле много лажи и много неистина вечерас.

(Зоран Красић: Тема.)

Добро је што се неки сад позивају на тему, иако нимало о теми нисмо чули од њих. Али да се вратимо на тему, како они кажу.

Србија ће само у наредних 25 година, када је у питању област заштите животне средине, инвестирати приближно 10 милијарди евра у развој водоснабдевања, пречишћавања отпадних вода, управљање комуналним, индустријским отпадом, квалитет ваздуха и земљишта, али припремиће се и прилагодити изазовима чији су узрочници климатске промене а тичу се суша, поплава, пожара и других непогода.

Као власт, као Влада Републике Србије, као посланици који подржавају Владу Републике Србије коју води Александар Вучић и који ће дати подршку будућој влади коју ће водити госпођа Ана Брнабић, спремни смо и припремили смо јасан план достизања техничких, финансијских и људских капацитета неопходних за спровођење наведених инвестиција.

Морам да кажем и то да смо се у мају 2014. године суочили са 2.000 остављених пројеката бившег фонда за заштиту животне средине вредних стотину милиона евра, укинутим средствима ЕУ за даље финансирање инфраструктуре кроз претприступне фондове, константним недостатком квалитетних и зрелих инфраструктурних пројеката за финансирање, хаотичну

припрему и неизvestан исход преговора са ЕУ за Поглавље 27 – животна средина и климатске промене.

Данас, након скоро три године, направили смо значајан помак у погледу увођења реда и визије даљег стратешког развоја у животну средину. Скоро 1.000 пројеката бившег фонда је решено. Створен је Зелени фонд, који неће поновити ниједну грешку бившег, корупционашког фонда без стратегије.

Много тога су моје колеге претходници говорили када је у питању заштита животне средине. То је јако важна тема за сваког грађанина, важна за Србију, важна и за планету на којој живимо.

Када су питању европске интеграције и Канцеларија коју је водила и још увек води госпођа Јадранка Јоксимовић и ново министарство које ће се, уверен сам, подршком већине народних посланика формирати, то је нешто што је добро, то је потврда утемељења, учвршћивања нашег европског пута.

Рекли смо и да је та канцеларија на челу са госпођом Јоксимовић и Влада Србије на челу са Александром Вучићем остварила битно озбиљне помаке на путу европских интеграција Србије. Отварана су поглавља и затварана су поглавља, а они којима су пуна уста Европе али безидејно, без икаквих предлога и конструктивних решења, нису отворили ниједно, самим тим нису ни затворили ниједно поглавље на путу европских интеграција.

То је била само прича, само мантра, само представа за грађане, а на крају сваке те представе грађани су били празних џепова. Као што је и она акција „Очистимо Србију“ имала за циљ само да се очисте џенови грађана Србије и буџет Републике Србије доведе до банкрота.

Као неко ко је и одборник у Скупштини града Београда, морам да дозволим себи да кажем, пред грађанима Републике Србије који гледају овај пренос, пред народним посланицима, да је градоначелник Синиша Мали апсолутно најбољи градоначелник у историји Београда, убедљиво најбољи, а за то имамо конкретне чињенице.

До доласка Синише Малог у Београду нисте имали 10 градилишта, данас имате преко 500 градилишта. Данас имате пројекат од значаја за развој не само града него и Србије, као што је „Београд на води“. Имали сте дефицит у буџету града од преко 20%, данас је он на нивоу испод 4%. Затим имате стабилизацију финансија Града Београда, где Град све своје обавезе уредно финансира и сервисира. Затим туризам у Београду....

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Колега Филиповићу, реч је о Закону о министарствима.

СРБИСЛАВ ФИЛИПОВИЋ: Све су то теме које су моји претходници поменули. Ја као неко ко је представник грађана имам дужност да грађанима кажем да оно што је изречено данас није истина и колико тога овде људи заправо олако изговарају.

Нема сумње да више неће бити пазл градова, да неће бити макета, да неће бити реплика Теразија, реплика живота. Уверен сам да ће и након ове расправе бити усвојен овакав предлог измена и допуна закона и да ћемо на крају, када будемо изабрали Ану Брнабић за премијера Србије, наставити још брже, још јаче, још боље у будућност сви заједно. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Мариника Тепић, али време њене посланичке групе је потрошено.

Реч има народни посланик Александра Томић.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Захваљујем, председавајући.

Данас имамо Предлог измена и допуна Закона о министарствима, за који можемо да кажемо да се састоји из два дела. Један део је формирање нова два министарства, а други део је преношење надлежности, односно тачно дефинисање делокруга рада одређених министарстава, поготово када су у питању одређена јавна предузећа у области енергетике, затим део који се односи на концесије, затим део који се односи на уређење правосудне професије и део који се односи на тачну улогу цивила у мултинационалним операцијама.

Оно што би требало рећи данас то је да смо имали прилике да чујемо, из више аспеката, одређену осуду и критику на овакав предлог формирања два нова министарства. Како је СНС преузела одређену идеологију ДОС-а, што се наравно коси са здравим разумом јер се СНС никада није залагала за то да се област заштите животне средине води на такав начин да се из буџета Србије даје, под формом „Очистимо Србију“, преко милијарду динара, што је око осам милиона евра, невладином сектору да би се користили за потребе политичких кампања у изборима.

Никада се у протеклих пет година није десило да се средства користе за подршку онима који рециклирају на тај начин да се дају за кредите пословних банака зарад тога да бисте остали дужни а да би они једноставно тражили од државе и правили дуговања која би улазила у јавни дуг. Никада СНС не би дозволила да правимо промашене пројекте и реализујемо програме од кредита било које међународне организације.

Оно чиме смо се бавили од 2012. године јесте, пре свега, увођење реалног, рационалног и разумног финансирања пројеката од којих ће грађани Србије имати користи у погледу здравог живота, а пре свега када је у питању ваздух, када је у питању земљиште, када је у питању вода и због тога је Министарство за пољопривреду и заштиту животне средине морало да буде, пре свега због европских интеграција и спровођења процеса билатералних и експланаторних скрининга, у једном тренутку заједно, и то је потврда, поготово када су у питању била преговарачка поглавља која су у вези са Поглављем 27, а то су поглавља 10, 11 и 12, везана за пољопривреду, везана за производњу здраве хране... Значи, то не може да иде одвојено од поглавља која су везана за заштиту животне средине.

Оно чиме се бавила СНС и господин Вучић када је преузео да води Владу Републике Србије то је да на одређени начин створи финансијске услове и механизме да бисмо имали одрживо функционисање области заштите животне средине. То није било могуће 2012. године, када је економски раст, односно пад БДП-а и уопште друштвеног производа и свих привредних активности износио минус 3,6%, него сада, када имамо 1,2% пораст БДП-а и могућност да са

стабилним финансијама створимо услове да министарство за заштиту животне средине функционише засебно.

Истине ради, грађани Србије треба да знају да никада до сада министарство животне средине није било самостално, па чак ни у време господина Дулића. Било је заједно са Министарством грађевине и заштите животне средине. Значи то је министарство које се бавило грађевинарством, али пре свега заштитом животне средине као млађим братом у смислу делокруга рада, које је требало да служи за финансирање нерационалних пројеката тако да је било потребно од 2012. године до сада оценити 2.000 пројеката и видети колико као држава дугујете финансијским потражиоцима а да за то заиста постоје реалне основе.

Због тога је било потребно да се изложи и ММФ-у, и ДРД-у и Светској банци оно што је рађено до 2012. године. Имали сте прилике да од моје колегинице чујете како су многе невладине организације на волшебан начин добијале одређена средства а да уопште нису биле у области рада заштите животне средине.

Оно што се први пут јавља, од 2016. године до сада је направљена стратегија, план и програм које је прихватила ЕУ, где први пут од негативних оцена из извештаја ЕУ добијамо позитивне помаке и безусловно отворен пут за отварање Поглавља 27, које је једно од најтежих поглавља и сви знамо да ће коштати изузетно много, не само Србију него је коштало и све земље у региону, али одређени стандарди из области заштите животне средине морају да постоје. Пословање компанија, и у приватном и у државном сектору, мора да функционише према стандардима који се пројектују кроз буџет заштите животне средине и то је оно што је наша обавеза, али и жељени фонд о коме се толико причало је, на крају крајева, формиран од стране Владе Републике Србије. Он је буџетски, није независан као што је био у време до 2012. године.

Оно што је битно, завршен је комплетан поступак за припрему преговарачког поглавља када су у питању скрининзи. То је био велики посао. Преговарачка група која је била у делокругу рада министарке без портфеља, госпође Јадранке Јоксимовић, уложила је заиста максималан напор када је у питању ова област, уз пуну подршку самог министарства.

Показало се да је дошао тренутак да овакво министарство може да буде формирано, да неће имати проблеме у раду и да ће дати резултате које треба да оствари када се формира. Треба рећи да је велики број проблематичних пројеката који су започети у овом периоду завршен –Регионални центар у Суботици, завршетак пројекта везаног за изградњу колектора, решавање питања отпадних вода у Лесковцу и Рашки, али и онај део који се односи на саму стратегију до 2012. године, да Србија треба да има 27 регионалних депонија, за које једноставно не постоји довољна количина отпада да би функционисале на одржив и исплатив начин.

Према томе, битно је да када дефинишете политику за наредних 25 година будете реални, да буде дефинисана тако да имате одрживо финансирање и да све циљне групе у Републици Србији имају користи од такве политике. Због тога је потреба да се министарство за заштиту животне средине сада формира

потпуно оправдана, јер досада није могло да буде самостално у функционалном смислу одрживости.

Када говоримо о министарству за европске интеграције као посебног сектора у Влади Републике Србије коју ће у будућности водити госпођа Ана Брнабић, односно само министарство госпођа Јадранка Јоксимовић, треба рећи да је то позитивно светло којим желимо да као Република Србија покажемо да смо заиста за остварење стратешких циљева у односу на ЕУ, али треба рећи да никада нисмо ни крили ни лагали да одређене стратешке циљеве када је у питању поштовање свих наших обавеза према Руској Федерацији треба да извршимо. Ми то никада нисмо крили пред ЕУ.

Нормално је да ћемо одређена поглавља дефинисати до самог ступања у чланство ЕУ и да је то једноставно наша политика, национална политика, о којој треба сви да разговарамо.

Оно што је важно да се још каже јесте чињеница да је две трећине укупних страних инвестиција у 2016. години у Србији дошло од фирми и компанија из земаља ЕУ, да две трећине спољнотрговинске размене Србија обавља искључиво са земљама ЕУ и то је нешто што не треба крити. Зато они који говоре да треба да раскинемо односе са ЕУ треба да кажу грађанима Србије колико би то коштало све нас заједно а и оне који имају посао у тим фирмама.

Када говоримо о преношењу надлежности, треба рећи да оно што се данас поставило као главно питање, око укидања е-управе и дирекције, треба обавестити грађане Србије да ће ова влада која нам предстоји радити велики посао када је у питању е-управа и подићи је на потпуно нови ниво. Тај виши ниво ће бити формирање нове службе у оквиру Владе Републике Србије, која треба да обезбеди бољу комуникацију са свим грађанима Србије увођењем нових технологија, тзв. платформе *e-Government*.

Према томе, у дану за гласање имаћемо прилике да подржимо овакав концепт Владе, са новим министарствима и новим надлежностима, али ћемо имати прилике и у експозеу госпође Ане Брнабић да чујемо како ће то изгледати. Због тога, у дану за гласање подржаћу овакав предлог.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Славиша Ристић. Није ту.

Реч има народни посланик Неђо Јовановић.

Изволите.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Имајући у виду да је овлашћени представник СПС-а, наш друг Ђорђе Милићевић, истакао да ће СПС, односно наш посланички клуб безрезервно подржати измене и допуне Закона о министарствима, могу само да потврдим тај став и да изнесем чињеницу да се нећу у својој дискусији превише везивати за оно што ће моје колеге у својим дискусијама да истакну, а то су чињенице које оправдавају измене и допуне овог закона када је у питању увођење новог министарства – министарства за заштиту животне средине.

Стога ћу се у својој дискусији више осврнути на разлоге који оправдавају устројство једног новог министарства, а то је министарство за европске интеграције.

Евроинтеграциони пут Србије је превасходно државни интерес, потврђен кроз две чињенице. Прва чињеница је да Србија већ пролази кроз успешан реформски процес, и то како у погледу усаглашавања законодавства државе Србије са законодавством Европске уније тако и у погледу свих других процеса који се дешавају како у привреди, тако и у науци, у просвети, у здравству, дакле свуда где се држава Србија појављује као неко ко је респектабилан кандидат за улазак у чланство Европске уније.

Друга чињеница је неспорна – Европска унија је најважнији трговински и инвестициони партнер Србије, а самим тим фактор економске стабилности. Када кажем партнер, пре свега мислим на државе чланице Европске уније, о чему је данас говорио предлагач закона, господин Мартиновић, и изнео бројне статистички проверљиве податке који се односе управо на спољнотрговинску размену између чланица Европске уније и државе Србије.

Оно што је јако важно истаћи, и то смо данас и дотакли у дискусији, јесте чињеница да је управо ова скупштина потврдила Споразум о стабилизацији и придруживању са Европском унијом, да је након потврђивања тог споразума са Србијом била спроведена процедура верификације тог истог споразума у парламентима чланица Европске уније и да је након тога Европски парламент потврдио тај споразум, који је ступио на снагу 1. септембра 2013. године.

Шта то значи? То значи да је потписивањем Споразума о стабилизацији и придруживању држава Србија преузела и одређене обавезе, а те обавезе су управо оно што ми данас радимо – прилагођавање свему ономе што обезбеђује једноставнији, релаксиранији пут за улазак у ЕУ.

Наравно, ради грађана треба истаћи да држава Србија води мудру политику и ова влада ће ту политику наставити, а то подразумева да истовремено одржавамо и одржаваћемо изузетно добре, пријатељске и братске односе са Русијом, државом која нам безрезервно помаже, државом-пријатељем на коју увек можемо да се ослонимо.

Што се тиче измена и допуна овог закона, потребно је истаћи још једну чињеницу. Данас се те чињенице нисмо дотicali а ради се о једној новој надлежности која се устројава у раду Министарства спољних послова, које изузетно успешно ради јер се управо преко тог министарства негује нешто што је већ у дужем временском периоду присутно, а то је заштита интереса државе Србије.

О чему се ради када су у питању новине и надлежности овог министарства? Пре свега, ради се о организацији цивилног друштва и учешћу цивилног друштва у мултинационалним операцијама, јер су управо структуре цивилног друштва, можемо слободно рећи, резервоар цивилне експертизе и да цивилна друштва пружају стручну подршку државним институцијама током креирања спровођења политике безбедности. Добро је што ће Министарство спољних послова у склопу својих надлежности имати и ту нову надлежност.

Друга улога коју имају организације цивилног сектора односно грађанског друштва односи се на надгледање примене политике безбедности. То је нарочито битно због учешћа цивилног сектора у мировним споразумима, јер мировне операције данас имају и те како значајно место – где држава Србија

проналази себе, где држава Србија жели да учествује, где држава Србија и преко цивилног сектора има и те како значајну улогу.

Подсећања ради, још 1982. године хуманитарне активности у Конгу су биле и те како значајне, где је и наша држава, тадашња Југославија, пронашла своје место. Данас су те хуманитарне активности и манифестације и те како потребне у многим деловима света, конкретно у Сирији, у граду Алепу, који је град-страдалник, у граду у којем становништво вапи за помоћи.

Подсећања ради, држава Русија, наша братска држава, позвала је Србију да учествује у хуманитарним активностима. Помало је и апсурдно да смо држави Сирији – држави која је подржала Србију у настојањима да се спречи улазак Косова у Унеско, која је гласала за Србију а против уласка Косова у Унеско – тој истој Сирији, нажалост, увели санкције, односно придружили се санкцијама које је увела Европска унија. Не због тога што је то жеља државе Србије, већ због тога што је политика Србије таква да учествује само у мировним мисијама УН и ЕУ. Саглашавајући се са политиком Европске уније и Уједињених нација, ми смо тај концепт устројили и тај концепт одржавамо.

Зашто ово говорим? Искључиво из разлога што сматрам да и у овом делу измене и допуне Закона о министарствима завређују пажњу.

На крају желим да истакнем само да је очекивање СПС-а било да се, када већ говоримо о изменама и допунама Закона које се односе на област правосуђа, можда размисли о томе да се правна регулатива стечаја коначно врати тамо где је тој регулативи место, а то је Министарство правде, ни у ком случају Министарство привреде, имајући у виду да је срце стечаја привредно правосуђе, имајући у виду чињеницу да се привредни судови у највећој мери баве стечајем и да у највећој мери решавају питање стечаја, на крају крајева, својим одлукама.

На крају, у име СПС-а и нашег посланичког клуба желим још једном да истакнем да ћемо у дану за гласање подржати овај законски акт. Захваљујем се.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Зоран Красић.

Изволите.

ЗОРАН КРАСИЋ: На почетку бих само скренуо пажњу да када је ова гарнитура која је на власти, коалициона власт, 2012. године дошла, прво што су урадили је да су донели нови закон о министарствима, то је објављено у „Службеном гласнику“ бр. 72/12, па су онда то мењали, 76/13, па је онда Уставни суд донео одлуку којом је прогласио и утврдио да је један члан тог закона у супротности са Уставом Републике Србије и онда је, у налету велике нервозе, донет нови закон о министарствима, објављен у броју 44/2014. И он је три пута мењан у 2015. години. Значи, иста коалиција, иста мета, исто растојање.

Шта се у међувремену десило? Да вас подсетим на нешто, пошто знам да брзо заборављате. У Народној скупштини имали смо ексклузивно право да два пута Коштуницу слушамо са експозеом, јер је два пута био председник Владе. Мирко Цветковић је исто два пута поднео експозе и два пута био председник Владе. Ивица Дачић је два пута подносио експозе и два пута био председник Владе. И имали смо још једног који је два пута подносио експозе и два пута био

председник Владе. Значи, видите, то је двојство, то је нешто што се јавља као правило.

Свима бих сад скренуо пажњу да је остао члан 1. овог закона који је и данас на снази, а који гласи: „Овим законом образују се министарства и посебне организације и утврђује њихов делокруг. Посебне организације могу се образовати и њихов делокруг може се утврдити и посебним законима“. Када ту дијалектику рашчивијате, онда ћете видети да су и у постојећем закону, а ништа се значајније неће променити ни са овим изменама и допунама, код многих министарстава изостављени органи управе у саставу министарства, а посебно су изостављене посебне организације. То су некадашње управне организације.

Ја сам очекивао да ће напokon то да се среди, јер закон о министарствима је први пропис који обавештава јавност ком министарству се треба обратити за неко питање. Нису то надлежности, него групе послова који се обављају у неком министарству. Међутим, како год да дефинишете и делатност и надлежност, морате да имате у виду да су органи државне управе део извршне власти Републике Србије и да се они баве искључиво управним пословима.

Нећу сад ту тему да отварам, кад буде о амандманима више ћемо о томе да причамо, али по дефиницији ти послови јесу послови који се тичу управног поступка, инспекцијског надзора, а питање је за ове друге послове, попут старања и других ствари, да ли то може да се смести у ово, али свестан сам ситуације како се доносе наши прописи којима се дефинишу министарства.

Шта је важно за овај закон? Важно је да у разлозима због којих се предлажу измене и допуне нема ниједне речи која се у јавности чује зашто се мења овај закон. У јавности се каже – повећава се број министарстава, треба да се задовоље коалициони капацитети. То јесте право коалиционих партнера, али и кад задовољавају те коалиционе partnere, по систему компоновања министарстава или одређивања њиховог делокруга, онда мора да се води рачуна о нечему што је слично, приближно и чини функционалну целину, јер министарство јесте и организација али испуњава и тзв. функционалну делатност. И организација и функционална делатност одређеног органа управе налазе се у јединству, имају неку своју дијалектику и имају неку своју динамику, али њих, пре свега, својом садржином дефинише материјално право.

Видите, ми сад имамо једну ствар о којој се данас поприлично прича, а то је образовање министарства за европске интеграције. Мислим да је, прво, неко морао да казни предлагача. Србија се од свог настанка налази у европским интеграцијама. Ми се интегришемо и са Русима, и са Норвежанима и са Турцима, у неком смо облику сарадње. Али овде се мисли на Европску унију и овде неко хоће да превари јавност у Србији и да каже – европска интеграција је само интеграција у Европску унију. Рецимо, ја више волим да се Европа интегрише по систему велике конфедерације у којој би била лабава конфедерација Европска унија, стабилна конфедерација Руска Федерација и једна лепа велика Србија. Ако ви то гарантујете овом формулацијом, па можда бисмо могли и да прихватимо.

Код овог министарства је проблем како да се дефинише управни посао. Како би то министарство решавало о појединачним правима и обавезама грађана

у делокругу европских интеграција кад ми такав закон немамо? Како би то министарство донело, рецимо, правилник, наредбу или упутство када правни основ за то треба да буде неки закон, а ми ни у једном закону немамо ниједну одредбу о појединачним правима грађана и правних лица. Врло проблематично. Очигледно да је то само за рекламу.

На крају, да вам само скренем пажњу, нешто постоји у дефиницији. Постоји неколико извора моћи. Први, најважнији извор моћи јесте новац – ко има паре, он има моћ. Други извор моћи јесте личност која претендује да буде лидер и трећи извор моћи јесте организација државне управе. Е, ми се у оквиру ове тачке дневног реда налазимо на прерасподели моћи у оквиру организације државне управе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има Милисав Петронијевић. Изволите.

МИЛИСАВ ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Хвала лепо.

За који дан следи избор Владе, Владе која ће бити и стара и нова. Стара по политици коју ће спроводити, дакле Влада континуитета, а нова само по саставу. Оно што претходи када се формира једна влада, то је доношење закона о Влади и закона о министарствима, који имају за циљ да они који праве Владу сачине такву организацију министарстава и државне управе која ће на најефикаснији начин моћи да спроводи политику Владе која ће бити ефикасна.

У овом случају ми немамо нови избор Владе и министарстава, закон о избору Владе и министарстава, ми у овом случају имамо измене Закона о министарствима и оне се могу, како бих рекао, поделити на четири дела.

Прво, уведе се два нова министарства – министарство за заштиту животне средине и министарство за европске интеграције. Друго, у два министарства се додају нови послови или нове надлежности, то су Министарство правосуђа и Министарство спољних послова. У три министарства кратке али значајне измене када је у питању прерасподела надлежности и послова код министарстава, односи се на Министарство привреде, Министарство енергетике и Министарство трговине и телекомуникације. Четврта карактеристика је што се укидају два органа, Канцеларија за европске интеграције и Дирекција за електронску управу. То је отприлике садржина.

Врло кратко, уз напомену да су овлашћени представник и моје колеге већ дале јасан став СПС-а о предлогу ових закона, само да поновим да ће Посланичка група СПС подржати предложене измене Закона о министарствима.

Прва измена када су у питању нова министарства односи се на оснивање министарства заштите животне средине. Морам да кажем да је заштита животне средине одувек била покривена као област, али на различите начине. Овог пута они који праве Владу излазе за предлогом да се формира посебно министарство за заштиту животне средине и ја желим да дам пуну подршку том предлогу. Зашто? Прво, ако се има у виду заштита животне средине у Србији, ако се има у виду велики број проблема са којима се суочава Србија у тој области, ако се има у виду да се човек односи према заштити животне средине као према здрављу – цени је тек онда када је изгуби, ако се има у виду да је на нашем путу у Европску

унију ово једна значајна област у којој имамо значајних и сложених обавеза, веома је важно да се посебно министарство бави тим питањима.

Треба само напоменути да ми имамо релативно добру законску основу за тако нешто. Проблем је у имплементацији, проблем је да нам требају пројекти, средства, акциони планови. Треба нам и времена и план како да до тога дођемо. То је огроман посао. Због света тога, али пре свега због значаја који очување животне средине има када је у питању квалитет живота људи и здравља, има пуно разлога да се ово министарство, које покрива важну друштвену област, формира као посебно министарство.

Друго министарство које се овде предлаже као ново је министарство за европске интеграције. Понављам, та област је била покривена на један други начин. Дакле, овде се ради само о томе да се желе подићи на ниво посебног министарства послови који нас чекају када су у питању европске интеграције.

Одмах да будемо начисто, стратешко опредељење ове Владе Србије јесте да се полако припрема, да полако усваја стандарде да уђе у Европску унију. То није никаква тајна. На том путу наравно да има много посла, много изазова. Досада смо отворили десет поглавља, два привремено затворили, чека нас још доста посла у тој области, а да бисмо то достигли, не због Европске уније, нама треба тај пут због тога да достигнемо те стандарде, тај бољи живот у Србији по стандардима ЕУ. Зато идемо ка том циљу, водећи рачуна о националним државним интересима.

Наравно, поред тога је наш интерес и очување добрих односа, добре сарадње и са Русијом, и са Кином, и са Америком и свим осталим. Али ово је стратешко опредељење које подразумева веће обавезе на путу ка томе, подразумева доста посла када је у питању комуникација са Европском унијом и подразумева доста посла када је у питању координација унутар органа у Србији. Стога има врло много разлога да се формира посебно министарство за европске интеграције.

Врло кратко када су у питању нове надлежности, већ је мој колега рекао, значајна је једна надлежност која се додаје, тако да кажем, Министарству спољних послова, а то су нове надлежности када је у питању развојна сарадња и хуманитарна помоћ и када је у питању обезбеђивање учешћа цивила у мултинационалној операцији или мисији, да се створи законски основ, да се створе акциони планови, да се на институционалан начин реше веома важна питања која Србија има у овој области.

На крају још једном да поновим – Посланичка група СПС ће подржати измене и допуне предложеног закона о министарствима и извињавам се што сам говорио само о тачки дневног реда. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Дијана Вукомановић. (Није ту.)

Реч има народни посланик Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Даме и господо народни посланици, ми у Српској радикалној странци никада се не бавимо демагогијом када говоримо о предлозима закона који се овде усвајају и зато ни данас нисмо говорили о броју министарстава у смислу да ли треба да их има мање или више. Ми заступамо

став да онај ко је скупштинска већина одговара за оно што ради, између осталог и за број министарстава, избор министара, надлежности итд. Али овде мора нешто да се каже, због специфичности предлагања закона о изменама и допунама Закона о министарствима и моје питање је – шта каже Ана Брнабић о овом предлогу закона?

Данас нико од оних који ће гласати за овај закон није одговорио на то питање. Ваљда је то најважније, она је жена која је одређена за мандатара и она би ваљда требало да нам каже да ли заиста жели нова министарства, да ли можда жели нека друга а да то нису ова која су предложена, јер она ће, претпостављамо, имати неки свој концепт рада, неки свој експозе итд. То су, наравно, само претпоставке и ми знамо да то није тако, јер је суштински проблем, и када је у питању скупштинска већина и будућа Влада и будући председник Владе, тај проблем има своје име и презиме и зове се Александар Вучић.

Александар Вучић је обавестио јавност пре више дана да ћемо имати нова министарства, да ћемо имати министарство екологије, рекао је да ће Вујовић остати министар, и то је нешто што је апсолутно супротно и Уставу Републике Србије, и парламентарној пракси и демократским принципима. Вучић је могао као председник државе да разговара са представницима странака које су у Парламенту и да оног ко му каже да има скупштинску већину одреди за мандатара. У овом случају мислили смо да је то Ана Брнабић, али после неколико дана испоставило се да она заправо нема скупштинску већину, па јој онда Вучић скупља скупштинску већину, држи састанак своје партије итд. То је нешто што заправо само показује оно што у јавности провејава одавно, да ће заправо Вучић вршити и функцију председника Владе и да ће Ана Брнабић ту бити заиста само неко ко ће слушати и испуњавати његове налоге.

Зашто ова нова министарства? Наравно да је то последица ваших коалиционих споразума, односно уцењивања итд. Сећате се, некада су и многи од вас били против тога да се противуставно уводи први потпредседник Владе, па је уведен заменик председника Владе, такође противуставно. Е сада нам Вучић најављује председника Владе који би могао да се крсти као једна душа – два тела. Један ће се бавити политиком, други ће се бавити економијом, а председник ће бити само неко ко се зове Ана Брнабић. Прилично конфузно, али о томе ћемо, наравно, када будемо саслушали експозе Ане Брнабић, јер често се овде чују представници владајућих странака који кажу – како неко може унапред да буде против Ане Брнабић а није чуо њен експозе? Па на исти начин као што неко унапред каже да ће бити за њену владу а такође није чуо њен експозе.

Ми смо овде помињали Министарство пољопривреде као карактеристично с обзиром на то да ће сада бити измена у организацији и надлежности овог министарства због издвајања министарства екологије, односно заштите животне средине, и многи су посланици данас говорили управо о овом министарству. Онда представници режима помињу Споразум о стабилизацији и придруживању као нешто што је јако лоше и нешто због чега трпе наши сељаци и наша привреда.

И то све јесте тачно, али постављамо питање шта је то сметало представницима садашњег режима, Вучићевог режима, да се позабаве тим ССП-ом и да га ставе ван снаге као последицу политике Тадићевог режима. Али то вам је исто као што ови из Тадићевог режима кажу – ови Вучићеви су потписали бриселске споразуме а они то нису урадили, а у суштини они су им припремили терен да на крају ови то ураде. Значи, ради се и потврђује се да вам је политика потпуно иста и да ово што се расправљате у Скупштини заправо само показује да сте и једни и други у праву.

Интересантно ми је да је данас један од представника владајуће већине говорио о Косову и Метохији, о посланицима такозване српске листе који су, да се подсетимо, у шиптарском парламенту, али је он говорио о парламенту АП Косово и Метохија, па ме само занима на основу којег закона се тамо излазило на изборе да би се то могло звати парламентом АП Косова и Метохије. Нажалост, то су шиптарски избори одржани на основу устава и закона лажне државе Косово.

Да се вратимо на Министарство за пољопривреду. Помињао је и Миљан Дамјановић проблем везан за малине и малинаре који је ових дана актуелан и подсећамо и министра актуелног, техничког, а пре свега тужилаштво да су власници хладњача у Ваљеву пре десетак дана закључили споразум којим су се обавезали да нико неће плаћати малину више од 120 динара и да су чак приложили менице као гаранцију да нико не сме више да плаћа малине. Они су на тај начин починили кривично дело, јер су закључили рестриктивни споразум.

Наравно, и комисија која се бави конкуренцијом и заштитом конкуренције не ради ништа на овом плану, а свакако би имала и те како шта да ради. Хоћемо да кажемо да државни органи могу да заштите сељаке, али ви то нећете да радите, зато што вас то не занима.

Сви представници владајућег режима, када су говорили о овој тачки дневног реда, почињали су својим утисцима са синоћног догађаја који, што се мене тиче, јесте заиста приватна журка Александра Вучића. Хвале се ко је све тамо био; било је, кажу, око 5.000 људи. Али то су били углавном финансијери Српске напредне странке, било је свега педесетак људи који су представници иностраних држава. Наравно, била је неизоставна Јелена Милић и Соња Бисерко, нико неће тим да се похвали. И пошто се хвалите неким великим именима који су као Вучићеви пријатељи били присутни, мени је заиста главни утисак заменик помоћника државног секретара, уопште није важно које земље, важан је ниво који вам је био синоћ у гостима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: То да су гости на инаугурацији, како смо чули, финансијери СНС-а најбоље нека објасни онај ко је то рекао тим људима којима је рекао. На пример, када буде био у контакту са званичницима Руске Федерације, нека објасни да је господин Рогозин финансијер СНС-а; живо ме занима како ће то да звучи. Или, на пример, када и ако буде био у контакту са представницима Народне Републике Кине, да ли су они финансијери странке;

живо ме занима како ће то да звучи и то нека остане проблем за оне који су то рекли.

Да ли је Влада или није душа, тело, шта смо већ чули... Влада је, даме и господо, тим, и то је једино исправно и једино логично ако хоћемо да ствари функционишу како треба. Тимски рад који је успоставио управо Александар Вучић, и данас толико помињан. Опет, разумем фасцинацију неког ко има 4% гласова на изборима, не може ни оком да досегне до његових 56%. Може само да се увери на примеру онога што се у Србији дешавало, што је у Србији реалност од 2014. године, од прве владе коју је предводио Александар Вучић па до данас. Кад се тимски ради и кад то раде људи који посао знају а до државе им је стало, е онда и резултата има.

Споразум о стабилизацији и придруживању се, наравно, не укида, јер европске интеграције јесу стратешко опредељење наше земље, то и данас важи. Али је добра вест за оне који брину – управо владе Александра Вучића налазиле су и налазе решења да се штетне последице отклоне, а једно од решења биће управо и закон којим неће бити омогућено да се као на тацни, што јесте била заслуга досовског режима, наше пољопривредно земљиште продаје без икакве контроле. Како изгледа коначно решење, видећете јако брзо.

Да је политика иста, односно да није иста – све што су имали да кажу на ту тему грађани су рекли. Али једна напомена са моје стране – иако знам да је у кампањи, онај ко се нада да ће постати градоначелник Београда нека се мање бави Синишом Малим. Мислим да је загризао мету коју не може да прогута. Са Синишом Малим да се пореди, то је смешно. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Хвала богу, имамо кандидата за градоначелника који нема намеру да се по много чему упоређује са Синишом Малим.

Што се тиче односа са Руском Федерацијом и Кином, немојте ви нама да пребацујете. Ми смо прецизни и јасни од када постоји СРС – подржавамо ту сарадњу, желимо је. Данас сте нам говорили да је та врста сарадње са Русијом какву бисмо ми желели немогућа и добро знате да, када сам говорила о гостима, нисам мислила на представнике ни Русије ни Кине. Они свакако уживају наше поштовање где год да су и свако ко их позове у госте има нашу подршку.

Што се тиче процената, колико је ко имао процената... знате, могли сте ви да се у заносу забројите, да Вучићу израчунате и 102%. И уопште није важно колико ко има процената. Сећам се добро када су Вучић и још неки који данас седе ту упоређивали неке злогласне историјске личности са неким који су тада освајали велики број гласова. Наравно, ја не желим то да кажем, али и 99,9% гласова да је Вучић добио, то му не би давало за право да се на овај начин меша у рад Владе.

Лепо сам објаснила шта он по Уставу и закону може и шта је могао као председник државе. То што ви њега слушате, то је ваш избор, али он не сме то да демонстрира, не може то тако бахато да показује – ево, ја знам ко ће бити министар, ја знам која ће бити министарства. Баш га брига шта каже онај кога је одредио за мандатара, баш га брига шта кажете ви који ћете гласати за то. Ја

говорим о томе, о надлежности председника државе, а о процентима ћемо неки други пут, после наредних избора. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Александар Мартиновић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, ја први пут чујем да неко ко је на изборима освојио 56% гласова не сме да се бави политиком и да не сме да износи политичке ставове, да зато што је председник Републике не сме да изнесе своје мишљење о томе како би Влада требало да функционише, о томе да ли у тој влади своје место треба да нађу и министри за заштиту животне средине и за европске интеграције.

Председник Републике представља Републику Србију у земљи и иностранству. Дакле, представља Републику Србију и у земљи. Представљање Републике Србије у земљи ни на који начин не ограничава председника Републике да се бави политиком, јер је он пар екселанс политичка личност. Он има већи степен политичког легитимитета у односу чак и на народне посланике, јер смо сви ми изабрани са неких листа а он је изабран по имену и презимену.

Дакле, у политичкој теорији је незабележено да некоме одузимате право да се бави политиком, да каже да ће бити савезник Владе, да изнесе своје мишљење о томе какву би политику Влада требало да води, а на изборима је освојио апсолутну већину гласова. Дакле, то је нешто што не постоји нигде у свету.

Ја сам данас већ наводио пример. Актуелни француски председник је освојио, чини ми се, неких 32-33% гласова. Иза њега је кандидат који је освојио 24% гласова. Сви француски медији су објавили да је то историјска победа Емануела Макрона. Овде малтене човек не сме ни да каже да је Вучић освојио 56% гласова. Само у Србији није битно колико си освојио процената гласова, само у Србији је то један неважан податак. А и те како је важан. Већу политичку тежину, већи степен политичког легитимитета има онај који је освојио 56% гласова него онај који је освојио 1%, 2%, 4%, 5% или 16%.

Александар Вучић се није понашао, колико ја видим, бахато ни према коме. Саслушао је мишљење свих који су хтели да дођу у Председништво да са њим разговарају. Када је констатовао да постоји већина за избор нове владе, он је мандат за састав Владе поверио госпођи Ани Брнабић. И онда је кренула хајка на Александра Вучића, онда је кренула хајка на Ану Брнабић. Ми сматрамо да је то хајка која је потпуно беспотребна, да је политички крајње некоректна. У Србији се она води од стране одређених политичких странака, али мање од политичких странака, зато што су нејаке и слабе, а више од стране појединих медија.

Отприлике иста политика каква се води у САД против Доналда Трампа; тамо човеку не дају да дише. Човек је победио на изборима и дан-данас га убеђују да је он у ствари на изборима изгубио. Иста је ситуација и овде у Србији. Александар Вучић је освојио 56% гласова и дан-данас га убеђују – не, ти си у ствари изгубио изборе, победили смо ми који смо освојили 1%, 2%, 4% итд. Иста вам је ситуација и у Америци. Какав год да је Доналд Трамп, око његовог врата

се стегла медијска хоботница која човеку не да да дише и која га убеђује да он у ствари није председник САД и да је само питање дана када ће са те функције да сиђе.

Ми у СНС-у немамо тих дилема. Александар Вучић је добио апсолутно поверење грађана Србије. Њему грађани Србије верују. Он је мандат за састав Владе, у складу са Уставом Републике Србије, поверио госпођи Ани Брнабић и ми ћемо следеће недеље у Народној скупштини имати расправу о томе каква Влада треба да буде, какав је њен програм и какав је њен састав.

Али ја први пут чујем да постоји држава у којој председник Републике освоји 56% гласова и онда му се каже – е сад ти иди у музеј воштаних фигура, не смеш ни једну једину реч да проговориш о политици, не смеш ни једну једину реч да проговориш о политици Владе иако си део извршне власти, јер ми по Уставу имамо бицефалну извршну власт – једну грану извршне власти чини председник Републике, другу грану чини Влада – а то што си освојио 56% гласова, шта се то нас тиче, иди у музеј, не смеш да проговориш ни једну једину реч ни о Народној скупштини, ни о Влади и срам те било што си организовао свечани пријем у Палати Србија и срам те било што су на свечани пријем дошли и Дмитриј Рогозин и потпредседник Свекинеског националног конгреса, што су дошли сви председници република, односно председници влада од Словеније до Македоније.

Овде један геније каже јутрос – била су само два председника. Ја сам својим очима видео три. Видео сам Борута Пахора, видео сам председницу Хрватске и видео сам председника Македоније Ђорђа Иванова. То су три. Ево Маријан Ристичевић каже да смо видели Додика. То је четврти. Јесмо ли видели Изетбеговића, Маријане? Дакле, видели смо све лидере из региона.

Ако неко не схвата да је то порука Србији да води исправну и добру политику, да је земље у Европи и свету уважавају, да смо слободна и независна земља, да нисмо ничија колонија, да водимо само једну, српску политику, да не седимо ни на две ни на три столице него на једној, српској столици, онда то заиста могу да изговоре само људи који су, ја мислим, или политички злонамерни према Александру Вучићу, што донекле могу да разумем, или имају одбојност према својој рођеној земљи, што заиста не могу да разумем. Ово што је јуче Александру Вучићу пошло за руком, па то је успех свих грађана Србије. То је успех свих нас. То је успех и за вас који се томе подсмевате, јер и ви живите у овој земљи.

На крају крајева, ви који говорите о Александру Вучићу као диктатору, ви који говорите о Александру Вучићу као о бахатом човеку, данас сам слушао једног посланика, вероватно је хтео да ме испровоцира или не знам ни ја шта да уради. Дошао вам је, каже, заменик генералног секретара НАТО-а, ви му полажете рачуне, дошао је газда да види своје дело итд. А тај исти Александар Вучић је први председник Владе у новијој српској историји који је јавно рекао да Влада Србије није ДХЛ, да Влада Србије није Федекс, па да мало прима пакете из Хашког трибунала па да их мало враћа. И узео је у заштиту три посланика СРС-а и рекао – док сам ја председник Владе, неће бити испоручени у Хашки

трибунал. И онда се појаве у Народној скупштини и кажу – ево дошао је заменик генералног секретара НАТО-а да му Александар Вучић положи рачун.

Па знате шта, како вас, бре, није срамота? Како вас није срамота? Невиђене притиске је тај човек трпео и трпи их и дан данас, али неће да испоручи три грађанина Републике Србије за које сматра да нису криви. Могу да се зову овако или онако. И онда пошаљете вашег, не знам шта је – кандидат за градоначелника Београда, у Народну скупштину да каже да је Александар Вучић западни плаћеник и да је јуче полагао рачуне заменику генералног секретара НАТО-а.

Ја ту врсту, како да вам кажем, нечовечног, нељудског, некоректног односа према Александру Вучићу заиста не могу да разумем. Ако вас је ико узео у заштиту... Па сећате се шта су радили претходни председници Влада? Ухапсе човека у Београду, извуку га из болесничке постеље, навуку му неко одело, пошаљу га преко Дрине и кажу – ухапсила га полиција Републике Српске. Ставе му лисице на руке, кажу – добровољно се предао.

(Вјерица Радета: Тема, Арсићу.)

Само нек додајују, па то додајују они исти које је Александар Вучић узео у заштиту.

Први председник Владе Републике Србије откако функционише Хашки трибунал који је рекао да Хашки трибунал крши елементарна правила међународног права и који је рекао – нећу да испоручим три грађанина Србије зато што је суд рекао да нема правних услова за испоручивање.

(Вјерица Радета: А где је ту Вучић?)

А где је ту Вучић?! А где су вам били судови раније, када су испоручивали људе Хашком трибуналу?

(Вјерица Радета: Значи суд је како Вучић каже?)

Знате ви добро, госпођо Радета, каква је улога Александра Вучића. На крају крајева, па ја сам вас овде виђао по ходницима како га вучете за рукав и питате га да ли сте сигурни у Србији. Дакле, вукли сте га за рукав.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Мартиновићу...

Одређујем паузу од пет минута.

(После паузе – 20.30)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Даме и господа народни посланици, настављамо даље.

(Вјерица Радета: Реплика.)

Немате право на реплику, колегинице Радета.

(Вјерица Радета: Пословник.)

Колегинице Радета, даћу вам по Пословнику, али пре тога да вас обавестим да сам седницу прекинуо у складу са чланом 112. Пословника, да не би, кажем вам то ...

(Вјерица Радета: Добро, изрећи ћете ми опомену, није спорно.)

Молим вас да ми не додајујете. Даћу вам, по Пословнику сте тражили реч, али вам унапред кажем, молим вас да ме саслушате, да сам седницу прекинуо у складу са чланом 112. Пословника да ток седнице не би отишао тамо где не треба и да ово постане лични обрачун. Будите сигурни да ћу све

институте, инструменте из Пословника да користим, без обзира из које политичке странке буде било кршења Пословника и какву год политичку функцију и било шта друго имао у овој скупштини.

Изволите по Пословнику.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Најпре се јављам на основу члана 103. Грубо сте га прекршили, господине Арсићу, кад ми после онаких клевета Александра Мартиновића и онаког његовог безобразлука нисте дозволили реплику. Директно ме је прозвао и рекао да сам вукла Вучића за рукав, да сам га молила да ме не пошаље у Хаг. Срам га било, а и вас што ми нисте дали реплику. Слободно ми изреците опомену.

Ја не бих замолила Вучића, живот да ми од њега зависи а не Хашки трибунал. А мене штити, господине Арсићу, не Александар Вучић, него закон и правоснажно решење Вишег суда у Београду. То је моја заштита. Ја сам се уредно одазвала позиву суда, уредно дала изјаву, сачекала решење, сачекала правоснажност и одлука је била таква да нема правног основа за наше изручивање, као што смо и сами знали да нема правног основа.

Ако је неко мислио да ће оставити утисак у јавности да сад Александра Вучића не знам ни ја у каквом светлу представим, не треба мени заштита Александра Вучића и не треба ником од српских радикала. Ово је заиста недопустиво што сте дозволили и што ми нисте...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Само да одговорим, колегинице Радета. Када сам видео куда иде ток седнице, ја сам прекинуо господина Мартиновића и није дошло до кршења Пословника.

ПРЕДСЕДНИК: Где смо стали?

Реч има народни посланик Милетић Михајловић.

Шта кажете? Немојте се нервирати.

(Вјерица Радета: Не нервирам се. Да ли видите да се Наташа јавила?)

Немојте. Изнервирали сте се, Вјерице. Видите како је другим посланицима кад им кажу нешто што им се не допада. Нисмо у истим странкама, очигледно не унемо да разговарамо и онда су границе толеранције врло танке.

(Наташа Сп. Јовановић: Пословник.)

Даћу вам реч.

НАТАША Сп. ЈОВАНОВИЋ: Госпођо Гојковић, нисте били у сали, а да сте били, ви бисте сигурно као искусан правник и председник Скупштине прекинули господина Мартиновића, јер сте сами рекли да се држите истих аршина за све, ја верујем у то, када је злоупотребио своје право као овлашћени предлагач закона који је на дневном реду да, како ви рекосте сада, оде мало шире, али то је тако дегутантно наступање и вређање, и толико патетично ...

ПРЕДСЕДНИК: Који члан?

НАТАША Сп. ЈОВАНОВИЋ: Чланови 107. и 27.

ПРЕДСЕДНИК: То је било.

НАТАША Сп. ЈОВАНОВИЋ: То није било. Био је 103. Ово је непосредно учињена повреда од стране онога ко вас је замењивао у председавању.

Дакле, ова скупштина не може да се користи, госпођо Гојковић, за вређање – и председавајући мора о томе да води рачуна – и то на тако приземан начин који је заиста ...

ПРЕДСЕДНИК: Посланице, непосредно учињена повреда – Вјерица Радета је већ рекламирала Пословник. Не можете и ви сад рекламирати на непосредно учињену повреду.

(Вјерица Радета: По другом основу.)

Можете да се уздржите од квалификација земно и приземно. Чему то води сад?

Председавајући је прекинуо Александра Мартиновића, искључио му је микрофон.

НАТАША Сп. ЈОВАНОВИЋ: Госпођо Гојковић, повреда Пословника се односи на то да се председавајући није обазирао на то што се не говори о тачки дневног реда, што се говоре грубе неистине када је у питању тачка о којој ми данас разговарамо, што председавајући није опоменуо онога ко је то злоупотребио да у Србији не постоји председнички систем власти, да ово није САД, да постоји члан 112. Устава.

Тај исти, неко који ништа не зна, требало је да каже да ли су он или госпођа Обрадовић изговорили име Ана Брнабић, јер су као представници највеће политичке странке били на консултацијама, а не да се врши замена теза, да се злоупотребљава ово драгоцено време, да се малтретирају, на изванредан начин, народни посланици, због неукости, незнања и безобразлука Александра Мартиновића.

ПРЕДСЕДНИК: Сматрате да сте сада довољно извређали посланика Мартиновића, па онда да наставимо даље. Молим вас, немојте то да радите, почећу да кажњавам, стварно нема смисла, ово су злоупотребе, али ми дозволите да одговорим.

Ваше квалификације да је неко говорио да ли имамо или немамо председнички систем итд., молим вас да једнако будете осетљиви и на неистине које је износио Миљан Дамјановић говорећи да не може неки посланик да предложи измене Закона о министарствима него да је то требало да уради Ана Брнабић.

Као што знате, не може то да уради техничка Влада, нити министар који се бави локалном самоуправом у техничкој Влади, нити то може да уради мандатар. Није моје да исправљам дискусију уваженог посланика Миљана Дамјановића, иако није знао ништа о томе што је говорио али је говорио. То је његово право. Значи, није владао материјом уопште, тако немојте ни ви да сматрате да је повреда Пословника ако Мартиновић говори о нечему.

Није он вас лично повредио, ви то знате и сада ћете мене да решетате. Није проблем, ја сам жртва за све. Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Јављам се на основу првог става члана 107.

Заиста је повређено достојанство Народне скупштине и не ради се о томе што сте ви малопре говорили Наташи Јовановић да ли неки посланик познаје материју или не познаје. Посланик може да говори на начин на који мисли да треба да говори и не може сносити последице за то, али износити неистине је

заиста грубо вређање достојанства мене као народног посланика, а наравно и целе Народне скупштине. Морало се реаговати, не дозволити изношење свих оних неистина.

И није исто не познавати закон и рећи мени да сам ја вукла за рукав Александра Вучића да га нешто молим. То је заиста нешто што је апсолутно недопустиво.

И нисам се ја изнервирала, као што сте ми рекли малопре. Немам разлога да будем нервозна, али не желим да ми се каже нешто што ја не бих урадила ни у свом највећем лудилу. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Беспредметно је говорити о ставу 1. ако се претходна посланица позвала на читав члан закона, тако да је то искоришћено.

Молићу вас да употребим своје право да водим седницу и да наставимо даље.

Реч има народни посланик Милетић Михајловић.

МИЛЕТИЋ МИХАЈЛОВИЋ: Поштована председнице, даме и господо народни посланици, као члан посланичке групе СПС придружујем се подршци усвајању ових измена и допуна Закона о министарствима, са констатацијом да је врло корисно да имамо ове измене и добијемо два веома значајна министарства, преко потребна за будући рад Владе, а то су министарство за европске интеграције и министарство за заштиту животне средине.

Србија је већ у добром јеку, да тако кажем, у процесу евроинтеграција, већ је узет замах и доста тога је већ урађено, и свакако да је у таквом процесу који узима маха потребно да се ови послови сконцентришу и студиозније обаве у оквиру једног министарства, министарства за евроинтеграције. У томе видимо оправданост свега овога.

Што се тиче министарства за заштиту животне средине, више бих пажњу посветио овом министарству, јер сматрам да је оно неопходно. Ипак, сматрам да су послови који се тичу заштите животне средине добро и квалитетно урађени и у протеклом периоду, у оквиру Министарства енергетике, које је раније водила министарка Михајловић.

Такође је доста урађено и за време мандата министарке Снежане Богосављевић Бошковић; тада је овај део био при Министарству за пољопривреду. Тада, за време министровања госпође Снежане Богосављевић Бошковић, усвојено је десет закона из ове области, враћен је Зелени фонд, од 19 структурних пројеката значајних за животну средину који су финансирани средствима ЕУ и суфинансирани из буџета Републике Србије решено је и завршено 16 пројеката. Према томе, и те како је било резултата из ове области.

Ипак, сматрам да је искорак напред учињен овим предлогом да се уведе посебно министарство. Ми то као посланичка група подржавамо, јер сматрамо да у оквиру посебног министарства ова питања, значајна у најширем смислу, могу квалитетније да се обаве.

Животна средина представља свеобухватан ресурс за нормално функционисање и будућност цивилизације. Заправо, само у пуном капацитету и богатству живог света и биолошке разноврсности човек као посебна врста може

дугорочно да нађе свој одрживи опстанак и будућност. Антропоцентристички приступ, по коме је човек апсолутни господар природе, господар над флором и фауном, погубан је за човека и његову будућност али и за опстанак и трајање живота на земљи.

Такође, важно је рећи да је очување животне средине глобално питање, питање број један, пар екселанс, које постаје актуелно и због чињенице да је већ доста негативног учињено од стране човека на природу и на услове живота, а то значи да је учинио много и против себе.

Иначе, у политичком погледу ваља истаћи чињеницу да животна средина представља једну од најширих и најзахтевнијих области на путу придруживања Србије ЕУ. Заштити животне средине посвећено је посебно поглавље, Поглавље 27, које подразумева хармонизацију националног законодавства са основним циљевима политике животне средине у ЕУ.

Утицај човека на животну средину никада није био интензивнији, обухватнији и далекосежнији. Будућност наше планете, што значи укупан живи свет као и сама људска цивилизација практично зависе од човековог међуодноса са природом.

Данас бројност светског становништва, уз рапидно смањење залиха природних ресурса и нагомилавање загађивача драматично упозоравају на озбиљност насталог стања.

Само иступање из Париског споразума, недавно смо то имали прилике да пратимо, свакако забрињава и чини се да нема довољно свести нити промишљања о томе колико је ово важно.

Многа од ових питања била су предмет расправе на Првој конференцији о заштити животне 1972. године у Стокхолму, која је значила прекретницу у односу човека према животној средини.

Веома је важно рећи да се у глобалним акцијама очувања биолошке разноврсности разматра не само њен фундаментални значај, већ и њене естетске, културне, етичке и духовне вредности за прошлост, садашњост и будућност људи и човечанства.

Велики број научника и филозофа се бави овим питањем. Вредно је поменути професора са Харварда, Едварда Вилсона, који сматра да постоји значајна психолошка релација у односу на потребу очувања природе и разноврсности у живом свету. Најбољи пример за ово што професор тврди јесу искрене мисли и речи индијанског поглавице Сијетла које је упутио америчком председнику Френку Пирсу 1854. године на понуду председника да се откупи земља Индијанаца на којој су они живели.

Рећи ћу и ово – човек је током своје еволуције изникао и стасао у савршеном складу биолошке разноврсности, што је био савршен амбијент за његов еволутивни домет који је данас достигао. Само у таквом промишљању, у таквом једном контексту може се разумети важност очувања животне средине, не за развој једне државе и једног друштва, као што је Србија, која је мала земља, већ уопште за опстанак живота на Земљи.

Из тог разлога истичем да је ово веома значајно, глобално питање, а такође ћу рећи своје мишљење – мислим да није нека велика мудрост али

мислим да је велика истина, да Европска унија као скуп држава има најразвијенију легислативу, односно законодавство у овој области, а чини све по потреби очувања животне средине.

Колико је то важно, завршићу још једном изјавом, једним ставом, једном мисли професора Едварда Вилсона коју сам једном приликом у Скупштини већ истакао. Он хипотетички каже – уколико би се планета Земља нашла у истраживачком фокусу биолога са неке друге планете, верујем, каже он, да би посматрајући и анализирајући нас овде на Земљи закључио да је на Земљи доминанта једна врста у средњој фази свог сопственог уништења.

Из тих разлога, свакако је важно продубити свест о томе колики је значај животне средине, али у склопу онога што је глобални покрет на плану очувања животне средине и зато ово питање, ова тема и овај проблем у контексту избора нове владе заслужује свакако да нова влада у свом саставу има министарство за очување животне средине. То је још један разлог због ког ће СПС са задовољством гласати за ове измене и допуне Закона о министарствима.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Горан Ћирић.

Изволите.

ГОРАН ЋИРИЋ: Поштована председавајућа, поштоване колегинице и колеге, пред нама је Предлог закона о изменама и допунама Закона о министарствима, трећи по реду у овом петогодишњем циклусу, и ми смо овде на неки начин у свођењу рачуна за петогодишњу одговорност власти ваше коалиције, која се није мењала у овом периоду али очигледно је да су се мењали приступи и да је та потреба да се три пута мења Закон о министарствима или лутање, или недоследност или недовољно система у том раду.

Нема потребе да ви нас убеђујете како је потребно увести кључне промене кроз овај закон, а то је формирање нових министарстава, министарства за заштиту животне средине и министарства за европске интеграције. Нема потребе због тога што је колегиница Гордана Чомић већ говорила. Па пре три године у овој истој скупштини управо вама је предложен амандман за формирање министарства за заштиту животне средине. Тада сте га одбили, нисте га прихватили. Ево, после три године признајете да сте направили грешку и излазите са новим предлогом, потпуно истим који смо као ДС и госпођа Гордана Чомић предлагали.

Дакле, то јесте потврда, јер бих ја волео да је ова ваша одлука израз свести о потреби решавања кључних ствари о којима сви ми, појединци и грађани Србије не бисмо смели да имамо различито мишљење, о свести и потреби решавања еколошких проблема у Србији, јер дишемо исти ваздух, пијемо исту воду. Дакле потребно је наћи тачку у којој можемо да разговарамо на један цивилизован и пристојан начин.

Заштита животне средине је одговорност и очекујем одговоре у том смислу – имали сте одговорност, зашто то нисте урадили? Ми ћемо одговорити – па добро, деведесете године су године просперитета у ЕУ, највећих европских фондова, када су могли бити искоришћени и када су земље у транзицији, пре свега Централне и Источне Европе, користиле те фондове и решавале кључне

цивилизацијске проблеме, пропустили смо их тада. Направили смо пропусте и 2000-их година. Пет година нема кључних искорака, а ја желим да говорим о томе на који начин сви ми можемо као појединци да допринесемо свести о томе колико је потребно решавати овај проблем.

Дакле, имамо Винчу и неке колеге су помињали – ево гори сметлиште, кажу. Не депоније, него сметлиште на Винчи. Удишемо заједно тај исти ваздух, сви заједно имамо тај проблем, имају наша деца, и не само Београд него и остали градови који немају решене комуналне депоније. Дакле, можемо да се сложимо око тога да је то један од кључних изазова – решити комуналне депоније, решити системе за пречишћавање отпадних вода. Јер ако знамо да једина три града на Дунаву у Европи немају системе за пречишћавање отпадних вода, а то су Нови Сад, Београд и Смедерево, то говори о томе какав је наш однос према водама. И не само према водама него и земљишту које те воде натапају и ономе што се нама касније враћа кроз храну и проблеме које имамо у смислу одрживости читаве нације и здравља наше нације.

Можемо да се сложимо око тога да то јесу теме о којима треба озбиљно разговарати на начин да свако од нас да довољно доприноса – кроз јачање капацитета локалних самоуправа, кроз рад министарства за заштиту животне средине и министра који ће имати довољно снаге и довољно подршке, али пре свега кроз јачање свести да су то теме које нису само питање здравља појединаца, него и могућа развојна шанса. Дакле то је могуће урадити, због тога што ће та средства обезбедити континуитет у реализацији тако важних капиталних пројеката који се не раде за годину дана, не раде се за две године, не раде се за четири, него превазилазе демократски циклус сваке изабране власти, и локалне и централне.

На овакав начин, ево имамо доказе – пет година је ваше власти и ваше одговорности; када подвучемо црту, не можете да се похвалите резултатима, онако како не могу да се похвале ни претходне владе, али мислим да је изузетно важно прескочити те циклусе од годину дана, две године, четири године и обезбедити континуитет у реализацији пројеката, око чега не бисмо смели да се споримо. Толико на тему екологије и важности за формирање министарства за заштиту животне средине.

Колегиница Наташа Вучковић је говорила о нашим предлозима и размишљањима везаним за министарство за европске интеграције, а ја ћу говорити, пошто немам пуно времена, нешто на тему друге важне области коју носи овај предлог закона о изменама Закона о министарствима, а то је пренос надлежности у контроли јавних предузећа са Министарства привреде на...

Дакле, овде је нама достављен предлог да се у делокругу Министарства привреде преноси одговорност на Министарство рударства и енергетике у контроли јавних предузећа, пре свега ЕПС-а и Србијагаса. Ту говоримо о тој врсти доследности у којој смо пре три године имали измештање те одговорности из Министарства финансија на Министарство привреде; сада са Министарства привреде прелазимо на Министарство за рударство и енергетику, и ту се ради искључиво о ЕПС-у и Србијагасу.

Нико није поменуо аргумент који се овде види, а ја бих волео да предлагач да нешто више детаља везаних за ту нашу одговорност, посебно у процесу европских интеграција, за раздвајање контроле различитих министарстава над операторима који се баве инфраструктуром.

Дакле, ако говоримо о примеру ЕПС-а и ЕМС-а или Србијагаса и оператора који ради дистрибуцију гаса, мислим да бисмо очекивали један аргументованији одговор управо на то питање због чега се издвајају искључиво одговорности за ЕПС и Србијагас, због чега се та врста одговорности не преноси и за остала јавна предузећа.

Још једно важно питање је и пренос надлежности везаних за прописе за приватно-јавно партнерство, за концесију. Са Министарства телекомуникација, о томе нисмо чули ни речи, се преноси на Министарство привреде.

Очигледно је да се ова појединачна решења, недоследна, у протеклих пет година три пута мењана, са различитим надлежностима, прилагођавају потребама политичке коалиције која преговара о могућности да да надлежности појединим министрима у овим преговорима. Дакле, јасно је да је ово...

(Председник: Завршите, молим вас.)

Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Иван Костић.

ИВАН КОСТИЋ: Покрет Двери неће гласати за измене и допуне Закона. Није флоскула, него се суштинска политика Двери не слаже са изменама Закона о министарствима. Сматрамо да су ове измене економски штетне и политички непотребне у данашњој ситуацији.

Ми смо данас имали прилике да чујемо од многих посланика да је Србија земља која има најбољу економску сарадњу са земљама Европске уније. Са једне стране то је тачно, и то је истина по питању бројки. Али ја постављам питање и народним посланицима и грађанима Србије – колико је година уназад енергије и финансијских средстава улагано у сарадњу са земљама ЕУ, а које су добити за српску привреду? Осим што смо им предали тржиште, осим што смо отворили границе за увоз стране робе, ми никакве друге користи нисмо имали.

Постављамо питање Влади Републике Србије докле се стигло у формирању канцеларије за сарадњу са Руском Федерацијом. У српској политици једно се прича а друго ради. Представници владајуће коалиције су декларативно за сарадњу са Русијом и Кином и за отварање источног тржишта, међутим, у пракси се јако мало урадило да та сарадња постане боља, да постане ефикаснија.

Ја ћу само рећи по питању пољопривреде и агроиндустрије – сва она обећања која слушамо од 2014. године, када је био председник Русије Владимир Путин, нису се остварила. Не желим овде да глумим великог русофила, сигурно има доста народних посланика владајуће странке, а поготово бирача, који су за тешњу сарадњу са Русијом, али конкретне ствари на овом пољу се нису поправиле.

Сматрам да је формирање министарства за европске интеграције апсолутно беспотребно, економски штетно и да нема смисла формирање тог

министарства кад смо овде чули неколико перјаница владајуће коалиције који су изјавили да ни они сами не верују и нису сигурни да ће Србија ући у ЕУ.

Зато постављам питање зашто владајућа коалиција обмањује народ, зашто улаже у ствари које су непотребне за српску привреду, за српску пољопривреду, зашто тежи ка томе и на тај начин Републику Србију, њену привреду и економију доводи у стање искључивости, јер смо ми тренутно окренути и улажемо само у сарадњу са земљама ЕУ. Причам првенствено по питању економије, по питању агроиндустрије.

Можда ће се ускоро на геополитичкој сцени догодити одређене ствари које ће условити ситуацију у којој нећемо моћи да се организујемо за бржи и бољи извоз српских производа на источно тржиште. Имали смо прилике већ неколико година да постанемо чланови и уђемо у преговоре са Евроазијским економским савезом, али ништа нисмо урадили. По питању отварања дистрибутивног центра у Москви ништа није урађено. Ово су вам само конкретни докази. О овоме је говорио и председник Привредне коморе Србије, господин Милош Бугарин, који за време свог мандата није успео да отвори дистрибутивни центар за српске производе у Москви.

Зато позивам и народне посланике и грађане Србије да не верују у причу о економској сарадњи са Европском унијом, та сарадња је штетна по српску привреду. Можда отварањем Поглавља 29 српска влада буде приморана да укине бесцаринску сарадњу са Русијом и ускоро ће и грађани Србије и народни посланици бити у прилици да виде како ће нас Европска унија стиснути уз зид по питању сарадње са Русијом, првенствено економске сарадње. О томе смо могли чути у овоме дому пре неколико дана када су били представници Парламентарне скупштине НАТО-а, који су се посебно интересовали за сарадњу са Русијом, који су се посебно интересовали за бесцарински извоз српске робе у Русију и који су сами у свом извештају, ко је имао прилике да прочита тај извештај Парламентарне скупштине НАТО-а, рекли да Европска унија нема намеру да проширује на Западни Балкан своје чланство.

Зато овом приликом понављам да је министарство за економске интеграције апсолутни промашај, да од тога никакве користи неће имати ни српска пољопривреда, ни српска привреда. Ми смо само у протекле две и по године уложили и дали страним инвеститорима 860 милиона евра. Зато данас српски малинари у јужној Србији немају хладњаче, зато су условљени да за 80 динара продају малину, баш због тога што смо сву своју енергију задњих 17 година улагали у стране инвеститоре, у сарадњу са земљама које овде долазе да нам узму тржиште и које овде гледају првенствено свој лични интерес. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала лепо.

Добро, постављају се питања, па онда и да одговоримо.

Дакле, опет се чуло оно исто, толико већ испрано – која је корист, што се лаже народ да има користи, што се не каже да нема? Мени је, на пример, константно повећање не само увоза већ и извоза очигледна корист. Мислим да то

свако може да разуме. Можда грешим, можда прецењујем некога ко је народни посланик, као што сам и ја, што очекујем да разуме, да је, рецимо, то што се отварају додатни простори за повећан извоз из ове земље корисно за ову земљу. Можда очекујем превише.

Друга ствар, ово је сад већ, морам да признам, мало компликованије. То да увоз није нужно лош, и то је такође истина. Шта је добро код, рецимо, могућности да се повољније увози? Добро је што онај крајњи корисник, потрошач, а то ће бити у овом случају грађани Србије, може да бира па да свој новац потроши за оно што му је одговарајућег квалитета а прихватљивије. Нису увоз и извоз бауци са не знам које планете. То су једноставне ствари. Када се поспешује и једно и друго и када се смањује разлика – управо то ми радимо када послујемо са земљама Европске уније – то је за земљу добро, то је за земљу корисно.

Је л' за земљу добро и корисно када, рецимо, три милијарде добије из тог смера? Ја мислим да јесте. Је л' за земљу добро и корисно када инвеститоре добија из тог смера па због тога неки људи овде добијају посао? Ја опет мислим да јесте. Али врхунац демагогије, заиста врхунац је реченица да се само формално, или тобоже, како је већ речено, сарађује са Русијом и Кином. Је л' можда фигуративно Железара у Смедереву? Је л' 5.000 обезбеђених радних места која су била под великим знаком питања само тобоже и фигуративно? Овде су обезбеђене судбине људи. То је обезбеђено 5.000 породица, то функционише данас и послује боље него што је пословало, и има повећања. Ко ово не разуме, неће да разуме, а можда и не може. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Владимир Ђурић има реч.

ВЛАДИМИР ЂУРИЋ: Хвала.

Поштована председавајућа, поштоване колегинице и колеге посланици, поштовани грађани Србије, свашта смо данас у овој расправи могли да чујемо. Спомињана су разноразна нерешена убиства у последњих 17 година, спомињани су пројекти заштите животне средине за које су ненаменски трошена средства. За све то је оптуживана претходна власт.

Међутим, исто тако бисмо могли причати и о Савамали, могли бисмо причати и о погибији часних официра наше војске у случају „Хеликоптер“, од којих су неки моји суграђани, очеви врхунских спортиста ове земље, репрезентативаца. Могли бисмо расподељивати грехове свих претходних власти. Могли бисмо се тако вратити до 88. и 8. седнице и „јогурт револуције“, рецимо, у мом Новом Саду. Спомињан је дијалог о уставним променама, при чему ниједног тренутка није речено о каквим се уставним променама прича, да ли се прича о ердоганизацији Србије или о нечему другом.

Све то, наравно, није на дневном реду. На дневном реду је измена Закона о министарствима, где се, у очекивању нове владе и експозеа мандатарке, ради реорганизација неколико министарстава и одређене прерасподеле надлежности. Нико нас неће уверити да није у питању проста прерасподела моћи унутар коалиционих партнера владајуће већине и проста трговина утицајем који ће коалициони партнери владајуће већине имати у будућој влади.

Формира се министарство за европске интеграције, гаси се Канцеларија за европске интеграције. Разлог? Обавезе проистекле из европских интеграција. Које обавезе? У образложењу нема детаља. Формира се министарство за заштиту животне средине, издвајањем из Министарства пољопривреде. Разлог? Обавезе проистекле из европских интеграција. Које обавезе? Образложење опет не даје детаље. Ово није први пут да се европске интеграције користе као камуфлажа за све и свашта а да се њихова суштина грађанима не објашњава, већ се уместо тога врши таблоидно спољнополитичко слушавање грађана.

Надаље, преносе се надлежности у троуглу Министарства трговине, Министарства енергетике и Министарства привреде, где Министарство привреде нешто добија а Министарство енергетике преноси надзор, заправо надлежност за доношење одређених аката у домену рада енергетских предузећа. И ово је образложено европским интеграцијама, па су и оне, основано сумњам, овде искоришћене као камуфлажа за нешто друго.

Необично је, о томе је колега у ранијој расправи говорио, да је код преношења надлежности за енергетска предузећа на Министарство енергетике реч „надзор“ изостала из неких разлога. Претпостављамо да ће надзор онда спасти на одредбе Закона о јавним предузећима и механизме који су тамо предвиђени, али да ће бити измештени из министарстава и Владе Републике Србије.

Имамо два нова министарства и сматрамо да се то коси са оним што нам је пре нешто више од годину дана овде образлагано као револуционарни експозе, као револуционарна Влада која ће чудо у Србију донети, да би након тога тадашњи мандатар а доскорашњи премијер побегао у предизборну кампању и на место председника да би са те функције могао мирно, без икакве политичке одговорности за рад Владе Србије, да се и даље за све пита али да практично ни за шта не буде одговоран и да све то посматра у миру са Андрићевог венца.

Европске интеграције се не могу користити као изговор и као камуфлажа у штурим образложењима предлога законских аката. Европске интеграције су владавина права, а владавина права је поштовање закона и Устава и то су ствари које треба да леже у срцима свих нас ако заиста мислимо да спроведемо такве ствари а не да буду само мртво слово на папиру.

Коначно, још једна ситна али по мени не мање битна ствар. Нема ни речи у образложењу о томе зашто се гаси Дирекција за електронску управу. Буквално ни речи. То је било у надлежности доскорашње, односно још увек техничке министарке локалне самоуправе, која је будућа мандатарка а знајући број посланика у Скупштини вероватно и будућа премијерка. Зашто се та Дирекција гаси? Да ли мислимо да смо у погледу електронске управе урадили све послове које смо планирали и да смо достигли врх? Можда бисте о томе могли да попричате са грађанима који стоје у редовима и чекају здравствене књижице и возачке дозволе. Нека вам они кажу. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, као предлагач закона желим да се осврнем на излагање претходног говорника.

Кажете да је Александар Вучић побегао са функције председника Владе и отишао на функцију председника Републике. Нити је он побегао са функције председника Владе, нити је отишао на функцију председника Републике, него је изабран за председника Републике са скоро 56% подршке грађана Републике Србије.

Оно са чим ви имате проблем, не само ви из посланичке групе него генерално из свих посланичких група које су опозиција, то је што ви не можете да се договорите сами са собом шта у ствари хоћете. Пре него што су расписани председнички избори, хорски сте се утркивали ко ће гласније да каже како Александар Вучић не сме да изађе на црту свима од вас, па не сме да изађе на црту Војиславу Шешељу, па не сме да изађе на црту Саши Јанковићу, па не сме да изађе на црту Вуку Јеремићу, па не сме овом, па не сме оном. Човек каже – добро, ево ја ћу да изађем на црту. И изађе на црту и све вас победи, али све заједно вас победи.

Ваш председнички кандидат, господине који сте малочас говорили, освојио је мање гласова него што је било неважећих листића на изборима другог априла. Један други председнички кандидат је победио, тако бар он каже, иако је освојио 2,2% гласова, али је победио и ја му честитам на тој победи, као што сам му честитао 2016. године када је победио за Народну скупштину освојивши равно 5% гласова. И тада је победио. Додуше, и он и његове колеге остале су нам дужне да објасне да ли су за то да Врање, Лесковац и Ниш буду у саставу Републике Србије или Републике Бугарске, али ваљда ћемо дочекати и тај дан да нам одговоре на то питање.

Али вама нешто хоћу да кажем, вама који говорите о томе шта је владавина права. То су данас причали и поједини посланици ДС-а. То причате годину дана, зато што других тема немате.

Синиша Мали заиста је један од најуспешнији градоначелника у историји Београда. Никада више градилишта у Београду није било него за мандата Синише Малог. Једина тема којом се ви бавите у вези са Синишом Малим је Савамала. Појам владавине права је синоним за Савамалу. Каже – док се не расветли случај Савамале нема владавине права у Србије.

Је л' смем ја нешто да кажем на ту тему, по информацијама које ја као народни посланик имам? Пошто ви стално постављате питања а очекујете да ми из СНС-а одговоримо, хајде ја вас нешто да питам – да ли је истина да је власник тих нелегалних објеката у Херцеговачкој улици извесни Влада Марковић? Питам све вас из опозиције који годину дана водите кампању против Синише Малог.

Полако, немојте да се нервирате. Само полако. Сад ја вас питам – је л' тачно да је власник тих, мислим нелегални власник, пошто су то некретнине које нису изграђене у складу са грађевинском дозволом, дакле да ли је тај нелегални власник тих нелегалних објеката извесни Влада Марковић, који је својевремено био у Градском већу града Београда задужен за питања саобраћаја?

Да ли је тачно да је тај човек био члан Демократске странке, да је те објекте у Херцеговачкој улици својевремено нелегално издавао разним предузећима и фирмама из Београда и, наравно, велики паркинг простор и

узимао огромне суме новца не плаћајући држави порез, не плаћајући таксе, не плаћајући било какве дажбине које по закону морају да се плаћају? Да ли је то владавина права? Ја мислим да није, а ви ми одговорите да ли јесте или није.

Даље, причате о владавини права. Кажите ми да ли је владавина права када стечајни управник сам са собом и својом женом закључи уговор о пружању књиговодствених услуга у 14, 15 или 18 друштвених предузећа у којима је стечајни управник. Да ли је то владавина права? Да ли је владавина права када...

(Бошко Обрадовић: Да ли је то тема?)

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче Обрадовићу, нисте били данас ту и немојте да вичете сада, јер вама се нико ни не обраћа него се обраћа претходном говорнику.

(Бошко Обрадовић: То нема везе са законом.)

Ви и не знате шта има везе са законом, очигледно. Према томе, немојте да се мешате у расправу.

Посланиче, наставите да говорите. Ја штошта не знам из овог вашег излагања, и ја бих да чујем.

АЛЕКСАНДАР MARTИНОВИЋ: Дакле, јавио се овај професионални стечајни управник.

Дакле, постављам питање – да ли је то владавина права када сте стечајни управник у 15 фирми и онда у свих тих 15 фирми имате закључен уговор, као стечајни управник, сам са собом и са својом женом о пружању књиговодствених услуга? Да ли је то владавина права?

Да ли је владавина права када упропастите БИП па онда БИП закључи уговор о пружању неких медијских услуга, односно о примању медијских услуга од фирме чији је формално власник жена једног вашег колеге народног посланика? Да ли је то владавина права? Ја мислим да није.

Дакле, када говорите о владавини права, знате, то је једна прилично компликована материја. Владавина права не своди се на то – хајде да линчујемо Александра Вучића и Синишу Малог.

Хајде мало дубље да загребемо око те Савамале. Да вам право кажем, нисам се много интересовао за ту Савамалу док ви нисте ту аферу потегли, па када сам мало почео да чепркам по тој афери, а ту неки нелегални објекти, власник неки Влада Марковић из Демократске странке, издаје паркинг простор, издаје канцеларије, не плаћа порез и онда видим зашто вас то жуља. Где год су паре, а неко дирне у ваше паре, ви дигнете халабуку. Сада је држава Србија најгора држава на свету зато што су порушене три нелегално подигнуте баракe у Херцеговачкој улици, али није никакав проблем када сами са собом закључите уговор о пружању књиговодствених услуга. То је супер. То је европски, то је демократски. Ту нема никаквих проблема.

Када претапате тенкове, то је супер, то је демократски, то је европски, а када набављате, када добијете на поклон од Руске Федерације, то говорим због ових великих русофила, када добијете на поклон од Владимира Путина шест мигова, 29-30 оклопних возила и 30 транспортера, односно тенкова, онда сте најгори човек на свету, онда сте издајник, онда служите НАТО-у, а када примате

у Народну скупштину посланике бугарске партије који отворено кажу да су делови Србије западна бугарска покрајина, онда сте највећи Срби на свету.

Људи, ви сте хтели да потпуно изокренете политичку стварност у Србији. Вама дати власт, ви да водите државу, за 24 сата Србије не би било. Овај би пола Србије дао Бугарској, овај би целу српску привреду поклатио својој жени и ништа од нас не би остало.

ПРЕДСЕДНИК: Повреда Пословника, Марија Јањушевић.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Захваљујем.

Председавајућа, указујем на повреду Пословника, члан 27. Ви сте као председавајућа дужни да држите ред на овој седници, а такође и на члан 100 – председник Народне скупштине, када председава седници, ако жели да учествује у претресу, препушта председавање једном од потпредседника.

Ми овде читав дан трпимо иживљавање, пре свега предлагача, који злоупотребљава своје време и говори шта год жели, а све то уз вашу сагласност. Ви, с друге стране, злоупотребљавате говорницу.

Сигурно знате да није витешки ударати некога везаног, а то што ви радите са говорнице, све време у овом сазиву, управо тако изгледа. Изговарате шта вам је жеља, правите разноразне инсинуације и вређате, јер ако неком кажете да не зна шта прича а седи овде и представља народ, то пре свега не може бити тачно и никако није у реду.

Ја ћу сада искористити прилику да оно што данас нисам рекла...

ПРЕДСЕДНИК: Нећете искористити прилику, него само може повреда Пословника.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Ето, зато што ћете ви злоупотребити своју позицију.

ПРЕДСЕДНИК: Не, не можете да радите оно што мени спочитавате. Не можете да искористите прилику да оно што нисте данас рекли сада кажете.

Ја разумем да хоћете да браните председника ваше партије, и то је нормално и логично...

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Нема потребе ја да га браним. Сасвим добро он може сам да се брани. То сте ви сви и видели.

ПРЕДСЕДНИК: Нисам сигурна, ви сте стали испред њега да га ви одбраните и мени је то сасвим у реду. То је нормално да се ради у политици, али не можете сада да користите повреду Пословника...

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Као што ви користите моје време.

ПРЕДСЕДНИК: Немате ви своје време. Ви сте објаснили повреду Пословника.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Само дајете лични пример како треба да се понашамо.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вам пуно. Баш је ваша посланичка група права која ће ми објаснити како треба да се понашам. Свакако прихватам да ме ви подучите како ћу да се понашам.

(Марија Јањушевић: Неко мора.)

Неко мора? То су моји родитељи пропустили, очигледно, да ураде и ја ћу нешто научити од ваше посланичке групе. То није никакав проблем.

Ми у Новом Саду знамо да саслушамо људе и када их не разумемо, а нисам вас ништа разумела шта сте хтели да кажете – да везујем вашег председника и да га ударам? Не знам, нисам заиста разумела. Нити везујем вашег председника посланичке групе, нити га ударам. Рекла сам да не може да виче и да добацује. Ушао је у салу и не зна о чему се ту ради.

Нико се не иживљава, уважена посланице. Ово је посланички предлог закона. Посланик је овлашћени предлагач и он данас има право, а и обавезу, да одговара на оно што износе посланици у току дискусије. А најмање је било говора данас о закону, морате признати, али тешко вам је да признате било шта. Тога сам и ја свесна.

Што се тиче повреде Пословника, реда ради сте навели члан 27, као и сви остали, али то је такође ваше право те ћемо гласати, ако инсистирате, о повреди члана 27.

(Марија Јањушевић: Не.)

Захваљујем. Умете да ме изненадите.

Реч има народни посланик Владимир Ђурић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ЂУРИЋ: Најпре се захваљујем председавајућој и надам се да је ово назнака добре праксе, пошто је претходни говорник јако водио рачуна да у свом излагању не произведе основ за реплику, па је набрајајући председничке кандидате на председничким изборима намерно прескочио да именује јединог председничког кандидата који је у сали да не би произвео право на реплику, али председавајућа је осетила и рекла да се претходни говорник обраћа мени, што представља основ за реплику, тако да ово је дух поштовања Пословника и ја то поздрављам.

Малопре сте рекли „ми из Новог Сада умемо да саслушамо и када не разумемо“, и то је лепо.

Претходни говорник је у недостатку аргумената које би атрибуирао, спомињао грехове неких других странака и неких других власти. Ја не знам да је било ко из „Доста је било“ претапао тенкове, мењао националност, проглашавао се овим или оним, Влахом или не знам шта, да би ушао у Скупштину. Што се тиче стечајева и супруга које су водиле књиге, о томе је темељно одговорено у серији реплика на једној од претходних седница, а произведени су јако добри снимци који круже интернетом и људи воле да их гледају, заиста. Али пошто ће и колега Радуловић у реплици довољно о томе говорити, ја ћу се зауставити на овој констатацији.

Тако да, што се тиче Савамале, тај којег сте спомињали, ја га не познајем нити знам да је власник, али знам једног који јесте власник неких објеката у Савамали, такође је наш суграђанин и он ће то терати до Стразбура, а ви ћете Савамалу добити у извештају ЕУ о напретку и мораћете то решити пре или касније. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Извињавам се, ово око лабудова, нисам ништа разумела, зато смо се насмејали. Неке лабудове сте спомињали.

Извињавам се стварно, али толико вичу у сали да ја нисам чула.

Реч има Саша Радуловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала.

Као што је обичај, у недостатку аргумената креће се ка неистинама, скретању са теме. Тема је Закон о министарствима. Наравно, владајућа већина не уме о томе да разговара па покушава да лажно оптужи људе.

Грађанима сам већ објаснио и прошли пут када смо имали сличну дискусију да моја супруга није ни динар добила у стечајевима, пошто би то врстан правник морао да зна али очигледно не зна. Стечајни судија одобрава све трошкове, одобравају се сви уговори, одбор поверилаца то ради. Ја сам, наравно, поносан на све лопове које сам истерао из тих предузећа, заштитио имовину, штитио права радника, тако да ме овакве оптужбе заиста не дотичу.

Што се БИП-а тиче, БИП је упропастио СНС, односно водио га је СНС и упропастио га је СНС, а док сам ја био у Министарству, док сам ја био министар, ниједан такав уговор није потписан. Шта је било после, то је заиста питање за СНС.

И док смо уводили ред у јавним предузећима, терали их да раде личне карте, спречавали све штетне уговоре, онај ко је спречавао све то управо је данашњи председник државе, и даље је, нажалост, председник СНС-а, чиме крши Устав наше земље.

Тако да оно што грађани могу лепо да виде из свих ових излагања – кад год аргументовано кренете о теми, о ономе шта је на дневном реду, пређе се у измишљање, у конструкције, у лажи, и то је наравно само израз велике слабости, неспособности да се носе са аргументима који се износе у расправи. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Извињавам се, морам да дам сада реплику Бошку Обрадовићу, али тражим основ.

Реч има Бошко Обрадовић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, председавајућа.

Дакле, ја разумем да водећи људи СНС-а имају проблем са представницима Двери зато што ми говоримо оно са чиме ће већина бирача СНС-а да се сложи када сама са собом седне и озбиљно размисли.

Не знам пуно бирача СНС-а који су за улазак Србије у ЕУ, чак можда не знам ниједног. Због чега они гласају за СНС и Александра Вучића, то је неко друго питање, али већина тих људи апсолутно је против уласка Србије у ЕУ.

То што ви сада намећете некакво министарство за европске интеграције, то што нас већ пет година водите погубним путем Србије у ЕУ по сваку националну, државну и економску цену, то што сте спремни да на том путу жртвујете и КиМ, то што сте спремни да распродајете наша природна и привредна богатства, да нас водите у НАТО, да сарађујете са ММФ-ом и радите све што вам ММФ налаже, од смањења плата и пензија до распродаје наших природних и привредних богатстава, то је ваша политика.

Моја је обавеза као опозиције да вас подсећам да постоји другачија политика, политика која брине о националним и државним интересима, политика која не служи ЕУ, НАТО-у и ММФ-у као ви, политика која није уцењена да би дошла на власт па мора да врати те дугове онима који су их довели на власт.

Ја знам да то вас боли. Ја знам да је вама непријатно кад вас подсетим на те чињенице, да ви некеме дугујете долазак на власт. Знам да вам је непријатно кад вам кажем да вам је политика иста као политика ДС-а и ЛДП-а. Ја разумем да је то непријатно за некога ко је некад био радикал, ко је некад био патриота, ко је некад веровао у Бога и у Српство а онда се продао Ангели Меркел и ЕУ.

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, немојте да сад и ви вређате државнике широм света. Нема потребе.

Добили сте реплику. Знате ли шта значи реплика? Одговорити на оно што је вама упућено, а ви нисте одговорили на оно основно због чега сте и добили реплику, а то је да одговорите зашто се залажете за сарадњу са одређеном партијом из Бугарске која има територијалне претензије у односу на Србију. Зато сам вам дала реплику. Морам да објасним.

(Бошко Обрадовић: А то је било упућено мени?)

Па није сигурно упућено Шеварлићу. Вама је упућено, иначе не бисте добили реплику. Морам да вам објасним. Не бисте добили реплику. Добија се реплика због конкретне ствари а не да се омогући да ви понављате нешто што је било јутрос.

Миладин Шеварлић, по ком основу?

(Миладин Шеварлић: Реплика.)

Случајно сам вас споменула, стварно. Даћу вам реч одмах после Владимира Орлића, иако нема реплике.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала.

Право на реплику, поново.

Па да, да је понашање СНС-а знак велике слабости, то је сигурно, јер с друге стране очигледно имамо знак велике снаге, велике снаге од, колико беше?, 1,4%. Је л' истерало до 1,4%? Да, велике, нешто као број неважећих листића. Је л' дотле стигло? Свака част. То је, без икакве двојбе, велика снага, нешто убедљивија одмах у продужетку, само ред поред, 2,2 или 2,2 и нешто – то је тек велика снага, страшна снага је у питању.

Са неким тако снажним када се нађемо у дуелу, ја не знам како се ми уопште сналазимо. Сигурно ти клипови који круже, неко је рекао да му нешто кружи овде, сигурно и они показују све ово о чему ми причамо данас – да је неко злоупотребљавао положај да би се лично окористио, баш као што је, између осталог, злоупотребљавао и буџетски новац да би се опет лично окористио, притом мислим на оне велике и снажне који су нпр. буџетски новац за кампању пребацивали себи у џеп.

Али хајде што су то радили, ми не очекујемо боље понашање, него што су то радили тако провидно и бесмислено, смешно, сами себи изнајмљивали грејалицу. Да ли можете да замислите да неко то уради? Сам себи изнајмљује грејалицу и притом још образлаже, објашњава да је то потпуно у реду и нормално.

Што се тиче оних који не знају ниједног гласача СНС-а који воли ово или оно, руку на срце, није то једина ствар коју тај неко не зна. Подугачак је списак ствари које тај неко не зна, али ако прича о ММФ-у, НАТО-у, Светској банци, нека прича на ту тему са онима са којима се грли и љуби на Тргу

републике, са којима се око струка грли и нежно у образ љуби, који те ствари такође воле и преферирају.

Да се више не говори овде о Српству и Србији и српском националном интересу од стране оних којима је врхунац међународне сарадње...

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Идемо даље.

Мени је на списку сада стварно Миладин Шеварлић.

Јесте ли се ви мењали са Маријом Јањушевић?

Немате реплику. Ја сам вас поменула онако фигуративно, у позитивном смислу. Нисам била у сали, пише да сте ви сада на реду.

Не желите да говорите?

Реч има народни посланик Љупка Михајловска.

ЉУПКА МИХАЈЛОВСКА: Хвала.

Верујем да се сви у овој сали сећате, тј. надам се, а сигурна сам да се грађанке и грађани Србије сећају да смо нешто мање од пре годину дана бирали Владу и ту Владу и структуру министарстава предлагала је иста ова већинска екипа, да тако кажем, односно већинска странка заједно са својим коалиционим партнерима.

Оно што је остало нејасно јесте шта се то променило у протеклих годину дана те сте ви дошли до закључка, предлагач и сви потписници заједно са предлагачем, да су нам неопходна два нова министарства. Па сте нам дали нека образложења и мене та образложења заиста фасцинирају, ево већ годину дана и, када је реч о хитности поступака и о доношењу закона, она су, у најблажу руку речено, недовољна и прилично лаичка.

Рецимо, за министарство заштите животне средине се каже – предлаже се, имајући у виду значај који очување и заштита животне средине имају када је у питању квалитет живота грађана и њихово здравље. Зар квалитет живота грађана и њихово здравље није требало унапређивати и пре годину дана? То сте могли да питате ако сте некада разговарали са људима који живе у Панчеву или у Бору, а у протеклом периоду и са становницима Винче, Палилуле, Вождовца, Звездаре, који се суочавају са испаравањима са депоније у Винчи и удишу изузетно токсичне материје.

Такође, овде имамо образложење и за оснивање министарства за европске интеграције, каже се – предлаже се услед значајно већих обавеза и обима послова у процесу придруживања ЕУ у односу на раније постојеће. Нешто нисам приметила да се рапидно приближавамо европским интеграцијама, нити да се неком муњевитом брзином отварају поглавља, а и она поглавља која су отворена и ресори који се тичу тих поглавља, нисам приметила да се неки значајан напредак дешава. Једино што смо уочили заправо јесте да се повећао уцењивачки потенцијал коалиционог партнера и ми закључујемо да и формирање ова два министарства заправо потиче из тога да се ти апетити задовоље.

Такође, врло прецизно се овде дефинише шта је у чијем поседу, па се тако у предлогу за измену делокруга Министарства привреде све оно што се

односи на сва јавна предузећа изузима када је реч о предузећима која се баве електричном енергијом, односно природним гасом.

Интересантно је да нико није приметио да постоји потреба за министарством за људска и мањинска права, за које, рецимо, Покрет „Доста је било“ сматра да јесте потребно. Национални савети националних мањинских заједница препуштени су сами себи, изгледају као приватна власништва где једна особа или неколико особа располаже буџетима тих националних савета, а припадници тих мањина најчешће и не знају чему служе ти пројекти, какви су циљеви и исходи приликом реализације тих пројеката на које се новац троши. Такође, и угрожене групе које су, нажалост, препуштене Министарству рада у овом саставу.

И даље у Извештају Европске комисије о напретку Србије трпимо велике критике када је реч о положају у којем се налазе људи који живе у установама што социјалне што здравствене заштите; ти људи малтене трпе тортуру. Ми сматрамо да су, наравно, ова два министарства важна, али да је далеко важније министарство за људска и мањинска права.

На крају, ценим да је потпуно цинично то што сте у образложењу навели да нису потребна додатна буџетска средства за постојање ова два министарства и, рецимо, правдате министарство за европске интеграције тако што ће се Канцеларија за европске интеграције претворити у министарство. Ја сам гледала организациону шему те канцеларије. Тамо не постоји министар, не постоје помоћници министра, не постоји државни секретар итд. и моје је питање да ли ћемо се ускоро суочити са ребалансом буџета овде у Скупштини Републике Србије, будући да у буџету за 2017. годину ова два министарства нису предвиђена. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Реч има народни посланик Драган Весовић.

ДРАГАН ВЕСОВИЋ: Дакле, ово је четврта влада у којој ће на овај или онај начин учествовати господин председник Републике Србије Александар Вучић. Био је п.п.в, па је био премијер, па опет премијер, сада је председник.

Зашто то кажем? Кажем зато што ми није јасно зашто у Предлогу овог закона сада одједном имамо два министарства, одједном се покушава објаснити да је то много добро, да је то неопходно, а претходна три пута то или нисмо знали или нисмо видели. Зато ја ова два министарства зовем министарством дугова. Прво министарство, не треба бити много паметан, видећемо ко ће добити то министарство, која политичка опција, дугује се коалиционом партнеру, а друго министарство се дугује ЕУ.

Не тако давно, 2012. године, када је СНС била нова на политичкој сцени, у многим телевизијским наступима имао сам прилике да дискутујем у емисијама са представницима СНС-а. Тада смо причали и о министарству за породицу и о министарству за Косово и Метохију и о ЕУ и о ЛГБТ популацији. Од тада се нешто променило.

Знате, Вук Мићуновић Хамзи од Никшића каже – ја се рва и тада и сада, и богу хвала нисам продао душу у туђина. Размислите зашто сада ово радите, зашто ове предлоге који су добри...

Министарство за екологију је неопходно, ово друго нам не треба. Чули смо од три високопозиционирана представника СНС-а да су рекли да не знају када ће, ако ће и да ли ће, тим редом, Србија ући у ЕУ. Не бих спомињао имена да не бих повлачио реплике.

Дакле, ово нам није ни потребно. Размислимо зашто неки други предлози који су нам можда у овом моменту много потребнији не могу да нађу никакав пролаз ка нама и ка вашим размишљањима. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Потрошили сте време ваше групе.

Реч има народни посланик Саша Радуловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала.

Поштовани грађани, даме и господо, пред нама је Закон о министарствима који практично треба да уради две једноставне ствари, односно предлажу се две једноставне ствари: да се промени, односно реорганизују министарства, да се део послова који је обављала једна канцеларија претвори у министарство и да се из једног министарства једна област извади и постави као додатно министарство, тако да од 16 добијемо 18. То је тема данашње расправе, ништа више од тога. Ни резултати рада једног министарства, ни историјски успеси, ни резултати на изборима. Ништа од овога данас није тема, а о томе смо цео дан слушали.

Закон се доноси по хитном поступку. Ова скупштинска расправа је заказана по хитном поступку, при чему је скупштинска расправа, која је почела данас у 10.00 часова, заказана дан раније у 09.10 часова. Значи, 24 сата и 50 минута пре ове скупштинске расправе. Значи, скупштинска расправа заказана је по хитном поступку, закон је по хитном поступку, а онда се након тога тражи да ступи на снагу по хитном поступку. Не осам дана након објављивања у „Службеном гласнику“, него даном објављивања у „Службеном гласнику“. Једна невероватна хитност за овакав један закон.

Значи, Скупштина по хитном поступку, сам закон по хитном поступку и ступање на снагу по хитном поступку. Било би за очекивати да у предлогу прочитамо образложење зашто овако хитан поступак, хитна хитност за све ове ствари које се предлажу. Иначе, као што знамо, владајућа већина је на власти пет година, и одједном се јавља невероватна хитност око овог закона.

Каже овако – за финансијска средства за спровођење закона, каже предлагач а предлагач је уважени колега Александар Мартиновић, за спровођење предложеног закона није потребно обезбедити додатна средства у буџету Републике Србије. То значи да након ове реорганизације све оно што је раније било планирано буџетом остаје те да ова реорганизација значи да се гаси Канцеларија за односе са ЕУ, вероватно неће бити министра без портфеља који је задужен за евроинтеграције и уместо тога се прави ново министарство које наслеђује исти буџет и практично се ту ништа неће променити.

Исто тако, када говоримо о заштити животне средине, што је наравно јако важна тема, оно је било у Министарству пољопривреде, од тога се формира ново министарство, посебно министарство, и никаква друга буџетска средства неће бити потребна, што значи да исти људи који су радили тај посао раније радиће га и даље, за обе ове важне области.

Разлози за доношење закона по хитном поступку... Овде се предлагач заиста помучио да нам објасни који су то разлози, зашто ово радимо по овако хитном поступку. Каже – разлози за доношење предложеног закона по хитном поступку садржани су у потреби да се спрече штетне последице по рад органа и организација имајући у виду да је оцењено да би оснивање министарства заштите животне средине и министарства за европске интеграције у знатној мери допринело унапређењу друштвених односа, ни мање ни више, у областима за које се та два министарства образују, као и ефикаснијем раду државне управе. Ово је образложење.

Онда се намећу нека логична питања. Ако је ово образложење, пошто ће, како предлагач каже, очигледно наступити неке штетне последице ако хитно не успоставимо ова министарства, питање је које штетне последице и колико их је наступило у претходних пет година док нисмо имали ова два министарства. Овде се каже да ће се у ових неколико дана, колико је уштеђено зато што се ово дешава по хитном поступку, спречити неке негативне последице по народ.

Онда се каже да би ово у знатној мери допринело унапређењу друштвених односа. Ни речи о каквом унапређењу, којих друштвених односа, у којим областима и како ће допринети ефикаснијем раду државне управе. Ниједна реч. Само једно штуро образложење, које вређа интелигенцију посланика.

Затим каже – разлози због којих се предлаже да закон ступи на снагу пре осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику РС“. Објашњење за грађане – закони ступају на снагу осам дана након објављивања у „Службеном гласнику“; за ове се предлаже да исти дан када се објаве ступе на снагу. Па каже – предлаже се да закон ступи на снагу даном објављивања у „Службеном гласнику РС“ да би се што пре стекли услови за почетак рада министарстава, јер је оцењено да би то у знатној мери допринело унапређењу друштвених односа у областима за које се та два министарства образују, као и ефикаснијем раду државне управе.

Поново питања ко је оценио, на основу којих мерила је оценио и како ће у знатној мери допринети ово унапређењу друштвених односа када нових средстава нема, исти људи у државној управи који су обављали ове послове наставиће да их обављају и даље, само ћемо имати два нова министра. Како ми се чини, ово је заиста вређање здравог разума и посланика, а и грађана Србије.

Једна суштинска измена овде, пошто ова реорганизација је практично само формирање два нова министарства и, практично, намирење неких коалиционих договора, имамо једну промену која се тиче јавних предузећа...

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, потрошили сте време посланичке групе.

САША РАДУЛОВИЋ: Како сам потрошио време?

ПРЕДСЕДНИК: Говором.

САША РАДУЛОВИЋ: Од колико времена?

ПРЕДСЕДНИК: Тако што сте говорили.

САША РАДУЛОВИЋ: Колико времена?

ПРЕДСЕДНИК: Шест, 27.

САША РАДУЛОВИЋ: А колико времена је остало било?

ПРЕДСЕДНИК: Нула времена. Треба да закључим листу, па онда прелазимо на члан по коме ...

САША РАДУЛОВИЋ: Три минута ту и тамо, рачунате ви то ваше време произвољно. Свакако ...

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, ви сте стварно бескрајно духовити.

(Саша Радуловић: Нисам ја духовит него ви.)

Јесам, знам.

Пошто на листама посланичких група нема више пријављених за реч, молим да се пријаве они који нису искористили своје право из члана 96. Пословника.

Саша Радуловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала вам.

Да се вратимо на ово излагање. Предложене су измене закона по хитном поступку, најхитнијем досада, не само измене закона, него је предложено и да закон ступи на снагу хитно. И ова седница Скупштине је заказана хитно, са образложењима која су заиста испод сваког нивоа. Мораћу још једном да прочитам разлоге за доношење закона.

Разлози за доношење предложеног закона по хитном поступку садржани су у потреби да се спрече штетне последице по рад органа и организација имајући у виду да је оцењено да би оснивање министарства заштите животне средине и министарства за европске интеграције у знатној мери допринело унапређењу друштвених односа у областима за која се та два министарства образују, као и ефикаснијем раду државне управе.

Ово нам је написао предлагач, посланик Александар Мартиновић и онда, наравно, пошто су заиста ова образложења нешто што не би смело овако да се доноси, пошто су лишена сваког смисла, јер говорити да је оцењено, без да се каже ко је и како оценио, на основу којих показатеља, унапређење друштвених односа, без да се помене о којем се ради и, практично, да ће спречити неке штетне последице ових неколико дана колико ћемо уштедети на хитном поступку, а заборавља се да већ пет година немамо ова два министарства и очекујемо заиста да нам неко објасни које су то штетне последице у пет година наступиле.

Наравно, пошто овакав закон, са оваквим образложењем није за то да се подржи, очигледно је да се са нама слажу и представници СНС-а. И сам господин Александар Мартиновић, али изгледа и господин Орлић Владимир, јер када су се пријавили за реч, у дискутовању ових закона и господин Орлић Владимир и господин Александар др Мартиновић су се пријавили као неопредељени, што наравно подржавамо. Интересантно је да Александар др Мартиновић не подржава сопствени закон, а не бих га ни ја подржао са оваквим образложењима где се практично потпуно игнорише оно што би требало да буде дужност предлагача закона, да заиста образложи разлоге због којих се доноси закон, да не даје оваква несувисла образложења и да не потрошимо, ево, цео дан расправљајући ни о чему у покушајима вређања опозиције, о говору, о свему осим о самом закону.

Јер о самом закону ни предлагачи немају шта да кажу, што је врло јасно, а очигледно немају поверење ни у сопствени закон који су предложили. Да поновим још једном, господин Александар др Мартиновић и Орлић Владимир из посланичке групе СНС пријавили су се да говоре као неопредељени за овај закон.

Што се тиче Србијагаса и ЕПС-а, интересантно је да се из Министарства привреде, које је у садашњем закону о министарствима имало ову ставку – да одређује стратешке циљеве, унапређење рада и пословања, надзор и припрему предлога аката о именовању и разрешењу органа управљања у свим јавним предузећима, сада се из тога издвајају само јавна предузећа која обављају делатност производње и снабдевања електричном енергијом и природним гасом и пребацују у Министарство енергетике, нажалост без одређивања стратешких циљева, унапређења рада и пословања, надзора... само са припремом предлога аката о именовању.

Значи, овај део текста је изостављен. Постоји, наравно, Закон о јавним предузећима, који такође регулише делом ову материју, међутим, Закон о министарствима би морао јасно да каже због чега је ово за ЕПС и Србијагас изостављено из надлежности министарстава. То је заиста питање за владајућу већину на које нису дали одговор. Зашто ова иста одредба стоји и за Министарство привреде, где каже да за сва јавна предузећа, осим за ова за снабдевање електричном енергијом и природним гасом, важи да Министарство привреде одређује стратешке циљеве, унапређује рад и пословање, врши надзор, а само за ова два предузећа унутар Министарства енергетике ове одредбе не важе.

Значи, један на брзину склепан закон, очигледно део коалиционог договора. Мало је чудно да овде расправљамо о овим стварима без икога ко би заиста требало да буде предлагач ових ствари, а то је мандатар. Ово образложење, пошто још увек немамо Владу, па и овај предлог закона је требало да сачека ту расправу, па да унутар тога они који треба да воде Владу у складу са овим законима и образлажу ово о чему говорим.

Да поновим, образложења која добијамо за хитност поступка заиста вређају интелигенцију и посланика и грађана, јер се овде каже да се предлаже да закон ступи на снагу даном објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“ да би се што пре стекли услови за почетак рада ова два министарства, јер је оцењено, од кога – није речено, да би то у знатној мери – у којој мери, како је мерено, нико није казао – допринело унапређењу друштвених односа – којих односа и каквом унапређењу – у областима за која се ова два министарства образују.

Интересантно је да нема ниједне речи о томе како смо пет година провели без ових министарстава и шта је у том времену било са друштвеним односима који су остали, нажалост, неунапређени, где је настала нека штета која није специфицирана, где нисмо имали тај знатан допринос у овим областима. Очигледно је да се ради о једном заиста накарадно писаном образложењу које није хтело ништа да образложи, него се руга и посланицима и грађанима Републике Србије. Јер улога ове скупштине је да врши надзор, а не да као

проточни бојлер пропушта овакве законе. Тако да није ни чудо да посланици Александар др Мартиновић, који је предлагач овог закона, и Владимир Орлић из СНС-а сами не подржавају овај закон, него кажу да су неопредељени. Хвала на слушању.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Александар Мартиновић, као предлагач.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Захваљујем се, госпођо Гојковић.

Мислим да се у формалној логици ово што ћу да урадим зове *reductio ad absurdum*, дакле да сведемо ствар на апсурд.

Дакле, да ли ће ико од овог предлога закона о изменама и допунама Закона о министарствима имати штету? Како год, гласали ви за или против, да ли ће штету имати држава, да ли ће штету имати грађани, да ли ће бити оштећен буџет Републике Србије? Неће. Да ли су потребна нека додатна финансијска средства из буџета да би се успоставила два нова министарства? Нису. Дакле, овај закон о изменама и допунама Закона о министарствима државу не кошта ништа.

Колико је државу коштао Саша Радуловић? Видим да је у бекству, побегао је. Па коштао је по прилици. Пре свега, Саша Радуловић и његови пословни партнери окупљени у некаквој политичкој организацији „Доста је било“ ојадрили су Београдску индустрију пива, слада и безалкохолних пића у реструктурирању тако што је БИП закључио уговор о пружању консултантских услуга уз авансно плаћање од 30% у укупној вредности, односно тај аванс је износио 690.000 динара. Каже – плаћање извршити осам дана од пријема рачуна, а уговор је закључен између БИП-а и фирме „Пронет“ коју заступа, каже председница те фирме, Сандра Савановић Стевановић. Ако се не варам, то је супруга Александра Стевановића, посланика ДЈБ. Ево га уговор о пружању консултантских услуга између „Пронета“, Будимска 6, кога заступа Сандра Савановић Стевановић, и АД „Београдска индустрија пива, слада и безалкохолних пића“, Београд, у реструктурирању. Дакле, само аванс је 690.000 динара.

Овај наш закон не кошта ни једног јединог динара, па може да буде најгори на свету. Ја могу да будем највећа незналица, могу да будем шта год хоћете, мој предлог закона државу не кошта ништа. Саша Радуловић је државу коштао јако пуно.

То му је кума, је ли тако, Милимаре? Ту се више, да будем искрен, не зна ко је коме шта. Ја мислим да Свети Петар више не може да рашчивија ко је ко код Саше Радуловића – ко је коме кум, ко је чија жена, ко за кога краде. Једино што им је битно, то су паре.

Саша Радуловић је, ево навешћу поново да грађани Србије знају о каквој личности је реч... Каже – предлог потписао Саша Радуловић, упутио Агенцији за приватизацију, повереник стечајног управника Саша Радуловић у поступку стечаја дужника друштвено предузеће Прва српска фабрика шећера „Димитрије Туцовић“ 1898, Београд, број предмета тај и тај. Каже – тражи сагласност на ангажовање „Е-бизнис сервис“ д.о.о. из Београда, Улица Студентски трг 15/4, за пружање књиговодствених услуга почев од 1. новембра 2009. године до престанка потребе за ангажовањем.

Тако имате у друштвеном предузећу Фабрика обуће „Мода“, Ковачица, исто Е-бизнис сервис, па ДПП „Луне Миловановић“, Баваниште, у ликвидацији, исто Е-бизнис сервис, па онда опет ДП Фабрика обуће „Мода“, Дебелача, поново да се ангажује фирма његове жене и његова сопствена фирма, пошто су сувласници у 50%, Е-бизнис сервис итд., итд. Мислим да има још једна фирма коју сам успео да пронађем, поново друштвено пољопривредно предузеће „Луне Миловановић“ из Баваништа, поново да се ангажује фирма „Е-бизнис сервис“ и таквих уговора имате колико хоћете.

Дакле, Саша Радуловић... То је владавина права, то вероватно постоји у добро уређеним и цивилизованим земљама, то причају ови који нам годину дана пуне главу о Савамали – како је то чудо невиђено које се десило у Србији, а човек сам са собом као стечајни управник и са својом супругом закључује уговор о пружању књиговодствених услуга. Онда каже – ја сам спасао српску привреду. Он је упропастио и оно мало српске привреде које смо имали. Он је покушао да исиса и оно мало здравог ткива из српских предузећа тако што је новац испумпавао из тих предузећа и пребацивао на рачун сопствене фирме.

Онај ко је спасао српску привреду је у ствари Александар Вучић, јер је Сашу Радуловића изјурio из Владе Републике Србије. Да је Саша Радуловић остао министар привреде, ми привреде у Србији више не бисмо имали. Ето такви воде кампању против Александра Вучића. Кажу – иди у музеј воштаних фигура иако си освојио 56% гласова, ја који сам освојио 1,1% гласова, ја треба да се питам, ја знам све, разумем се и у стечаје, разумем се и у привреду, у све се разумем; то што немам поверење грађана није битно, али ти који си освојио 56% гласова, ти да идеш у музеј да те тамо затворе и да ни једну једину реч о политици не кажеш. Такву политику замишља Саша Радуловић.

На његову велику жалост, такву политику не замишљају грађани Србије, они хоће да се Александар Вучић и СНС, пре свега, питају о томе какву ће политику Влада Србије да води у наредне четири године. Борићемо се за ону политику која је вођена и док је председник Владе био Александар Вучић.

ПРЕДСЕДНИК: Ко се још јавља а да није искористио право из члана 96?

Реч има Бошко Обрадовић.

Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштовани понижени, обесправљени и увређени грађани Србије, желим вечерас, на крају ове наше расправе, што се тиче Српског покрета Двери да кажем неколико речи у име свих оних грађана Србије који су против уласка Србије у ЕУ. По свим анкетама њих је више од 40%. Такође сам дужан да објасним и другим грађанима Србије зашто су Двери против уласка Србије у Европску унију. Уосталом, ова власт, као и претходна, никада нису дозволиле референдум о томе да ли грађани Србије уопште желе у Европску унију или ћете нас ви натерати на улазак у ЕУ зато што ви мислите да је то добро за Србију.

Ако сте толико сигурни да је то добро за Србију, зашто бежите од народног изјашњавања? Зашто не дозволите народни референдум, па нека се народ изјасни да ли је за улазак Србије у ЕУ или није, да ли је за улазак Србије

по цену независног Косова, да ли је за улазак Србије у ЕУ уз низ других уступака, уцена и притисака на које нас ви непрестано присиљавате?

Зашто ви уводите министарство за европске интеграције? Да бисте преварили грађане Србије. То нису европске интеграције, то су ваше интеграције, односно улазак Србије у Европску унију по сваку цену. Европа је нешто друго. Европа и ЕУ нису исто и ја вас молим да то коначно научите. У Европи постоји низ земаља које нису у ЕУ: Норвешка, Швајцарска, Исланд. У Европи постоји низ земаља које нису у НАТО-у: Аустрија, скандинавске земље.

Српски покрет Двери нема никакав проблем са Европом. Ми смо Срби европски, хришћански народ. Ми имамо проблем са Европском унијом. Ми имамо проблем да нас неко непрестано уцењује. Ми имамо проблем да нас неко 17 година држи у чекаоници за Европску унију да би наш пут у Европску унију користио за даље непрестано уцењивање Србије. Ми имамо проблем да нас неко економски изабљује, да нас уцењује, да нас притиска, да нас малтретира. Ми не подносимо бриселске комесаре. Ми смо побегли из комунизма од једних комесара, не желимо данас да се вратимо новим политичким, бриселским комесарима из ЕУ.

Ми немамо, одмах да се разумемо, ништа против европског економског простора. Ми сматрамо да треба економски сарађивати са свим земљама у Европи. Ми имамо против политичких интеграција. Ми смо против уласка Србије у Европску унију као политичку унију која нас условљава на том путу различитим уступцима које морамо да дамо да би нас они примили у то своје друштво. То је суштина онога о чему ја вама овде говорим.

А ви, ако сте толико сигурни да је Европска унија права ствар, зашто то не ставите коначно на референдум? Нећете грађанима Србије да кажете пуну истину – да је Европска унија данас у финансијској кризи, у безбедносној кризи, да ју је захватила огромна мигрантска криза, да је Велика Британија изашла из ЕУ, да је Исланд вратио карту за улазак у ЕУ, да бројне земље, на челу са Мађарском, критикују такав принцип комесара који ће нама одређивати како ћемо живети, широм Европе.

Па нећемо, колеге народни посланици из власти. Нећемо да нам неко наређује како ћемо ми у Србији живети. Ми смо слободан, правдољубив и храбар народ коме нико никада није могао да наређује. Неће моћи ни ваши бриселски комесари. Ми смо Срби поносан народ. Ми смо хришћански и европски народ. Ми волимо Европу, али не волимо Европску унију. И никада нас нећете натерати да заволимо Европску унију која нас је бомбардовала, која нам отима Косово и Метохију, која нас уцењује и економски изабљује.

Не волимо Европску унију, не верујемо Европској унији, имамо право на то. Нас у том смислу подржава 40% грађана који су против уласка Србије у Европску унију. Што је најважније, подржава нас и огроман број бирача Српске напредне странке и Социјалистичке партије Србије који су против уласка Србије у Европску унију. Ви то добро знате и зато се толико буните и кукате када вас суочимо са овом истином.

Знате да ваши бирачи нису за ЕУ. Знате да су то патриотски бирачи који су против уцена из Брисела. Ви хоћете да их натерате. Ви хоћете да им промените свест. Ви хоћете да их присилите да заволе онога ко нас је бомбардовао. Нећемо да пристанемо да волимо онога ко нас је бомбардовао, нећемо у Европску унију која нас уцеђује. Хоћемо да будемо своји, а ако већ мислите да сте толико у праву, хајмо на референдум па нека се грађани Србије изјасне да ли су за улазак Србије у ЕУ или не, а не да нам ви намећете министарства за европске интеграције.

То нису европске интеграције, то је бриселски централни комитет, који мисли да може да нам наређује како ћемо ми у Србији живети. Не, ми ћемо се у Србији питати, а не Брисел, који је ваш газда и коме ви дугујете долазак на власт када сте издали радикалску идеологију и прешли на страну Запада и Европске уније.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Завршили сте за вечерас.

Има реч предлагач.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР MARTИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, грађани Србије јесу патриоте, бирачи Српске напредне странке су родољуби и баш зато што су родољуби желе да живе у Србији, не желе да живе у Бугарској.

И ви драги грађани Врања, Лесковца, Ниша, Прокупља, Врањске Бање, ви из Поморавља, ви из Босилеграда, ви из Димитровграда, будите мирни, будите спокојни; и сутра, и прекосутра, и за наредних пет, 10 и 100 година живећете не у Бугарској, него ћете живети у Србији, зато што је на изборима за председника Републике победио српски патриота Александар Вучић.

Да је победио политички савезник Ивана Пернара, да је победио политички савезник онога који носи венце усташама у Блајбургу, да је победио онај који је у Народној скупштини пре неки дан примио бугарске посланике који говоре о присаједињењу западних бугарских покрајина Републици Бугарској, који говоре о томе да делове Македоније треба вратити Бугарској, ја бих се бринуо за вашу будућност. Али је тај човек на изборима освојио свега нешто више од 2% гласова.

Док Александар Вучић буде водио Србију, мирно спавајте. И Ниш и Врање и Лесковац и Косовска Митровица и сваки други град и свака друга општина и свако друго село у Србији биће и остаће само у Србији. Неће бити ни у Хрватској, неће бити ни у великој Албанији, а богами неће бити ни у великој Бугарској.

Оно што господин који је, кажу, професор српског језика али изгледа да се у српски језик не разуме јер има проблем са акцентима, то је сад очигледно... Ја сам учио у основној школи – је ли тако, професоре Атлагићу?, да постоје четири акцента у српском језику: дугосилазни, дугоузлазни, краткосилазни и краткоузлазни. Ја сам тако учио. Можда је господин који је говорио пре мене учио из неких других уџбеника, али ја сам тако учио и учили су ме како се акцентују речи у српском језику. Први пут сам чуо у Народној скупштини да је правилно рећи бежите, говорите итд. То сам чуо од њега. Мислим да то није исправно, али он је професор српског језика, изгледа да је он у праву а не ја.

Али није сад то толико битно. Битно је нешто друго. Он се човек уби да објасни како сарађује са партијама, каже, које су против Европске уније. Атака, људи, није против Европске уније. Атака је део власти у Бугарској. У коалицији је са партијом која се зове ГЕРБ. Знате шта је то? То је скраћеница, ако се не варам, од политичке организације која се зове Грађани за европски развој Бугарске. Тако се зове партија. Је ли тако?

Ево шта каже овај посланик Атаке у Бугарском парламенту. Не каже он: „Ја сам против Бугарске у Европској унији“, него каже – Атака сматра да питање повратка западних граница мора да се решава пре приступања Србије Европској унији. Значи, Атака каже – може Србија у Европску унију, али без западних бугарских покрајина у њеном саставу. Е, то ви нисте рекли грађанима Србије. Дакле, Атака јесте за улазак Србије у Европску унију, као што су били и за улазак Бугарске у Европску унију, али они хоће да Србија у Европску унију уђе без Врања, без Лесковца, без Ниша, без Прокупља, без Алексинца и свих других општина и градова у том делу Србије, без Пирота, наравно, Димитровграда, Босилеграда итд.

Ви, додуше, можете да будете мирни. Чачак није спомињао, али богами све ове делове Србије јесте. То је суштинска разлика између вас и нас; ви бисте да Србија не уђе у ЕУ, али да изгуби Врање, Лесковац, Ниш и Алексинац, а ми кажемо – не, ми хоћемо Србију у ЕУ, али Србију са Нишем, Лесковцем, Врањем, Алексинцем, Косовском Митровицом, Приштином, Грачаницом, Штрпцем, Гором, са Суботицом, Новим Садом, Крагујевцем... Ми такву Србију хоћемо у ЕУ.

Ви који спочитавате мени, то радите цео боговетни дан, јер, изгледа, ништа друго не умете да кажете. Ја сам био, а не ви, на седници Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке 11. септембра 2008. године, када је прочитано писмо Војислава Шешеља из Хашког трибунала у коме је стајало – залажемо се за улазак Србије у ЕУ, али без условљавања и са Косовом и Метохијом као саставним делом Републике Србије. Какву сам ја сад то идеологију променио? Кога сам ја издао? Мислим исто оно што сам мислио и 2008. године, да Србија треба да уђе у Европску унију са Косовом и Метохијом, а ви кажете Србија не треба да уђе у ЕУ, али треба да изгубимо западне бугарске покрајине и да их поклонимо вашим пријатељима из Атаке.

Ма не дамо ниједан део Републике Србије никоме, то вам мора бити јасно. Оно што је српско, остаће српско. Не морамо никад да уђемо у Европску унију, али ће остати и Ниш, и Лесковац и Косовска Митровица у Србији. Неће бити ни делови велике Бугарске, ни велике Албаније, као што Срем никада неће бити део велике Хрватске, за коју се залаже ваш велики пријатељ Иван Пернар.

Иначе, деда тог вашег пријатеља изговорио је скандалозне речи у Народној скупштини Краљевине СХС. При томе уопште не желим да оправдавам чин Пунише Рачића. Он је за своје дело, односно недело, одговарао, али деда тог вашег Пернара, такође се звао Иван, знате ли шта је рекао Пуниши Рачићу када је овај био за говорником? Да ли знате ви, господине Вукадиновићу? Рекао је – хајде, кажите ви Срби колико кошта та ваша крв проливена на Солунском фронту, да је ми Хрвати платимо златом и да више не

спомињете колико сте крви пролили за стварање заједничке државе Јужних Словена. То је рекао деда Ивана Пернара и то Иван Пернар и даље мисли.

Драги грађани Србије, мирно спавајте. Србију не води ни Иван Пернар, ни овај из Атаке ни Бошко Обрадовић, који не зна акценте у српском језику. Србију води српски патриота, домаћин, човек који је добио подршку грађана Србије, Александар Вучић. (Аплауз.)

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

(Бошко Обрадовић: Реплика.)

Немојте, па све је јасно.

Не, озбиљно мислим. Значи, по члану 96 ви сте искористили своје право да кажете у преосталом времену шта сте мислили.

По члану 96 Александар Мартиновић је рекао оно што је он сматрао да треба да каже у свом времену.

Сада да чујемо Ђорђа Вукадиновића.

(Бошко Обрадовић: Реплика.)

Не, немате право на реплику. Он је вас савршено разумео и ви њега. Значи, само ако дође до суштинског неразумевања дискусије.

Изволите.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Захваљујем.

Ја се чудим што се колега Обрадовић чуди, као што се малочас чудио, или пре једно пола сата – сат, колегама радикалима. Ја сам овде, претпостављам, уз предлагача провео највише времена ове расправе и нисам имао част ни данас нити у претходним случајевима да добијем било какву реплику, било када, а богоми ни повреду Пословника. То је ваљда судбина опозиције у српском политичком животу. Било је периода када је било мало боље, не кажем да је било савршено, али када је било мало боље. Мислим да то није добро и то се увек врати као бумеранг владајућој већини. То се десило, наравно, и вашим претходницима на власти.

Било како било, делује помало безвезе да сад, после ових великих речи о томе да се Србија неће цепати, да ће остати очувана и да неће Ниш, Алексинац и, не знам, Срем отићи из Србије, вратимо на ове баналне и тривијалне теме као што је Закон о министарствима. Ево, ја ћу покушати у ових пар минута да кажем још нешто на ту тему, односно да резимирам и своје становиште и колега из нашег посланичког клуба.

Дакле, да, министарство екологије, односно за заштиту животне средине је потребно, али стоји чињеница да је пет година оно било потребно и после пет година су се колеге из власти сетиле да га уведу. И шта год мислили о Саши Радуловићу и његовом покрету, дакле све да је он ратни злочинац са свим овим примерима који се ваде према потреби, он је у једној ствари у праву. У праву је да није било разлога за хитност доношења овог закона, поготово хитност те врсте да ми цели дан проведемо до ситних сати и да ће следеће недеље, очигледно у задњи час откуцавања сата, бити изгласана нова Влада, односно нови мандатар са члановима Владе.

Знамо када су били избори, 2. априла, знамо колико је било времена до тада и ваљда је требало власт и кандидат за председника да зна ко ће га

наследити, требало је владајућа странка да зна ко су им кандидати за председника, односно председника Владе, а не да се прави шоу и драма тамо где за то нема разлога.

Ја разумем нервозу, једним делом макар, мада мислим да не би требало да је буде толико у редовима колега из власти. Не зато што они немају већину, наравно да имају, али је проблем у томе што сви, 128 односно 150 и више колико ће гласати за овај предлог Владе, нико од њих, да су питани пре десет дана – сигуран сам, па нек се они запитају – не би мислио, рекао и предложио да госпођица Ана буде мандатар, односно председник Владе, нити би предложио, нити би за њу гласао. То је предлог, и то је извор нелагоде и нервозе.

Исто тако, нећу рећи нико, као што је то рекао колега Бошко, мало се занесе, али свакако велики број ваших гласача и симпатизера не подржава улазак Србије у ЕУ; а и они који подржавају, подржавају то преко воље и само када то каже Александар Вучић.

Када Александар Вучић пар недеља или пар дана критикује и полемиче са Бриселом и западним амбасадорима, подршка ЕУ у Србији опадне драматично. Када он поново каже неку лепу реч, онда подршка ЕУ скочи у Србији, посебно међу бирачима СНС-а. То је тако.

У сваком случају, нису одушевљени, поготово не би били одушевљени када видимо да прваци ваше посланичке групе и већине такође кажу – па, ако уђемо, уколико уђемо, треба да реформишемо систем. Наравно да треба да реформишемо. Наравно да ћемо ми сарађивати са тим земљама и није лепо и није добро да ширите представу о политичким противницима, коју су евроскептици и против уласка Србије ЕУ, да смо ми против тога да се инвестира у Србију, као да смо за то да се протерају фабрике и фирме или грађани ЕУ. О томе уопште није реч, то је непотребно уношење панике и на неки начин дезинформисање грађана.

Не, ради се о томе да постоје земље које су сасвим лепо реформисане и лепо живе иако нису у ЕУ. Знамо у каквој је ситуацији ЕУ. У том смислу сам преподне предложио референдум. Уместо да правимо министарство за евроинтеграције, направимо један општи референдум где ћемо изнети аргументе за и против. А не овако – предлагач, господин Мартиновић, има све време овог света, а ми имамо два, три, седам минута. То је та наша ситуација. А ако хоћете да изнесемо аргументе за и против, рекао сам, први ћу устројити ту политику која на таквом, поштенем референдуму добије подршку.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, постоји изрека која гласи – лопови и преваранти желеће државне функције, а демократија ће им то дати. То је Сократова изрека. Можете се, господине Влаховићу, мрштити колико хоћете, то је Сократова изрека и изгледа да се односила, да је човек био видовит, на период у Србији од 2000. до 2012. године.

Ценим када неко има храброст да ми се супротстави када нисам ту. Ту врсту мишје храбрости сам увек ценио и дозвољавам да моралне громаде које су желеле да промене националност да би се домогле Скупштине мени иза леђа увек кажу шта хоће. Док год ми говоре иза леђа, ја сам један корак испред њих и увек ћу бити.

Постоје државе које су богате, које имају злато, дијаманте, плодна поља, добру климу, али су сиромашне зато што нису организоване, зато што су им владе лоше. Управо се то дешавало до 2012. године.

Да је ова Влада владала 2004. године, сигуран сам да не би мирно, као што је то партија господина Влахоудиновића, посматрала мартовски погром Срба, који је био библијских размера. Сигуран сам у то.

Да је ова Влада владала 2006. године, готово сам сигуран да се Црна Гора не би одвојила и да би она данас била српска држава, макар у заједници са овом српском државом. Нажалост, није владала ова Влада, није био овај Закон о министарствима да да континуитет овој Влади, него су владале ове друге, Сократове владе, које су само гледале како да напуне своје џепове и како да очерупају народ што може више, што више да продају, па сам сигуран и да 2008. године, приликом проглашења независности Косова, односно јужне наше покрајине Косово и Метохија, да ова Влада сигурно то не би дозволила и да те Декларације о независности не би било, јер би она својим дипломатским ауторитетом и политичким средствима то сигурно спречила.

Да су ови који се позивају на Ћинђићеву политику критиковали ову Владу... Ја који сам подржавао Ћинђића могу да вам кажем да ови преко, којих сада нема, немају благе везе са његовом политиком. Да је којом срећом данас жив, он би сигурно био на овој страни, сигурно не би био на страни овог циркуса, за који ће после следећих избора бити потребан све мањи шатор, а за неке ће, богами, бити довољан и кишобран. Иза њих није остао ниједан ексер укуцан. Ако немамо да се за нешто ухватимо, оно макар знојаву кошуљу своју да окачимо да може да се осуши. Ништа радили нису, осим што су били машина за черупање народа.

Ако неко може да Лутрију гурне у минус... А мени је замерено од тог господина да показујем неке слике. Овде су уговори са Лутријом. Значи, неко не купује срећке – то је та организација те Владе – али добија на лутрији. Милионски износи. И онда гурну Лутрију у губитак. Какви су били, они би и наковањ покварили. Ко може Лутрију да гурне у губитак 140 милиона, тај може и наковањ да поквари.

Мени је замерено што показујем фотографије, али морам. Та љубав између дародавца и срећног добитника траје још увек. Колико се ја сећам, ту је срећни добитник са Борисом Тадићем; мора да евоцирају успомене како је то лепо било добијати на лутрији а уопште не куповати срећке.

Ја знам да мој колега није ни покушао да спречи мартовски погром, ја знам да мој колега није покушао да спречи ни одвајање Црне Горе, ја знам да није покушао да спречи ни независност Косова и Метохије, односно ту декларацију, као што знам да није хтео да спречи – ваљда је добио на лутрији – ни потписивање ССП-а, односно парафирање од стране странке са којом је ушао

у овај парламент. Дакле, тај ССП, који је погубан у том пољопривредном делу, који је предвидео и продају некретнина странцима, парафиран је 2007. године од стране владе Војислава Коштунице, а Ђелић га је само потписао 2008. године.

Чисто да наши гледаоци знају ко је све умешан у ту работу и ко је покушао, пре свега, да прода српску земљу, највероватније ону коју су продавали за три евра хектар, сто евра хектар, ону коју су 300.000 хектара продали за 50 милиона евра и за просечну цену продаја земље од 200 евра. Ми постижемо бољу цену у закупнини и данас су то они најгрлатији који штите српске оранице, а врло лако су распродали 300.000 хектара, а онда се ССП-ом предвидело оно – не могу ја да продам земљу, не може господин Атлагић, то су мале површине, странци су заинтересовани за велике и коња јаше ко има. Земљиште је могао да прода само неко ко је претходно пљачкашком приватизацијом и грабизацијом 300.000 хектара купио за 50 милиона евра. Бојећи се промена, они су као тајкуни преко те власти, власти Војислава Коштунице, власти Зорана Живковића, господина Цветковића, они су кроз ту владу желели да што пре капитализују оно што су пљачком стекли.

Нису се они ни мало задужили. Кажу 17,1 милијарда. Није тачно. Заборављају се они опрости од Лондонског и Париског клуба од пет милијарди, које су они поново испунили. Зато изгледа да за време владе Живковића и Коштунице није растао дуг. Јесте растао. Пет милијарди су нам опростили, па је то попуњено. Друго, донаторска подршка је била четири кома нешто милијарди, што је девет и по милијарди. Приходи од приватизације, где је продато све што није било закуцано за земљу, украдено, били су 6,7 милијарди. То је сума између 15 и 16 милијарди. И оних 17, то је 33 милијарде. Нису они нас тако мало коштали као што желе да прикажу.

Данас се буне због два министарства, а они су имали 25. Буне се због заштите животне средине. Нормално је издвојити заштиту животне средине од пољопривреде, посебно у времену које долази, када ће бити неопходно појачано бављење заштитом животне средине да би се испунили неки услови.

Око министарства за европске интеграције, ја вас питам – да није тог пута... Једно је пут, а друго је дестинација. Да ли ћемо ми ући или нећемо у ЕУ, то ће време показати. Грађани су овој политици дали подршку више него референдумски. Тешко неко на референдуму добије 56% гласова. Ова влада није крила своје опредељење ни према Русији ни према ЕУ, и зато је председнички кандидат ових странака добио 56% гласова. Мислим да је то бољи референдум од референдума у којем може у једној кампањи далеко више грађана да се за то определи.

Разлика између дестинације и пута је велика. Да нисмо на том путу, велико је питање да ли бисмо имали 80% покривености увоза извозом према ЕУ. Према ЦЕФТА имамо суфицит, а према Русији имамо дефицит од милијарду долара. Велико је питање да ли би Кинези инвестирали, и неки други, да није шансе да своју робу пласирају према ЕУ, да ли би обим инвестиција, који једини може да донесе нове технологије и нова радна места, да ли би се то десило да није тог пута који треба да нас доведе до дестинације, а не мора.

На крају да кажем да ми морамо бити сложни, ако је то могуће; слога је пола победе. Не верујем у слогу са онима који мрзе сопствену државу, али их позивам да покажу макар степен слоге. Изгубили су најпоштеније изборе који су одржани после 2000. године и верујем да ће их, уколико промене став, грађани више ценити. Ми морамо бити мудри, посвећени. Нема у свакој шкољки бисера, али сваку морамо отворити.

ПРЕДСЕДНИК: Ђорђе Милићевић има реч.

ЂОРЂЕ МИЛИЋЕВИЋ: Захваљујем, поштована председнице.

Поштовано председништво, даме и господо народни посланици, господине Мартиновићу, слажемо се са вама када кажете да грађани Србије могу мирно да спавају. Али, ево, непосредно пред лаку ноћ да кажемо и ми неколико речи након ове исцрпне и, рекао бих, јако добре расправе.

Дакле, поновићу најпре оно што сам рекао током расправе у начелу, а то је да примедбе које смо чули и критике које смо чули на рачун закона о којем данас водимо расправу искључиво и једино зависе од тога са којег аспекта посматрате позицију власти, односно да ли сте власт или опозиција, и рекао сам у расправи у начелу да је то донекле за нас и разумљиво.

Посланички клуб СПС сматра да имамо веома добар законски предлог, да усвајањем овог законског предлога стварамо добар темељ који ће омогућити будућој Влади Републике Србије да са успехом реализује оно што ће бити прокламовани циљеви и начела који ће бити дефинисани у експозеу мандатара.

Сматрамо да имамо функционалан и одржив модел и да овај модел треба да буде примењив и за неке будуће владе, а не да приликом формирања и конституисања неких наредних влада законе прилагођавамо актуелном политичком тренутку и коалиционим споразумима.

Било је речи о томе да је овај закон резултат некаквих политичких договора и политичке трговине. Није ово никаква политичка прокламација, ово је пре свега резултат реалних потреба како бисмо имали ефикаснију и боље уређену државу, односно како би министарства у оквиру Владе Републике Србије боље и ефикасније функционисала у интересу Србије, у интересу грађана Србије.

Социјалистичка партија Србије са СНС-ом, ми смо и током данашње расправе рекли, има стратешко и дугорочно партнерство и резултати тог партнерства су видљиви, и да, ми желимо да продубљујемо односе са СНС-ом, јер сматрамо да радећи тако радимо у најбољем интересу наших грађана. Али са коалиционим партнерима не разговарамо на нивоу да власт посматрамо као колач који треба поделити, не причамо о томе ко ће шта да ради, то није кључно питање. Кључно питање је шта можемо да урадимо за Србију и шта можемо да урадимо у наредном временском периоду за грађане Србије, а имамо добар основ – историјске резултате још увек актуелне Владе Републике Србије.

Персонална решења јесу важна, али о томе ћемо говорити када будемо чули састав кабинета и када будемо чули експозе мандатара. За нас је најважнија политика континуитета, за нас је најважнија политичка стабилност и за нас је најважније да Србија настави пут напретка, реформи, раста, развоја, модернизације, промена.

Много се говорило о прошлости. Дозволите да, уз дужно поштовање свих осталих политичких странака, као странка која има можда највише политичког искуства на политичкој сцени Србије, кажем за СПС – ми смо из своје прошлости извукли поуке, афирмишемо оно што је било добро и извлачимо поуке из онога што није било добро, што се не би могло рећи за неке друге политичке партије, које су данас акценат ставиле на прошлост, али то, наравно, остављамо њима.

Србија је независна, демократска и слободна, и како је неко, један од председничких кандидата у покушају, пре неколико дана рекао, нико Србији ништа не отима; демократија се остварује на изборима, а грађани су на изборима врло јасно рекли да не желе да се враћају у прошлост, да не желе да се враћају у период пљачкашких приватизација, период када су остајали на улици без посла, да желе оно о чему је данас било речи, а то је мир, стабилност и бољи животни стандард.

Видећемо како ће у персоналном смислу изгледати Влада Републике Србије у наредном временском периоду, а видећемо и сагледати и прокламоване циљеве и начела кроз експозе мандатара, али оно у шта смо потпуно убеђени, неће то бити ни проруска, ни проевропска, ни проамеричка, биће то просрпска влада, српска влада која ће за приоритет имати пре свега Србију и интересе грађана Србије. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала.

Касно је већ и нећу да дужим. Хоћу само да, како то ред налаже, најпре захвалим свима на одличној расправи данас, стварно одличној расправи, пре свега посланицима из посланичке групе СНС, али и нашим пријатељима, партнерима из других посланичких група који су подржали Предлог закона.

Била је изузетно добра расправа. Колико је добра била и колико је добра аргументација с наше стране пружена данас мислим да довољно говори и ситуација у сали у овом тренутку. Дакле, ево, крајем дана и крајем ове расправе, уколико је то прихватљиво, ја бих позвао колеге из технике да сниме како изгледа сала с оне тамо стране, да сниме ове празне клупе, да се врло лепо види како су поднели размену аргумената са нама они који сами себе називају некаквом опозицијом.

Овде је све потпуно празно, не рачунајући ових пар места, мада и ту су нешто ућутали и делују врло бледуњава. А ови што су тражили дијалог, сви су здимили право на она врата. И то опет не треба да чуди. Ко год је од грађана Србије пратио ток расправе данас, могао је лично да се увери да су апсолутно поражени у размени аргумената, да је три, не три, четири председника посланичких група са те стране сале овлашћени предлагач господин Мартиновић дословце окренуо наопако и истресао из ципела. На њиховом месту ништа друго се није очекивало него да здиме из сале колико их ноге носе.

Ја ћу, уз ову захвалност колегама што су данас обавили изванредан посао, да пружим још три коментара на питања упућена на самом крају, као што опет ред налаже.

Што се тиче господина Радуловића, ја га, наравно, не помињем као што неки овде имају обичај, кад није ту, и не бих то радио да он није барем пет пута помињао наша презимена желећи да испровоцира, изазове реакцију, а онда опет, као и сви остали, храбро побегао. Пошто је већ казао да му се некакви клипови мотају око главе, сигурно ће и овај одговор видети на клипу.

Дакле, ми не кријемо да подржавамо ове законе, никакве ту забуне нема. Зашто сам ја лично желео да будем категорисан међу оне који су без ознаке „за“ или „против“? Не „неопредељен“, врло сам опредељен, него без ознаке. То је зато што знам да се он увек тако изјасни. Желео сам да будемо у истом делу листе говорника, јер сам желео једно питање да му поставим. Не односи се на оне новце које је пребацивао својим посланицима и њиховим фирмама. Ово је нешто потпуно ново.

Наиме, видео сам на званичном сајту овог његовог удружења грађана – које је у ствари група грађана а хоће да се представи као странка, нема довољно потписа у тој папазјанији – један текст где кажу да су тај новац који су пребацивали у своје џепове, између осталог, поред оних грејалица и рачунара, пребацивали за потребе хране и пића за људе који раде на друштвеним мрежама. Дакле за потребе хране и пића за људе који раде на друштвеним мрежама. Хтео сам да га питам, пошто се с времена на време појави коментар на тему да су неки људи за сок и сендвич ангажовани на друштвеним мрежама, је л' су то ови што су ангажовани код њега. Ако су то ти, да му честитам што смо успели да их лоцирамо најзад, после толико приче на ту тему.

Друга ствар, презимењаку наше колегинице Влаховић желео сам да кажем да то што он не види разлику између европских интеграција и нивоа инвестиција у одређеном друштву, то је, нажалост, ситуација у којој ја да помогнем не могу. То што неко не види, не разуме, не схвата, биће да је ствар коју мора да разреши сам. Али последње и не најмање важно, наравно, пошто је реч о лицу које ми је посебно драго, за оног човека који је решио да побегне ових дана од кобног имена Пернар, односно да га замени за кодно име Тута Бугарин, желео сам да кажем да није уопште спорно, ми можемо да разговарамо о Европи, понуда још увек стоји, чим буде умео да изговори ту реч без да погреша.

Што се дугова тиче, ми апсолутно никоме изван Републике Србије не дугујемо ништа, али опет, пун разумевања, какав јесам, разумем да неко буде оптерећен питањем дугова, уколико дугује новац – како беше, професоре Атлагићу, манастиру? Узме новац у Манастиру Хиландару, великом манастиру, да би отворио издавачку кућу, а потроши га на партију. Колико хиљада? Пет хиљада евра. Страшно. Е кад о томе размишља и тиме се бави, сигурно је оптерећен дуговима, тај под новим кодним именом Тута Бугарин.

На самом крају питање референдума, даме и господо. И што се тиче ЕУ, и субвенција, и инвестиција, чега год хоћете, што се тиче ама баш сваке политичке теме, ми смо референдум имали у Србији ове, 2017. године на председничким изборима. Рекао је народ Србије шта мисли о различитим политичким питањима и ту је рекао да ово што ми заговарамо и ово што ми са разлогом признајемо и похваљујемо као добро, а што је директна последица

исправне државотворне политике Александра Вучића, народ у Србији апсолутном већином апсолутно подржава.

Хвала још једном свима. Настављамо у истом ритму у дану расправе у појединостима. Лаку ноћ.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Закључујем начелни претрес о Предлогу закона о изменама и допунама Закона о министарствима.

Наставак седнице, расправом о амандманима, је у понедељак, у десет часова. Хвала вам.

(Седница је прекинута у 22.55 часова.)